LAURIE FORD

Drumul care duce în trecut

ALCRIS

Capitolul 1

La Heathrow, aeroportul londonez, Celia aşteptase cinci ore lungi ca decolarea avionului să fie posibilă; întârzierea se datorase „condiţiilor atmosferice defavorabile“, un eufemism pentru a desemna viscolul care făcea ravagii de la anul nou, adică de cincisprezece zile. Când comandantul de bord anunţă cu o veselie enervantă că acesta va fi ultimul zbor al zilei, Celia, epuizată, de-abia reuşi să se bucure că reuşea totuşi să părăsească Anglia.

Escala la Singapore dură două ore; când în sfârşit avionul ateriză la Sydney, Celia avu impresia că această călătorie durase o săptămână întreagă, timp în care nu putuse închide ochii.

Cu urechile vâjâind, trebui să înfrunte o serie de formalităţi de debarcare care i se părură interminabile, după care află că valiza i se rătăcise undeva pe drum. Celia renunţă s-o recupereze; pierduse deja prea mult timp pentru a mai începe nişte demersuri complicate de reclamare. Indreptându-se

spre cea mai apropiată ieşire, regretă că nu i se rătăcise si mantoul gros din piele întoarsă, de oaie, care îi părea la fel de greu ca un sac de cartofi.

Celia îi zâmbi unui tânăr bărbat în uniformă care-i deschise uşa, apoi fu înghiţită de o mulţime densă şi zgomotoasă. Sunetele, culorile, lumina, parcă înnebuniseră. Era vară! Uitase! Părăsind Anglia cuprinsă de o iarnă aspră, într-o totală disperare, nici măcar nu se gândise la ceea ce o aştepta la ieşirea din avion.

Imediat după prima privire asupra trecătorilor bronzaţi şi îmbrăcaţi uşor, Celia deveni conştientă de greutatea sufocantă a puloverului gros verde, a blugilor... Şi cizme de piele! Ar fi fost mai bine să păstreze pantofii uşori, fără toc, oferiţi de compania aviatică, ar fi fost mai puţin ridicolă.

Inspiră adânc, apoi începu să-şi croiască drum printr-un grup zgomotos şi jovial care flutura deasupra capetelor un stindard de ocazie, pe care era scris: „Bun venit, Helen!“ Helen avea noroc, gândea Celia, pe care n-o aştepta nimeni şi care era încă departe de locul în care se ducea. Căută din ochi un panou care să-i indice agenţiile companiilor interne şi descoperi în loc intrarea la toalete. Dispăru acolo.

Privindu-se în oglindă, regretă că avusese această idee. Oboseala dădea ochilor migdalaţi o strălucire anormală; părul bogat, de un roşcat închis, îi făcea şi mai palidă faţa, unde nici măcar gura nu mai avea culoare.

„Semăn cu o fantomă“, murmură Celia în sala pustie, în timp ce răscolea în poşetă. Scoase de acolo un elastic pe care-l folosi pentru a-şi strânge părul într-o lungă coadă de cal. îi va ţine mai puţin cald, îşi spuse fără prea mare convingere. întoarse cu hotărâre spatele imaginii sale, care părea a unei adolescente de cincisprezece ani, descumpănită, vulnerabilă şi se îndepărtă.

Găsi fără dificultate un zbor spre Brisbane. Se strădui să creadă că era un semn bun pentru restul drumului, dorindu-şi cu disperare ca norocul să-i rămână alături şi să-i permită să ajungă la timp la Mandarah. O oră mai târziu, în atmosfera calmă şi familiară a aeroportului din Brisbane, se îndreptă încă o dată spre o agenţie.

Celia rămase o clipă la oarecare distanţă, examinându-le pe cele trei tinere femei, care se ocupau fiecare de câte un client. în uniforma pastel, parcă toate semănau; Celia aştepta un semn, oricât de fin, care să i-o indice pe cea care avea părul brunet, tuns scurt şi ondulat. Era oare un rezultat al imaginaţiei sale, sau zâmbetul îi era mai firesc decât al celorlalte două?

Celia aşteptă ca tânăra fată pe care o alesese să fie liberă, apoi se îndreptă spre ea şi-i întinse biletul. Stewardesa zâmbi.

- Veniţi de departe, domnişoară Prescott.

După o privire spre ţinuta Celiei, adăugă:

- S-ar spune că acolo este foarte frig. Probabil muriţi

de cald.

Celia reuşi să zâmbească.

- Nu-mi vorbiţi despre asta.

- Zborul pentru Mount Isa pleacă în mai puţin de o oră, nu veţi avea prea mult de aşteptat.

Celia o privi drept în ochi.

- Mă întreb dacă aţi putea să-mi faceţi un serviciu...

Stewardesa răspunse în mod reflex:

- Desigur.

- Am nevoie de o informaţie referitoare la zborurile care pleacă din Mount Isa. Vedeţi...

- Vreţi să spuneţi, zborurile care se întorc la Brisbane?

Stewardesa consulta deja orarul. Celia o opri.

- Nu, vorbesc despre avioanele pentru Banergee Hills, sau pentru regiunea aceea.

- Pentru unde?

Era un răspuns normal: puţini oameni cunoşteau acest oraş îndepărtat.

- Este la sud-vest de Mount Isa... Este oraşul cel mai apropiat de locul în care trebuie să mă duc.

Tânăra fată zâmbi cu amabilitate.

- Noi nu avem zboruri care să deservească această regiune şi nici celelalte companii aeriene. Nu veţi putea găsi decât avioane particulare care să vă ducă acolo.

Celia îşi ascunse enervarea. Nu crescuse în cel mai îndepărtat colţ din Queensland, fără să cunoască toate mijloacele de transport posibile.

- O ştiu bine. Ceea ce aş vrea să aflu, este dacă un zbor - un zbor particular - este prevăzut să plece din Mount Isa în orele următoare.

- Oh, înţeleg. Ei bine... Nu vă putem da acest gen de informaţii referitoare la zborurile particulare. Va trebui să vă ocupaţi de asta sosind la Mount Isa... Ei vor avea

planurile de zbor.

Exasperarea Celiei izbucni:

- Nu voi fi la Mount Isa înainte de trei ore si jumătate si un zbor poate pleacă într-o oră! Nu înţelegeţi? Dacă aţi putea telefona acum, din partea mea, poate mă va aştepta... Trebuie să merg la Benergee Hills astăzi. Cu siguranţă, nu va fi alt zbor înainte de câteva zile. Şi nu-mi pot permite să ratez ocazia.

Disperarea Celiei păru s-o impresioneze pe stewardesă; îi adresă un zâmbet compătimitor.

- Vă înţeleg... Dar compania noastră nu se ocupă decât de zborurile comerciale; nu aş obţine aceste informaţii, chiar dacă aş telefona pentru dumneavoastră.

Celia îşi adună ultimele puteri pentru a încerca, încă o dată, să-şi convingă interlocutoarea.

- Bineînţeles, dar trebuie să cunoaşteţi pe cineva la aeroportul din Mount Isa, care să nu aparţină neapărat de compania dumneavoastră şi care să poată obţine această informaţie... Aş fi încercat eu însămi, dar fără îndoială, nu-şi vor da osteneala să-mi dea detalii, sau să-i ceară pilotului să mă aştepte. Dumneavoastră vă vor răspunde.

îşi aţinti privirea imploratoare asupra stewardesei care se încruntă, apoi o abandonă şi închise ochii. Avusese o idee bună, dar nu mersese, atâta tot. Numai... Spera să nu izbucnească în plâns. Se grăbi să deschidă ochii şi-şi întoarse faţa, gândindu-se la alte posibilităţi ce i se puteau oferi. Tânăra fată avea

dreptate. Va trebui să-şi organizeze călătoria când va ajunge la Mount Isa. Şi dacă nu va găsi un avion? Ei bine, va trebui să închirieze orice vehicul şi să facă drumul de cinci sau şase ore până la Mandarah. Nu era la capătul lumii, dar cu siguranţă nu era o perspectivă îmbucurătoare în starea de oboseală actuală.

- Vă simţiţi bine, domnişoară Prescott?

Celia nu se simţea deloc bine. Era complet descurajată, pe punctul de a se prăbuşi. Explică, aparent fără o logică:

- Sunt foarte obosită şi bunicul a murit.

Dându-şi seama de ceea ce tocmai spusese, dori să-şi muşte limba. Compasiunea unei străine era ultimul lucru pe care şi-l dorea în acea clipă. Chipul stewardesei se îmblânzi.

- Oh, îmi pare rău. Vă duceţi la înmormântare?

Celia consimţi uşor, cu mintea aiurea. Trebuia neapărat să se aşeze, doar câteva minute, timp în care să-şi revină şi să se gândească la ce va face. Trebuia mai degrabă să caute un avion care să plece direct din Brisbane? Stewardesa îi vorbea.

- Mă scuzaţi?

- Spuneam că mă voi duce în birou, să-i cer directorului permisiunea de a telefona. Dacă este de acord, o voi face de acolo.

Celia nu se simţi uşurată; îşi dăduse seama că nu crezuse niciodată cu adevărat că va reuşi să găsească

un avion. Dacă ar avea măcar timp să-şi organizeze călătoria, dacă măcar ar fi luat legătura cu Mandarah, pentru a-şi anunţa sosirea... Dar fusese prea tulburată pentru a o face. Stewardesa îi arătă un rând de scaune.

- De ce nu vă aşezaţi acolo până aşteptaţi? îmi va trebui poate un anumit timp.

Scaunele, în culori ţipătoare, aparent de rigoare în toate aeroporturile, păreau incapabile să primească un copil mai mare de zece ani. în nici un caz o femeie tânără de un metru şaptezeci şi cinci, având picioare foarte lungi... Celia se aşeză cu stângăcie. Zgomotul şi căldura îi dăduseră o migrenă îngrozitoare. Trebui să lupte împotriva unei puternice dorinţe de a dormi pe scaunul inconfortabil.

Printr-o ironie a sorţii, telegrama nu făcuse decât să-i grăbească întoarcerea la Mandarah; se hotărâse deja să revină acasă. Vastele spaţii sălbatice îi lipseau tot mai mult şi în ultimele luni o chinuise dorul de ţară. Şi dorise atât de mult să-şi revadă bunicul...

„Te vei întoarce când vei fi pregătită“, îi spusese Sam Prescott când plecase. în acea perioadă, îi fusese greu să vadă că nu făcea nici un efort pentru a se opune lui George, tatăl vitreg al Celiei, care hotărâse să o îndepărteze pe tânăra fată din Mandarahul pe care-l iubea atât de mult. în cele din urmă, după anumite evenimente, Celia nu mai avusese nimic de făcut decât să plece cât mai repede.

Toate acestea se petrecuseră în urmă cu patru ani. Celia se întorsese din când în când la Mandarah, în timpul anului în care trăise cu mama sa şi cu George la Sydney. Apoi fusese acea scurtă vacanţă cu mama sa, la Londra, care se transformase, nu ştia cum, într-un sejur de trei ani. Se corectă cu severitate: oare pe cine încerca să înşele? Ştia bine de ce rămăsese atât de mult timp. Căutase pur şi simplu un pretext pentru a nu se întoarce în Australia şi acceptase propunerea de angajare a lui Derek White, un prieten al mătuşii Beth care făcea parte din lumea artistică londoneză. Cu multe reticenţe, deşi Derek se străduise s-o liniştească, mama sa îi permisese Celiei să rămână şi tânăra fată se simţea la fel de liberă ca un puişor scăpat din cuib.

începând din acea clipă, totul se înlănţuise: slujba de însoţitoare a vizitatorilor se transformase într-o carieră de organizatoare de expoziţii; cercul de prieteni se lărgi; părăsi apartamentul pe care i-l împrumutase George, pentru a se instala cu adevărat acasă la ea şi viaţa i se părea minunată. Reuşise să creadă că Mandarah făcea parte definitiv din trecut, până când recent, amintirile veniseră s-o obsedeze, imagini nostalgice ale domeniului familiei şi ale bătrânului pe care nu-l mai văzuse de trei ani. Sam Prescott avusese dreptate: era pregătită... dar prea târziu. Poate nu va reuşi nici măcar să ajungă la timp la înmormântare.

- Domnişoară Prescott...

Celia se grăbi spre ghişeu străduindu-se să nu-şi pună prea multe speranţe pe zâmbetul stewardesei.

- îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi atât de mult timp. înţelegeţi...

Celia nu-şi putu stăpâni nerăbdarea.

- Este vreun avion oare?

- Un avion va ateriza la Mount Isa dintr-un moment în altul. Merge într-un loc numit...

îşi consultă foaia de hârtie pe care o avea în mână.

- ... Mandarah. Când l-am contactat prin radio, pilotul a spus că va face un ocol prin Mount Isa, pentru a vă duce la Mandarah. Este ciudat, părea convins că acesta este locul unde vreţi să mergeţi... Este o fermă, nu-i aşa?

- Da, da, asta este.

Celia se simţea mai ameţită de uşurare decât fusese de disperare. îşi puse poşeta pe birou şi-şi scoase portmoneul. Stewardesa se bâlbâi, stacojie.

- Oh, nu, nu este cazul. N-aveţi de plătit legătura, sau orice altceva. Directorul mi-a permis să telefonez... Este...

Se întrerupse, copleşită de jenă. Celia îşi luă poşeta, simţindu-se de asemenea roşind. Era gata să-i dea un bacşiş... Se vedea că nu mai fusese în Australia de mult timp. Era la fel de stânjenită ca stewardesa.

- Mulţumesc, mulţumesc foarte mult.

- Fără îndoială, este vorba de cineva care merge la

înmormântarea bunicului dumneavoastră, nu credeţi?

Celia nu avusese timp să se gândească la asta, dar cu siguranţă, stewardesa avea dreptate. Pilotul nu va fi un necunoscut, ci vreun prieten al bunicului.

- Da, cred că aşa este.

Frântă de oboseală, dar liniştită asupra continuării călătoriei, Celia se instală în noul avion, de dimensiuni mai mici decât precedentele, şi care transporta în principal bărbaţi. Mount Isa era oraş minier, iar tenul înnegrit al acestor bărbaţi musculoşi, cu trăsături aspre, nu se datora faptului că stătuseră întinşi pe plajă. Observă numeroase priviri interesate care-i erau evident adresate şi-şi dădu seama de ameninţarea pe care o reprezenta scaunul liber de lângă ea. Se grăbi să-şi prindă centura de siguranţă, îşi lăsă capul pe spătar şi închise ochii. Nu se simţea dispusă să stea de vorbă cu un necunoscut şi cu atât mai puţin să se supună unui atac de galanterie.

Sperase în zadar că scaunul va rămâne gol. Un minut mai târziu, Celia simţi pe cineva aşezându-se alături. Pleoapele îi clipiră uşor, dar se sili să păstreze ochii închişi.

- Oare cum reuşiţi să păreţi destinsă, cu un pulover atât de gros?

Celia recunoscu accentul american. Deschise ochii, oftând în sinea sa. întoarse capul şi se află în faţa unei priviri de un albastru deschis. Chipul bronzat al

tânărului bărbat contrasta cu părul blond. Zâmbetul îi era plin de dezinvoltură şi de farmec; trăsăturile şi dinţii foarte albi, erau de-o regularitate perfectă.

- Sper că nu v-am trezit... încă n-aţi avut timp să adormiţi.

Ochii limpezi continuau să inventarieze faţa Celiei. Tânărul
bărbat păru mulţumit de ceea ce descoperea; zâmbetul i se lărgi. Celia răspunse scurt, sperând că el se va mulţumi cu asta:

- Nu dormeam, mă odihneam.

Zâmbetul deveni şi mai larg.

- Mă numesc Mike Johnson.

îi întinse mâna şi Celia nu putu decât să i-o dea pe a sa, pe care acesta o strânse prea mult timp.

- Mă numesc Celia.

îşi retrase cu putere degetele, exasperată să converseze cu acest Mike Johnson, împotriva voinţei sale. Adăugă:

- Scuzaţi-mă, sunt foarte obosită.

îşi puse din nou capul pe spătar închizând ochii, singurul mijloc pe care-l putea găsi pentru a-l descuraja pe vecinul său, fără să-i declare cu brutalitate că nu-i dorea compania.

Nu avusese intenţia să doarmă. Totuşi, deschizând ochii, avu nevoie de câteva minute pentru a-şi aminti în ce avion se afla. I se păru că dormise mult timp; îl privi

pe Mike Johnson şi văzu că o observa de alături, pe sub pleoapele pe jumătate închise. Acesta îi zâmbi larg.

- Ei bine, a fost bună siesta? La naiba, aţi adormit într-o clipită. Probabil aveaţi într-adevăr nevoie de asta. De unde...

Celia îl întrerupse:

- Din Anglia. Şi dumneavoastră? Lucraţi în sectorul minier?

Sperase să potolească interesul tânărului bărbat şi reuşi,
cel puţin pentru un timp.

- într-un anumit fel, da. Lucrez în sectorul minier, dar nu depind de companiile care exploatează regiunea Mount Isa; aparţin unei alte societăţi. Aş putea rămâne totuşi în Mount Isa un anumit timp... N-am noroc.

Celia ştia că era de bun-simţ să-l întrebe de ce-i displăcea atât de mult această idee, dar nu avea nevoie de elemente suplimentare pentru a şti că vecinul nu se simţea în largul său decât în marile oraşe. Mike îi confirmă impresia cu un râs puţin trist:

- Este un orăşel de provincie uitat de lume, nu-i aşa?

Celia ridică din umeri fără să răspundă şi pe chipul lui Mike
Johnson apăru o expresie fals îngrozită:

- Să nu-mi spuneţi că locuiţi acolo... Nu voiam să se subînţeleagă că nu este un oraş frumos... Voiam să spun...

Celia întrerupse ceea ce promitea să fie o lungă şi plictisitoare serie de scuze:

- Nu locuiesc acolo. Sunt doar în trecere. Mă duc pe o proprietate unde se cresc animale.

- Nu vă invidiez. Şi eu trebuie să merg la una din aceste ferme, nu din plăcere, vă daţi seama, ci pentru munca mea. Sunt negociator.

Rostise ultima frază cu o mândrie naivă şi Celia ar fi jurat că-şi bombase pieptul. Neavând nici o idee despre ce însemna termenul de „negociator“, nu fu deloc impresionată. Ceva din manierele tânărului bărbat îi amintea în mod neplăcut de tatăl ei vitreg. Răspunse destul de rece:

- Adevărat?

Mike Johnson păru să observe un interes în acest răspuns absolut automat.

- Da, adevărat. Dintr-o zi în alta, trebuie pusă în vânzare o proprietate şi societatea mea a obţinut prioritate în această afacere. Domeniul cuprinde câteva coline care ar putea fi interesante. Trebuie să încep negocierile în următoarele două zile; eu mă ocup de contractele asupra terenurilor, de negocierea banilor.

- înţeleg.

Era cu adevărat un alt George. Se simţi cuprinsă de un râs nestăvilit şi tuşi pentru a şi-l ascunde. Mike o observa cu atenţie.

- Spuneţi, mă întrebam... După aterizare... dacă nu sunteţi prea grăbită, am putea...

Trebuia să vină şi asta, mai devreme sau mai târziu.

- Sunt aşteptată şi trebuie să plec imediat la... fermă.

Evită instinctiv să numească Mandarahul. Nu se gândea că o va urmări până acolo, dar avea oroare să-i dea unui străin nişte informaţii, indiferent care, despre viaţa sa personală... mai ales unui străin pe care era sigură că nu l-ar aprecia dacă l-ar cunoaşte mai bine.

- Păcat. Dar... de ce n-ar rămâne pentru întoarcerea dumneavoastră la Brisbane?

Nu era bărbatul care să se lase descumpănit uşor... O calitate, la un negociator. Celia avu un zâmbet rezervat.

- Nu ştiu deloc când mă voi întoarce.

Ar fi dat acelaşi răspuns, indiferent dacă era adevărat sau nu, dar era adevărul. Nu se gândise mai departe de înmormântare, mobilizându-şi toată energia să ajungă la timp la Mandarah. Ce va face după aceea? Se gândise vag să rămână acolo un timp, dacă Addie, sora bunicului, nu se împotrivea. Mike îi întrerupse gândurile.

- Există un loc unde te-aş putea contacta? Mi-ar face foarte multă plăcere, Celia.

O privea în ochi, cu o insistentă care o plictisi pe

tânăra femeie. Nu clipi.

- Nu.

Mike scotoci în buzunarul interior de la haină.

- Ei bine, îţi voi da totuşi cartea mea de vizită. Dacă te afli la Brisbane în viitoarele cincisprezece zile, sper că-mi vei telefona. Oh, se află de asemenea numărul de la Sydney; dacă mergi acolo, mă vei putea contacta.

„Contează pe mine“, se gândi Celia cu ironie. Parcă îl auzea pe George, în fiecare din cuvintele sale. Luând cartea de vizită cu un gest nonşalant, o puse în poşetă, fără să-i acorde nici o privire. Mike privi prin hublou.

- S-ar spune că aterizăm.

Celia mormăi, indignată să-l vadă atât de convins că nu va avea nimic mai urgent de făcut decât să ia legătura cu el.

- A dat Dumnezeu!

Un semnal sonor se auzi în avion, în timp ce aparatul se oprea. O stewardesă scoase zâmbind mantoul Celiei din cutia de bagaje, măsură costumul tinerei femei şi întrebă cu o voce uşor amuzată:

- Este al dumneavoastră, cred?

Mike sări în picioare şi luă mantoul înainte ca Celia să aibă timp să întindă mâna.

- îl voi duce eu pentru dumneavoastră.

Rezistând tentaţiei de a-i spune că-l putea păstra, tânăra femeie îl urmă de-a lungul aleii.

Se izbi de un zid de aer incredibil de umed şi de cald

trecând de uşa avionului. Avu impresia că intră complet

îmbrăcată într-o saună. Cu răsuflarea tăiată, privi scara care cobora direct pe pista recent stropită cu apă, de unde se degaja un abur fierbinte.

Celia îşi reveni. Mike o aştepta deja la baza scării, într-o mână ţinând mantoul enorm, în cealaltă o servietă-diplomat, două accesorii care păreau complet nepotrivite alături de curiosul său costum bleumarin, cu mâneci scurte. Propria sa îmbrăcăminte nu era mai puţin ciudată, se gândi ea cu resemnare. Când îl ajunse, făcu o grimasă.

- Este cald, nu-i aşa? Şi te mai miri că nu suport locul acesta!

Nu se mirase de nimic de acest gen, dar reuşi să zâmbească slab, păstrându-şi respiraţia pentru marşul lung pe pista de bitum, la capătul căreia, aerogara părea o oază în deşert. Pe frunte începură să-i curgă picături de transpiraţie, iar puloverul i se lipi de pielea spatelui. La jumătatea drumului, capul i se învârtea deja; se strădui să-şi ţină privirea aţintită asupra aerogării.

- Te simţi bine? Eşti mai degrabă palidă... în sfârşit, şi mai palidă.

Fără îndoială, Mike voia să spună că era albă ca varul. încuviinţă din cap, dar solul i se clătina sub picioare. Mike o ajută cu solemnitate.

- Trebuie să te schimbi cât de repede posibil, nu este genul de ţinută potrivit pentru acest climat.

Celia îi aruncă o privire scrutătoare, probabil glumea... Dar nu, era foarte serios. îşi reţinu un râs uşor. Oare credea că întotdeauna călătorea încotoşmănată ca un eschimos într-o căldură toridă, doar pentru a se amuza... sau pentru a intra în discuţie cu vecinii? Evident, avea intenţia să se schimbe îndată ce era posibil. Spera să găsească în dulapul său nişte haine vechi care să i se potrivească. Era puţin probabil ca Addie, care păstrase întotdeauna totul, să le fi aruncat.

La câţiva metri de uşile din sticlă ale aerogării, Celia rămase nemişcată un timp, cu ochii aţintiţi asupra unei siluete ce sta în picioare, în interior. Apoi îşi reveni, cu un râs înăbuşit: ajunsese să aibă halucinaţii! Căldura şi epuizarea avură ca rezultat o proiectare în trecut, când se întorcea de la internat în vacanţă şi când Rick Harland o aştepta s-o conducă la Mandarah cu avionul.

- Ce ţi s-a întâmplat? S-ar spune că ai văzut o fantomă.

Mike deschise uşa cu un gest larg; silueta care nu mai era voalată de sticla uşor colorată, deveni foarte clară. Rick Harland înainta spre ei. Celia simţi cum sângele i se scurge din obraji şi picioarele devin ciudat de slabe.

într-un fel, Rick era exact la fel ca în amintirea sa, doar că fiecare trăsătură părea mai puternică, mai evidentă, ca şi când imaginea care o obsedase timp de

patru ani, fusese o fotografie mai neclară decât originalul. în realitate, Rick era mai înalt şi mai solid constituit. Trăsăturile aspre erau mai ferm conturate, poate pentru că părul era tuns mai scurt decât ultima dată când îl văzuse. Părul părea de asemenea mai închis la culoare, aproape la fel de negru ca tricoul pe care îl vârâse în blugi.

în schimb, ochii cenuşii erau exact în conformitate cu amintirea sa; o măsurau calm, în timp ce Celia îşi aţinti asupra lui o privire năucită. Un colţ al gurii sale se ridică într-unul din acele zâmbete pe care le cunoştea bine.

- Bună ziua, Celia.

Vorbise încet, iar tânăra femeie se înfioră la sunetul vocii profunde şi grave.

îşi imaginase această întâlnire de sute de ori; se văzuse indiferentă, excesiv de sofisticată, căpătând imediat avantaj printr-o frază scurtă, arogantă şi tăioasă.

- Bună ziua, Rick.

Propria voce sună oribil în urechile Celiei. Se regăsea la şaptesprezece ani; toată îndrăzneala câştigată de la ultima lor întâlnire, dispăruse fără urmă.

- Blocăm trecerea.

Mike întrerupse acea scenă încremenită. Celia se întoarse spre el, uluită să vadă că era încă acolo; vederea lui Rick i-l ştersese complet din memorie pe

Mike. Făcură câţiva paşi în holul aerogării, apoi rămaseră nemişcaţi toţi trei, ca şi când nici unul dintre ei nu ştia cum să se comporte. Mike îi privea pe rând pe Rick şi pe Celia. Tânăra femeie se încruntă. Oare se aştepta să fie prezentat? Murmură:

- Rick Harland, Mike Johnson.

îi privi salutându-se cu o mişcare a capului; nici unul dintre ei nu făcu gestul de a-i întinde mâna celuilalt. Părură doar că se privesc mai intens, ca şi când fiecare evalua greutatea adversarului său. Mike era aproape de talia Celiei, ceea ce-i lăsa lui Rick avantajul de cinci centimetri; Mike încerca în mod vizibil să se înalţe cât mai mult posibil sub privirea de un cenuşiu neîndurător de rece.

- Ei bine, cred că voi pleca

Prea să creadă că Rick venise s-o ia pe Celia, ceea ce-i convenea tinerei femei. Cu un gest brusc, îi întinse mantoul lui Rick; aceasta îl prinse din reflex, dar Celia observă o scurtă licărire de surpriză în ochii lui. Crezuse la rândul său că Mike o însoţea pe Celia.

- Mulţumesc, Mike.

în clipa în care rostea această frază, Celia se întrebă pentru ce-i mulţumea. Fără îndoială pentru că-i dusese mantoul, pentru că nu avea nimic altceva.

- Voi aştepta să mă suni, Celia.

Mike îi adresă un zâmbet seducător, foarte direct, apoi îi aruncă lui Rick o privire sfidătoare. Aroganţa sa

naivă, care o iritase puţin pe Celia în avion, o exasperă brusc; îl privi furioasă îndepărtându-se. Simţi inexplicabila dorinţă de a-i explica lui Rick prezenţa acestui individ alături de ea, să-i spună că-l întâlnise doar în avion şi spera să nu-l mai vadă vreodată. Se întoarse spre el cu gura deja deschisă, dar se opri exact la timp. Nu-i datora nici o explicaţie lui Rick Harland referitor la Mike, nici la oricine altcineva.

Rick se încruntă privind grămada de piele şi de blană pe care o ţinea în braţe. Celia se pregătea să urle, dacă din nefericire ar face vreun comentariu referitor la ţinuta sa! îi aruncă o privire ameninţătoare şi el scoase un lung fluierat înăbuşit.

- Dumnezeule mare! Soseşti direct de la Londra!

Celia răspunse pe un ton tăios:

- Felicitări, capacităţile tale de deducţie sunt extraordinare. Am venit atât de repede cum zboară un corb din Mandarah.

Expresia favorită a bunicului îi scăpase. îşi uită atitudinea ironică, atunci când chipul bătrânului bărbat, aspru şi ars de soare, îi trecu prin faţa ochilor. îl privi pe Rick cu o expresie disperată...

- Aş fi vrut atât de mult să fiu acolo...

Clipi din pleoape pentru a-şi reţine lacrimile şi întoarse capul.

O clipă mai târziu era strânsă la un piept lat şi tare, un braţ al lui Rick trecându-i în jurul umerilor. Oftă

adânc şi obosită, se lăsă dusă spre el. Timp de un minut, mintea i se goli, până când deveni conştientă de situaţie. Ce făcea oare în braţele lui Rick Harland? Se dădu brusc înapoi, cu o mişcare de mânie atât de bruscă, încât s-ar fi poticnit dacă Rick n-o reţinea de braţ. îi dădu drumul aproape imediat. Celia, confuză că se simţea atât de bine lângă el, murmură:

- Acum este în ordine. Mulţumesc.

- îmi pare rău, pentru Sam.

El rosti acele cuvinte cu atâta răceală, încât păreau complet impersonale. Celia dădu din cap, apoi privi în jurul ei.

- Trebuie să mă conducă cineva la Mandarah. Mi s-a spus la Brisbane că pilotul va aştepta să sosesc.

Rosti cuvintele fără să-l privească pe Rick, căutând un pretext să se îndepărteze înainte de a face sau a spune ceva care s-o facă şi mai vulnerabilă, şi mai descumpănită.

- Eu sunt pilotul.

- Tu?... Dar... Nu mi s-a spus... Ar fi trebuit să mi se spună...

Rick zâmbi uşor.

- Data viitoare să ceri precizări. Vino, să mergem să-ţi căutăm valiza şi să luăm nişte sandvişuri pe care le vei mânca în avion. Mi-ar plăcea să decolăm cât mai repede posibil.

- Compania de avioane mi-a pierdut valiza şi nu mi-

e foame. Nu te teme, nu te voi întârzia.

Răspunsese pe un ton agresiv, care căuta să-i ascundă agitaţia şi îngrijorarea în faţa întorsăturii neprevăzute care o luaseră evenimentele. Rick o prinse de braţ şi o trase spre cafenea.

- Nu vreau sandvişuri!

Fu uluită să se audă protestând cu vocea unei fetiţe capricioase. Oare ce i se întâmpla? De ce-l lăsa pe Rick să creadă că rămăsese aceeaşi adolescentă incultă, ca la ultima lor întâlnire?

- Nu le voi mânca.

Vocea îi devenea din ce în ce mai stridentă. Era pe punctul să-şi piardă controlul. Rick răspunse calm.

- în acest caz, le vei putea da corbilor din Mandarah. Acum, taci!

Capitolul 2

Până la urmă, Celia mâncă sandvişurile cu o lăcomie apărută de nu ştiu unde. Când termină, îşi rezemă capul de spătarul fotoliului şi făcu tot ce putu mai bine să pară adormită. Nu era lucru uşor: în atmosfera umedă şi închisă din cabina mică, spatele îi şiroia de transpiraţie şi o mânca îngrozitor. într-un minut, va trebui să se îndrepte pentru a-şi dezlipi puloverul de piele. Oare de cât timp decolaseră? Nu vru să îndrăznească să arunce o privire spre ceas, dar se părea că nu o făcuseră de mai mult de o jumătate de oră. Ceea ce însemna că mai avea de suportat încă o oră şi jumătate.

Nu va mai ruga niciodată destinul să-i acorde ceea ce cerea; ar fi trebuit să bănuiască faptul că va avea un preţ de plătit... Dar cum ar fi putut prevedea că acesta va fi două ore de izolare cu Rick Harland? Celia era încă prea furioasă că se purtase într-un mod atât de ridicol, pentru a aprecia ironia situaţiei.

Se gândea să rupă tăcerea printr-o aluzie la oboseala şi la starea de şoc la care o adusese moartea bunicului; o frază care să fie o scuză, ar fi explicat de ce se comportase ca o fetiţă zăpăcită. Dar renunţă. încă nu-şi regăsise calmul şi era sigură că dacă va deschide gura, va scoate ceva stupid. Nu schimbaseră nici măcar o vorbă din clipa în care Rick îi întinsese punga de hârtie care conţinea sandvişurile şi când ea se străduise să spună „mulţumesc“.

Spatele o chinuia. încercă să-şi schimbe poziţia cât mai lent posibil, pentru a trece neobservat. Oare cât timp mai rămăsese?

- Dar până la urmă, de ce nu-ţi scoţi puloverul?

Celia îşi reţinu un răspuns prea puţin amabil, ţinând ochii închişi. Rick nu se lăsă înşelat nici o clipă.

- De ce te oboseşti să te prefaci? Ştiu că nu dormi. Scoate-ţi puloverul.

- Nu fi stupid.

Profitând de ocazie, Celia se îndreptă, fără să privească spre Rick. Cu coada ochiului, îl văzu că întoarce capul spre ea, dar continuă să privească cerul, drept în faţă.

- Dacă deschizi geanta de călătorie de pe scaunul din spatele tău, vei găsi un tricou curat. Nu-ţi sugeram să rămâi goală până la brâu. Doar dacă preferi asta, desigur.

încheiase pe un ton batjocoritor şi Celia era gata să scoată un strigăt de furie. Efortul de a se stăpâni îi făcu sângele să-i urce în obraji. După o lungă pauză, răspunse pe un ton glacial.

- Mă simt foarte bine aşa.

Era evident că Rick nu putuse rezista tentaţiei de a aminti scena aceea umilitoare. Celia se revăzu în timpul ultimei lor întâlniri... Era într-adevăr goală până la brâu. O cuprinse dezgustul, ca de fiecare dată când această veche amintire ieşea la suprafaţă.

- Celia?

Refuză să-l privească, aşteptând ca imaginea prea vie venită din trecut, să dispară... până când un alt comentariu s-o provoace încă o dată. Rick avu o exclamaţie iritată.

- N-am vrut să fac nici o aluzie specială, aşa că nu-mi interpreta vorbele în felul tău.

Aşadar, ştia cum reacţionase. îşi ascundea prost sentimentele!

- Nu înţeleg despre ce vrei să vorbeşti.

Rick răspunse atât de încet, încât de-abia îi auzi întrebarea:

- După toţi aceşti ani, încă îmi porţi pică?

Desigur, şi-i va purta mereu pică. Dar nu avea intenţia să-i spună cât de dureros rămăsese acest episod din trecutul ei. Rick rupse tăcerea.

- Am încercat să te văd la Sydney... de mai multe ori. Dar probabil ştii asta.

O ştia, pentru că făcuse greşeala de a telefona pentru a-şi anunţa vizita. Din fericire, Celia nu răspunsese niciodată la telefon. I se transmisese mesajul şi ea avusese grijă să se afle la mare distanţă de casă în clipa în care trebuia să vină Rick. Acesta continuă:

- Erai mereu ocupată... în altă parte.

Tonul îi era în mod ciudat ofensat; Celia l-ar fi putut crede întristat, dacă n-ar fi ştiut cu cine avea de-a face.

Nu se putu stăpâni să-i răspundă, cu toate că instinctul îi recomanda să nu se angajeze într-o discuţie.

- Ce este de mirare în asta? duceam o viaţă foarte activă.

- Ce făceai oare?

- Mă distram.

Ignoră expresia ironică şi neîncrezătoare a lui Rick. Ce importanţă avea dacă o credea sau nu? Oricum, nu era în întregime o minciună. Uneori se distrase ieşind, dansând, lenevind pe plajă... Dar nu suficient pentru a uita sentimentul de profundă tristeţe, de intimitate a vieţii, de frustrare, care îi dădea dorinţa să urle. De fapt, fusese nefericită la George, până când începuse să lucreze în galeria de artă a mătuşii Beth. Chiar şi atunci, nu fusese complet fericită; măcar nu se mai plictisea. Adăugă fără convingere:

- Şi, bineînţeles, munceam.

Rick replică scurt.

- Bineînţeles. Mi-a spus Sam.

Celia roşi. Oare bunicul îi făcuse lui Rick şi alte confidenţe care o priveau? Ştia cât de mult suferise după ce părăsise Mandarah? Se agită pe scaun. Rick remarcă încă o dată:

- Ti-ar fi mai bine fără pulover.

Celia profită de ocazie de a-şi pune agitaţia pe seama căldurii.

- îmi este puţin cald, dar este în ordine, mulţumesc.

Oricum, ajungem curând.

- Cum vrei. Vor fi surprinşi să te vadă. Cred că nimeni nu se aşteaptă să te vadă apărând în acest fel, din cer.

- Cum asta? Evident, Addie ştie că vin. Ea mi-a trimis telegrama.

- Eu nu vorbeam de Addie, ci de ceilalţi.

- Cine? Mama şi George?

- Da, printre ceilalţi, Eleanor şi George.

Celia sesiză un dezgust în vocea lui Rick. Cu mulţi ani înainte, înţelesese că Rick n-o plăcea pe mama sa. După ce tatăl îi murise în urma unei căderi de pe cal, Celia avusese impresia că el o evita intenţionat pe Eleanor. Apoi, după cinci luni de doliu, mama sa se căsătorise cu George şi plecase să trăiască la Sydney; Rick nu vorbea niciodată despre ea şi nu cerea veşti. Cu George era de o politeţe glacială. în schimb, o iubea foarte mult pe Addie, ca aproape toată lumea. Celia murmură, gândindu-se la durerea bătrânei doamne:

- Addie trebuie să fie foarte încercată.

- Nu. Cel puţin nu de moartea lui Sam; a avut timp să se pregătească pentru asta, iar el s-a stins fără suferinţă. în schimb, familia îndurerată este mai degrabă greu de suportat.

- Erai acolo, când...?

- Când a murit Sam? Da.

Răspunsese fără a arăta nici o emoţie şi s-ar fi putut

crede că tonul detaşat însemna indiferenţă. Celia ştia că nu era adevărat; Rick îl iubise sincer pe Sam. Plecă privirea şi văzu mâinile lui Rick crispate pe comenzi. în mod paradoxal, asta îi spori animozitatea faţă de el. Rick n-avea nici un drept să o înlocuiască în viaţa personală. Sam era bunicul ei. Era persoana pe care o iubise cel mai mult pe lume, după tatăl său şi ea ar fi trebuit să fie prezentă în clipa aceea, nu Rick.

Brusc, buza inferioară începu să-i tremure; se temea să nu izbucnească în plâns şi-şi muşcă buza cu sălbăticie, conştientă de privirea lui Rick asupra ei. Deodată, tăcerea i se păru insuportabilă. Se strădui să spună primul lucru care-i trecu prin cap, cu o voce prefăcut veselă, care i se păru grotescă.

- Ce coincidenţă că ai trecut pe acolo! Ce-ai făcut la Brisbane?

- Am fost la Sydney. Pentru a împrumuta bani.

Tonul tăios o făcu pe Celia să înţeleagă că se amestecase în ceea ce nu o privea.

- N-am vrut să fiu indiscretă.

Apoi îndrăzni să întrebe:

- A fost un an prost?

Scrisorile bunicului nu menţionaseră în ultimii doi ani secetă prelungită. Din spusele lui, uneori lipsise apa, dar nu până a trebui să se ajungă la bancheri.

- Dacă vrei să vorbeşti despre timp, n-am avut

secetă. De fapt, a plouat foarte mult, iar unele râuri sunt deja în creştere. Pentru moment, ferma tatălui meu şi Mandarah nu sunt ameninţate, mulţumesc lui Dumnezeu.

Celia nu puse altă întrebare despre călătoria lui Rick la Sydney; spera doar ca familia Harland să nu fie încercată de dificultăţi grave, deoarece îi iubea mult, cu o excepţie, evident.

Rick începuse să vorbească din nou despărţind cu grijă cuvintele, ca şi când i se adresa unei copile înapoiate.

- M-am dus să împrumut bani, pentru a cumpăra Mandarah.

Celia era pe punctul să-i ceară veşti despre familia sa. Uită totul, tresărind în scaun.

- Cum?

- Ai auzit bine.

Celia îşi recăpătă respiraţia şi râse nervos.

- Glumeşti! Addie nu va accepta niciodată să vândă, niciodată! Ştii la fel de bine ca mine. Nu va părăsi Mandarah, pentru toţi banii din lume. Este viaţa sa... Este...

Nu-şi mai găsi cuvintele. încremenită, îşi aţintise privirea pe profilul impasibil al lui Rick, încercând să găsească o explicaţie acelor vorbe nesăbuite. Pe trăsăturile aspre şi crispate, nu putu citi nimic.

- Nu te-ai gândit că poate nu va avea nici un cuvânt de spus?

Celia continua să-l privească în tăcere. Gura lui Rick se deformă într-un zâmbet lipsit de bucurie.

- Cred că nu. Ei bine, în locul tău, aş începe să mă gândesc la asta.

Celia încerca disperată să înţeleagă despre ce vorbea. Oare era complet proastă? Nu-şi putea desprinde privirea de pe chipul de nepătruns al tânărului bărbat, pentru cazul în care expresia sa ar ajuta-o să înţeleagă. Rick adăugă calm:

- Gândeşte-te la asta, Celia.

- Dar la ce să mă gândesc? Explică-mi, Rick!

Ar fi dorit să-l lovească, mai ales că nu binevoia să răspundă. Ridică furioasă din umeri şi se întoarse spre geam. La ce presupunea să se gândească? La posibila vânzare a Mandarahului? Nu-i venea decât o idee: Rick înnebunise, sau se amuza chinuind-o, într-un scop oarecare.

Sub ei, profilându-se la orizont, apăru lanţul de coline care mărginea domeniul Mandarah. Celia scoase un oftat de uşurare. Ajunseseră acasă. Nu, se corectă ea imediat, ea ajunsese acasă. Rick Harland va observa că nu este atât de uşor să-şi însuşească Mandarah.

După ce avionul fu aşezat pe mica pistă de aterizare, foarte aproape de clădirile de locuit ale fermei, Celia i se adresă lui Rick cu o voce glacială:

- Mulţumesc că m-ai adus.

Fără să aştepte ca Rick să facă înconjurul avionului pentru a-i deschide uşa, sări pe iarbă, apoi aşteptă, în timp ce Rick nu se grăbea să-i ia mantoul şi poşeta de pe scaunul din spate.

- Le voi duce eu.

Celia întinse mâna, grăbită să scape de el, când observă că Rick ţinea şi propria lui geantă de călătorie.

- De ce geanta asta? Rămâi în noaptea asta aici.

- Locuiesc aici, mai mult sau mai puţin regulat, de o lună. Prima reacţie a Celiei fu un nou acces de mânie la ideea că
se instalase atât de bine la ea acasă.

- L-ai ajutat pe bunicul înainte de a muri?

Rostise aceste cuvinte pe un ton acuzator, ca şi când el îl omorâse.

- Trebuia să se însărcineze cineva cu asta.

Rick strânse buzele şi trecu în faţa ei, pentru a se îndrepta spre casă. Era vizibil furios. Celia porni pe urmele lui, dorindu-şi ca mintea sa confuză să-i permită să găsească o frază potrivită de scuză.

- Rick, îţi mulţumesc mult pentru tot ceea ce ai făcut şi... Ridică din umeri, iritată împotriva lui, şi împotriva ei însăşi
că se simţea atât de descumpănită.

- N-am făcut-o pentru tine, Celia, aşa că n-ai de ce să-ţi arăţi recunoştinţa.

Răspunsese cu violenţă; o clipă mai târziu, se opri brusc pe alee. Celia rămase de asemenea nemişcată.

- Oh, Celia, îmi pare rău. Nu voiam să te bruftuiesc în felul ăsta...

Vocea îi trăda o profundă istovire. Celia îl privi în faţă de data aceasta şi avu impresia că-l vedea prima dată. Fu şocată să vadă cât de trase îi erau trăsăturile şi de încercănaţi ochii. O cuprinse fără să vrea un sentiment de milă; reuşi să schiţeze un zâmbet.

- Nu-i grav, amândoi suntem obosiţi.

Rick dădu din cap, apoi adăugă:

- Să fii atentă mâine, Celia. Să nu-i laşi să te hărţuiască.

Deşi nu era mai mult de ora nouă, George era singurul
care nu se culcase. Cu un pahar în mână, împinse uşa salonului în clipa în care Rick şi Celia intrară în holul mare. în halatul de casă scurt, din mătase roşie, care-l făcea să semene cu un Buddha bondoc şi umflat, George era şi mai urât decât în amintirea Celiei... dar de obicei o scutea de vederea picioarelor mici şi strâmbe.

îşi revăzuse tatăl vitreg pentru ultima oară cu şase luni mai înainte, când venise la Londra cu Eleanor, pentru a petrece câteva zile. întotdeauna erau între două oraşe, rămânând doar timpul necesar ca George să-şi poată inspecta numeroasele investiţii şi mama Celiei se aduna din magazine în pas forţat.

- Dumnezeule! Ce faci aici?

Delicateţea şi tactul nu erau punctul forte al lui George. Celia era prea obosită pentru a-i sări ţandăra. Răspunse cu un ton plictisit:

- Am venit pentru înmormântare.

O culoare roşu-închis, neplăcută, se răspândi pe gâtul gros şi pe obrajii lăsaţi ai tatălui vitreg. Dădu repede din cap.

- Da, da, desigur... Condoleanţele mele. Nu mă aşteptam să te văd, atâta tot. Eleanor nu mi-a spus că vei veni.

- Nici mama nu ştia.

Se întoarse spre Rick şi întinse mâna spre poşeta şi mantoul pe care acesta încă le ţinea.

- Mulţumesc, le voi lua imediat.

- Le duc în camera ta.

îşi aţinti ochii ca gheaţa asupra lui George, care îi surprinse privirea în acelaşi timp curioasă şi ostilă.

- Presupun că este încă liberă camera Celiei?

George răspunse tăios.

- Evident. Nu suntem atât de numeroşi!

- Bine.

Rick se întoarse spre Celia.

- încearcă să dormi cât mai mult posibil mâine dimineaţă. Serviciul nu începe înainte de ora zece, aşa că vom decola pe la ora nouă şi jumătate. Ceilalţi vor pleca mai devreme, cu maşina.

George îl privi pe Rick îndepărtându-se, cu un aer ursuz, apoi adăugă:

- Imbecil orgolios! Ştie că n-am putut pune mâna pe un avion care să ne conducă la Banergee Hills, pentru înmormântare. Nu l-ar fi omorât să facă unul sau două drumuri în plus cu avionul său, să ne ducă.

Se întoarse brusc spre Celia.

- Vrei un pahar? Pari istovită. Şi ce naiba faci cu îmbrăcămintea asta caraghioasă?

Celia ignoră fără efort acea ofertă puţin plăcută de ospitalitate şi răspunse cu răceală.

- Sunt foarte obosită. Cred că mă voi duce să mă culc, mulţumesc.

Camera, luminoasă şi spaţioasă, era exact la fel cum fusese în ziua plecării Celiei. După ce împinse uşa, tânăra femeie rămase o clipă nemişcată, contemplând cadrul familiar în tonuri de albastru şi crem. Avea impresia că pătrundea într-un domeniu magic, în care regăsea atmosfera caldă şi reconfortantă a copilăriei... Totuşi, se simţea nefericită. O teamă surdă şi copleşitoare îi amintea că nu există drum de întoarcere spre trecut.

Parcurse încăperea cu privirea şi observă un mic buchet de flori pe noptieră. De emoţie, simţea un nod în gât. Addie era sigură că va veni... Oare cine altcineva venise la Mandarah? Nu-i pusese întrebarea lui Rick, atunci când vorbise cu ironie despre „familia

îndurerată“. în afară de Addie, nu dorea să vadă pe nimeni.

După ce lăsase poşeta şi mantoul Celiei pe pat, Rick dispăruse. Se dusese probabil în aripa clădirii unde fusese prevăzută locuinţa pentru administrator; bănuia că-şi alesese acest loc pentru a se instala. Uşurată să ştie că nu-l putea întâlni în această parte a casei, Celia se aşează pe pat pentru a-şi scoate cizmele care aproape că i se lipiseră de picioare. Ieşi din cameră şi se îndreptă spre baia de la capătul culoarului.

Dorea să facă o baie lungă, într-o apă încântător de caldă şi parfumată, care ar fi scăpat-o de tensiunea, de praful şi de transpiraţia care o împovărau. începu să deschidă robinetele de la cadă, dar ezită, spunându-şi că putea adormi în apă. Drumul cel mai scurt până la pat trecea prin cura duşului.

Făcu un duş, apoi se întoarse în cameră înfăşurată într-un prosop mare de baie. Când intră în încăpere, Addie Prescott se ridică încet de pe pat, unde stătuse.

Celia rămase o clipă nemişcată în uşă. Cu un strigăt înăbuşit, lăsă să cadă hainele pe care le făcuse ghem sub braţ şi se aruncă în braţele bătrânei doamne.

Mâna uscăţivă şi osoasă a lui Addie mângâie cu stângăcie părul ud al nepoatei, cuibărită lângă ea şi, pentru prima dată de când primise telegrama, Celia lăsă să-i izbucnească lacrimile într-o abundenţă tăcută şi continuă. îi părea că, în sfârşit, scăpase de toată

tensiunea nervoasă.

- Haide, haide, gata, totul va fi bine, copila mea mică.

Celia se îndepărtă brusc de Addie.

- Nu, Addie. Nimic nu va fi mai bine vreodată. Nu-nţelegi... Totul s-a schimbat.

Vorbea cu un amestec de mânie şi de disperare, ca o fetiţă revoltată. Addie scoase o batistă din buzunarul capotului şi o puse în mâna Celiei.

- Haide, ajunge. Acum suflă-ţi nasul.

Celia îşi şterse cu furie lacrimile şi ascultă. Addie luă de pe pat o cămaşă de noapte din bumbac cu culorile puţin spălăcite.

- Ţine, îmbracă asta, vei contracta o răceală în prosopul acela ud. Rick mi-a spus că ţi-ai pierdut valiza, dar am descoperit nişte haine pentru tine. Mâine voi găsi altele.

Celia se lăsă cu docilitate înfofolită în cămaşa de noapte şi într-un halat de baie bleumarin, care nu mai era la prima tinereţe. Addie îi luă mâna, o duse spre pat şi se aşeză lângă ea.

- Aşa este mai bine. Nu fi atât de nefericită, fetiţa mea.

- Ar fi trebuit să vin mai curând, Addie, eu...

- Ai venit astăzi, este de-ajuns.

- Dar voiam să mă întorc acasă... N-aveam intenţia

să rămân acolo atât de mult timp...

îi părea teribil de important să-i explice bătrânei doamne de ce nu venise mai curând. Dacă Addie o ierta, poate va începe să se ierte şi ea însăşi.

Addie o întrerupse cu o voce puţin tremurată.

- Destul, Celia. Ştiu că-l iubeai enorm pe Sam şi o ştia şi el. N-aveaţi nevoie să vă vedeţi pentru a vă iubi. Aveai motivele tale să rămâi în Anglia şi aminteşte-ţi: Sam a vrut să pleci. Simţea că te vei întoarce când vei considera că este bine. Era un bărbat înţelept şi ar fi crud să-ţi laşi sentimentul de vinovăţie să-ţi întristeze amintirea lui.

Strânse în tăcere mâna Celiei.

- Eşti prea rezonabilă pentru a face un asemenea lucru.

- Crezi?

Rezonabilă? Nu i se atribuise niciodată acest calificativ. După George, era încăpăţânată ca un catâr.

Addie zâmbi slab.

- Desigur, eşti. Ai avut întotdeauna bunul-simţ al familei Prescott... Ceea ce nu este cazul cu anumiţi membri ai familiei.

Celia nu se putu stăpâni să zâmbească în faţa acestui comentariu uşor sarcastic. Addie continuă:

- ... Şi sora ta nu înţelege că îmbătrâneşte. Acea mică descreierată! Mai vanitoasă şi mai frivolă ca niciodată.

Celia întrebă, neîncrezătoare:

- Vrei să spui că Lucy este aici?

Addie încuviinţă din cap, cu un zâmbet în colţul gurii.

- Oh, da, sunt toţi aici... Absolut toţi!

- Dar de ce?

Celia nu înţelegea. Sora sa fugise din Mandarah la vârsta de şaisprezece ani, pentru a locui la mătuşa Beth, la Sydney, înainte de a începe o carieră de manechin. Plecând, jurase să nu mai pună niciodată piciorul la Mandarah; detesta viaţa pe domeniu, la fel ca mama lor, dacă nu mai mult. Cât despre afecţiunea sa pentru Sam... Lucy nu avea prea multă afecţiune de împărţit în jur, pentru că singurul obiect al preocupărilor sale, era propria persoană.

întâlnind privirea lui Addie, Celia se încruntă. Vârsta îi îmblânzise ochii, dar păstrau acea licărire maliţioasă pe care Celia o recunoştea perfect. Bătrâna doamnă făcu o strâmbătură înainte de a exclama:

- Testamentul, copila mea, testamentul.

Pufni în râs, văzând uimirea Celiei.

- Nu este nimic mai potrivit ca moartea unui bărbat bogat pentru a face să vină toată familia, din cele patru colţuri ale lumii...

Văzând-o pe Celia că-şi pleacă privirea, reluă cu severitate:

- Nu fi proastă, fetiţo, ştii că nu vorbeam de tine. Oh da, sunt toţi aici... Snoaba aceea de Beth şi soţul său

manierat... îşi spune decorator. Nu înţeleg cum un bărbat se poate amuza cu bucăţi de material şi să numească asta meserie.

- Familia Lacey, Beth si Julian... sunt aici?

- Da, si ei.

îşi trecu mâna peste obrazul Celiei si repetă cuvintele lui Rick.

- Nu-i lăsa să te hărţuiască, draga mea, mai ales pe nedelicatul ăla de George. Ziua de mâine va fi lungă şi grea. Trebuie să ai o noapte bună de somn. Rick ne va duce cu avionul... Ceilalţi să-şi dispute al patrulea scaun.

Redeveni serioasă.

- Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără Rick. Eşti fericită să-l revezi, nu-i aşa?

Nu-i lăsă timp Celiei să-i răspundă.

- Evident. întotdeauna l-ai iubit mult şi ştiu că şi tu i-ai lipsit. Probabil nu v-aţi văzut de... Să vedem... Rick mi-a spus că la Londra nu te-a întâlnit, aşa că trebuie să fie de la acel ultim Crăciun aici...

Celia îşi control' cu grijă expresia. Oare când venise Rick la Londra? De ce nu-i vorbise despre asta? Este adevărat, nu arătase foarte mult interes pentru faptele şi mişcările sale.

Addie o bătu ultima dată pe obraz, înainte de a se ridica.

- Acum te las, micuţa mea. Trebuie să dormi.

Celia nu avu decât să închidă ochii, pentru a cădea

într-un somn adânc.

Capitolul 3

Bunicul fu îngropat în micul cimitir care înconjura vechea biserică din lemn a oraşului Benergee Hills. La ora unsprezece, ceremonia se terminase şi toată familia aştepta ca prietenii bătrânului bărbat să-şi termine defilarea. Nici unul dintre ei, în afară de Addie, nu avea dreptul să primească acele condoleanţe stângace, dar sincere. Celia simţea în piept un nod de tristeţe, la fel de greu ca o piatră.

în hainele de doliu bine croite, provenite de la vreun croitor mare, membrii familiei contrastau puternic cu toţi aceia care veniseră de pe o rază de o sută de kilometri să aducă un ultim omagiu lui Samuel Prescott şi care erau îmbrăcaţi simplu în negru, sau cu hainele de duminică. Vulturi eleganţi, astfel îi numeau probabil în sinea lor prietenii bunicului. Umilită, Celia avu impresia că nimic n-o va apropia vreodată de familia sa. Nu doar din cauza acestei eleganţe nepotrivite... Să fi fost îmbrăcaţi în zdrenţe, dispreţul lor evident pentru acest ţinut şi pentru locuitorii săi n-ar fi fost mai puţin bătător la ochi.

Celia stătea între Addie şi Rick; formau toţi trei un grup separat de ceilalţi. Totuşi, chiar dacă purta o rochie de mătase bleumarin a lui Addie, cu croială clasică şi care mirosea încă a naftalină, Celia avea impresia că este o intrusă ipocrită, ca restul familiei. încercă să înlăture acest gând, dorind ca această încercare să se termine, vrând să scape de privirile acelea care încercau să nu fie prea directe.

Prezenţa lui Rick o încuraja. Se simţea într-un fel protejată de bărbatul cu trăsăturile trase, ţeapăn în costumul de culoare închisă. Rămăsese cu ele, în loc să se alăture propriei familii, cu siguranţă pentru a-i oferi un suport moral lui Addie. Oricare ar fi fost motivele şi în ciuda ostilităţii pe care o simţea faţă de el, Celia îi era recunoascătoare pentru acest gest.

- Cred că acum putem pleca.

Rick îi vorbise la ureche. Celia dădu din cap, uşurată. Detestau fiecare minut din acest calvar. Se întoarse spre celălalt grup pentru a-i semnala mamei că erau gata de plecare, când întâlni accidental privirea lui Lucy, în spatele unei voalete sofisticate, agăţată de o epatantă pălărie din pai, neagră. Ţinuta de doliu a surorii sale ar fi atras privirile în mulţimea de la un câmp de curse. De fapt, Lucy o privea probabil cu atenţie de un timp, încercând să-i atragă atenţia.

Nu acum... Nu voia să vorbească nimănui şi mai ales lui Lucy. Scoase un geamăt uşor văzându-şi sora înaintând spre ea cu mersul său elegant, oarecum nesigur pe nisipul aleii.

- Celia, draga mea! Mi-a spus George că ai sosit aseară... îmi pare rău că n-am fost acolo. Ce surpriză plăcută... Nu este aşa, Rick?

Spusese ultima frază mieros şi o însoţi cu un zâmbet seducător, fără să se preocupe câtuşi de puţin de situaţie.

- Bună ziua, Lucy, bâigui Celia, descumpănită de

privirea sarcastică a surorii sale.

Rick se înclină uşor, cu o expresie mereu la fel de îngheţată.

- Ne vom vedea la Mandarah.

O luă de braţ pe Celia şi o căută din ochi pe Addie, care dispăruse în grupul familiei Harland. Zâmbetul lui Lucy dispăru brusc, pentru a fi înlocuit de o strâmbătură.

- Presupun că plecăm cum am venit.

Rick răspunse calm:

- Da, aşa cred. Doar dacă mama ta nu vrea să-ţi ofere locul din avion.

- Nu este nici o şansă. La naiba! Drumul a fost îngrozitor. Ai noroc...

Se adresase Celiei, cu un zâmbet fermecător în colţul gurii, care exprima o mulţime de subînţelesuri. Celia era pe punctul să-i spună: „la scaunul meu şi să nu mai vorbim despre asta“, când Rick o împinse uşor pentru a o duce mai departe, lăsând-o pe Lucy baltă, furioasă să aibă de făcut cu maşina un drum lung, pe căldură. Celia o bănuia de asemenea că este furioasă din cauza indiferenţei manifestate de Rick în faţa mutrelor ei cochete.

Zborul de întoarcere la Mandarah avu loc în tăcere, ca şi cel de venire, dar de data aceasta Celia avu impresia că atmosfera era mai tensionată... Ceva era diferit, era sigură de asta. O privi pe Addie, aşezată pe scaunul din faţă, alături de Rick. Calmul pe care bătrâna

doamnă şi-l păstrase în timpul înmormântării dispăruse. Vibra, evident, de o agitaţie controlată; Celia avu impresia că ar fi decolat din scaun, dacă n-ar fi fost legată cu centura de siguranţă.

Aşadar, gândi Celia, emoţiile pe care bătrâna doamnă şi le stăpânise atât de mult, până la urmă se manifestaseră. Le exprima în maniera sa originală. Celia nu era singura care observase schimbarea care se produsese în atitudinea lui Addie. Eleanor aruncă o privire intrigată spre bătrâna doamnă, când Rick o ajută să coboare din avion. Ca de obicei, Addie o ignoră şi Eleanor îşi consacră toată atenţia lui Rick. îi adresă un zâmbet radios, ciudat de asemănător cu cel al lui Lucy.

- îţi mulţumesc de mii de ori. Ai fost pur şi simplu extraordinar.

îşi puse mâna pe braţul lui Rick, într-un gest care voia să stabilească o intimitate, dar care era complet deplasat.

- N-ai pentru ce, Eleanor.

Rick răspunse pe un ton glacial; Eleanor îşi retrase delicat mâna. îşi păstră zâmbetul exact destul timp pentru a salva aparenţele, dar nu era greu de bănuit că era furioasă. Cu un gest prefăcut indiferent, se întoarse şi plecă spre casă. Addie ricană cu maliţiozitate. Rick îi oferi braţul şi spuse cu o voce obosită:

- Voi intra să beau un pahar, apoi mă voi întoarce acasă.

Celia mergea alături de Addie, stânjenită pentru

mama sa,
care înainta cu hotărâre în faţa lor şi nemulţumită de Rick, pentru că o repezise gratuit. De ce oare trebuia să accepte atât de greu eforturile permanente ale Eleanorei de a seduce toţi bărbaţii? Rick o cunoştea destul de bine pentru a şti că nu se putea stăpâni, nu mai mult ca Lucy. Nu era uşor să fii frumoasă, se gândi ea cu tristeţe, mâhnită pentru mama şi sora sa.

Addie luă un ton detaşat pentru a i se adresa lui Rick:

- Aş vrea să rămâi... şi va trebui să fii aici când va sosi notarul.

- De ce?

Şi Celiei i-ar fi plăcut să ştie.

- Va fi aici pe la ora patru. Am hotărât să scăpăm de testament cât mai repede posibil. în definitiv, asta aşteaptă toată lumea.

Addie evită intenţionat să răspundă la întrebarea lui Rick; exact în clipa în care Celia credea că subiectul era abandonat, Addie adăugă cu o privire extrem de misterioasă:

- Sam ţinea să fii aici, de asta aş vrea să rămâi.

Se lăsă o lungă tăcere, pe care Rick o rupse în cele din urmă:

- înţeleg. Foarte bine, rămân.

Părea că nu doreşte deloc asta. Celia îl înţelegea... Dar ce voise să spună oare prin „înţeleg“? Ce dedusese

din aerul ciudat al lui Addie? Se încruntă, încercând să reflecteze în timp ce mergea. Erau gata să ajungă acasă, când găsi. Cu respiraţia tăiată, se lăsă cuprinsă de acea certitudine: bunicul îi lăsase moştenire Mandarah lui Rick! Celia era atât de sigură de asta, de parcă ar fi văzut scris negru pe alb în testament. Se simţi brusc fără vlagă; ajunsă în hol, murmură:

- Mă doare capul.

Se grăbi în camera sa. Fără să se gândească la materialul delicat al rochiei lui Addie, se aruncă pe pat şi privi tavanul fără să-l vadă. Şi-l imagina pe Rick Harland intrând în posesia casei ei şi asta, fără măcar s-o cumpere! Oare cum a putut bunicul face asta?

Şi de ce nu? Decizia îi aparţinea, nu?

- Cui aparţinea decizia, draga mea?

Celia tresări şi se aşeză pe pat; vorbise cu voce tare.

- Oh, tu eşti...

Eleanor, evident încă ofensată de primirea neprietenoasă pe care i-o făcuse Rick, răspunse tăios:

- Nu pari foarte fericită să mă vezi.

- îmi pare rău, Eleanor. Nu asta voiam să spun.

Celia regreta sincer exclamaţia puţin primitoare şi folosi cu bună ştiinţă numele mamei sale, care îi ceruse s-o cheme astfel; Celia nu reuşise niciodată s-o facă firesc. Continuă cu un zâmbet:

- îmi pare bine că te văd. N-am avut încă timp să ne vorbim.

Schimbaseră doar câteva cuvinte, înainte de decolare. Şi, se gândi Celia, de ani de zile nu schimbaseră niciodată decât cuvinte fugitive. îmblânzită, Eleanor îi înapoie zâmbetul, apoi îşi încreţi cu delicateţe nasul.

- Rochia asta, draga mea... Miroase puţin neplăcut...

- Pute.

Mama sa o examină cu un aer critic.

- Hm... Cu excepţia asta, este foarte bine. Este de necrezut cum revine moda. O revăd pe Addie purtând-o, sunt ani de atunci.

Eleanor se mişca fără zgomot prin cameră. Atingea ici şi colo câte un obiect, o perie de pe masa de toaletă din cedru, vechiul urs de pluş doar cu o ureche de pe marginea ferestrei. Celia o privea.

Eleanor se întoarse spre ea cu un zâmbet preocupat, aproape trist.

- N-am venit aici de foarte mult timp. După ce m-am căsătorit cu George, lui Sam nu-i plăcea să mă vadă prin ţinut. Era suficient că-i ceream să suporte să mă vadă o dată pe an, de Crăciun.

Resemnată, ridică uşor din umeri. Ce să răspunzi la asta? se întrebă Celia... Tăcu. Mama sa prezentase pur şi simplu adevărul. Eleanor rămase nemişcată, în picioare în faţa ei.

- Am venit să-ţi spun că ştiu cât de greu de suportat sunt toate astea, draga mea. îmi pare într-adevăr rău. Sam a reprezentat foarte mult pentru tine şi tu pentru

el, mai ales după moartea lui Jim.

Se aşeză pe pat, alături de Celia şi începu să-şi învârtă nervoasă numeroasele inele pe care le avea pe degete.

Fără să vrea, Celia îşi privi propriile mâini, cu degete lungi şi solide care nu purtau nici o bijuterie. Mâinile, ca toată persoana sa, erau tipice familiei Prescott. Alături, cele ale mamei, păreau că aparţin unui copil. Cu ani înainte, Celia suferise pentru talia sa înaltă... Cu Eleanor şi Lucy ca reprezentări ale feminităţii ideale, nu era de mirare. Crescând, acceptase acea diferenţă, dar îi trebuise mult timp pentru a înţelege că şi ea era seducătoare, în alt mod. Eleanor reluă, cu ochii aţintiţi asupra inelelor:

- Poate ţi se va părea greu de crezut, dar ţi-am invidiat deseori dragostea pentru acest loc şi acest fel de a trăi.

înălţă capul, arătându-i Celiei ochii mari, de culoare violetă. Părea că voia să se justifice.

- Eu nu mă puteam stăpâni să detest toate astea. Nu eram făcută pentru această viaţă. Am detestat Mandarah încă din prima zi în care Jim m-a adus aici. Dumnezeule, cât l-am detestat! Căldura, izolarea, totul... N-am fost niciodată decât o străină la Mandarah. A fost dur pentru tatăl tău.

Celia îşi înţelegea mama; spuse încet:

- Şi a fost dur şi pentru tine.

Eleanor oftă.

- Destinul este uneori crud... Nimic nu mă reţinea aici după... după moartea lui Jim. Lucy era pe punctul de a pleca la Sydney, iar tu erai la pension. Şi tu, n-ai avut niciodată nevoie de mine cu adevărat, chiar când erai acasă, nu-i aşa?

Vocea îi era aproape imploratoare, ca şi când, după atâţia ani, Eleanor îi cerea fiicei sale să-i confirme că făcuse ceea ce era mai bine.

Spre propria surpriză şi, fără îndoială şi cea a Eleanorei, Celia îşi trecu un braţ în jurul umerilor mamei sale. Rămaseră tăcute o clipă, într-o intimitate stângace şi fragilă.

- George nu trebuie judecat greşit, Celia.

Era o frază cunoscută; Celia o auzise deseori când locuia în casa lui George. Mama sa continuă:

- în fond, este un bărbat foarte bun şi sunt fericită. Ne potrivim unul cu celălalt. Nu mă aştept să înţelegi, dar regret numai că mariajul te-a îndepărtat astfel de mine. Pentru Lucy, asta n-a schimbat nimic.

Căsătoria nu fusese decât ultima lovitură dată unor relaţii care se degradaseră de mult timp. în timpul copilăriei, Celia nu făcuse parte niciodată din lumea rafinată, excesiv feminină, pe care o împărţeau Eleanor şi Lucy, sora cu patru ani mai mare, care era replica perfectă a mamei lor. Moda, machiajul, dorinţa arzătoare de a duce o viaţă strălucitoare şi mondenă, toate acestea le unise pe Eleanor şi pe fiica sa mai mare, lăsând-o pe Celia în afară... Acum, asta era

trecut. Celia îşi luă braţul de pe umerii mamei.

- Şi tu, ce vei face, Celia? Te-ai gândit să te întorci la Londra?

- Nu ştiu încă.

Celia regretă că nu putea fi mai precisă, răspunsul părea încă o ostilitate. Eleanor nu insistă. Se ridică şi-şi verifică printr-un gest sigur şi elegant cocul.

- Ar trebui să ne pregătim pentru prânz; ceilalţi nu vor întârzia să sosească. George va fi într-o dispoziţie îngrozitoare după acest drum cu maşina... Şi Addie care i-a cerut notarului să vină în această după-amiază... Ce zi!

- Ştiai că vine astăzi?

- Da, desigur. Tu nu? Addie ne-a anunţat, ca şi pe Beth şi Julian, când ne-a telefonat la Sydney. După toate aparenţele, Sam voia să fim toţi prezenţi la citirea testamentului. Oare ce crezi că înseamnă asta?

„Că s-a gândit să vă joace un renghi, în felul lui“, gândi Celia, în acelaşi timp amuzată şi îngrijorată.

- N-am nici o idee.

Cei care s-au întors pe drum au ajuns târziu şi prost dispuşi. După o privire spre tatăl său vitreg, Celia se pregăti de ce era mai rău. Cum era de prevăzut, prânzul începuse îngrozitor de prost.

George o fulgeră cu privirea pe Addie, peste masă.

- Nu înţeleg de ce nu aţi organizat înmormântarea în oraş, Addie. Este al naibii de incomod că trebuie să vii în locul acesta izolat. Ce idee să alergi două sute cincizeci de kilometri pentru o înmormântare!

Toţi ochii se aţintiră asupra lui, apoi asupra lui Addie, a cărei expresie era îngrijorătoare. în cele din urmă, ea răspunse tăios:

- Sam a trăit aici toată viaţa.

Era un răspuns incredibil de ponderat pentru bătrâna doamnă şi adunarea scoase un suspin de uşurare. George mormăi:

- Ce aveţi toţi de mă priviţi? Spun doar ceea ce gândeşte toată lumea. Ce mai este?

Julian se grăbi să-l domolească.

- Absolut nimic, bătrâne.

Eleanor interveni:

- Gustă o bucată de jambon pregătită de doamna Gotley, George. Doamna Gotley este o adevărată perlă, nu-i aşa Beth?

Se întoarse spre fosta sa cumnată, singura care atacase mâncarea cu mare poftă. Surprinsă, Beth lăsă furculiţa cu un aer vinovat.

- Poftim? Hm, da, este adevărat. A reuşit în mod admirabil să organizeze un prânz pentru toată lumea.

Celia, stânjenită, răscolea în farfurie, hotărâtă să nu întâlnească privirea mamei sale care o va obliga să facă nişte comentarii prosteşti pentru a umple golul conversaţiei. Addie interveni cu o voce iritată:

- Voi două, nu spuneţi prostii! Ştiţi foarte bine că bucătăreasa casei este întotdeauna pregătită să hrănească guri în plus. Poate aţi uitat, dar aici nu există birtaşi la care să te grăbeşti de fiecare dată când soseşte un vizitator.

După o lungă tăcere, George vorbi din nou:

- Tot ce pot spune, este că vom fi al naibii de uşuraţi când ferma asta supărătoare va fi vândută. Aveţi noroc că am descoperit o companie minieră care se interesează de ea. Nimeni altcineva nu va vrea să-şi facă de lucru. După părerea mea, proprietăţile astea enorme nu mai sunt viabile în zilele noastre.

Privi fiecare persoană din adunare, aşteptând ca cineva să-i susţină cuvintele, iar Celia îşi ţinu respiraţia de teama unei izbucniri a lui Addie.

Cum nu se întâmplă nimic, ridică ochii curioasă. Addie zâmbea. Motivul acelui zâmbet nu era greu de bănuit; Celia îi aruncă o privire rapidă lui Rick şi găsi chipul impasibil al jucătorului de pocher, care ştia perfect că va câştiga partida. Addie nu era singura care se bucura cu anticipaţie de testament.

Fără îndoială conştient de gafele enorme pe care le făcea de fiecare dată când deschidea gura, George continuă de-a lungul mesei să facă tot felul de comentarii dezagreabile; în asta Celia văzu cel puţin un avantaj, nimeni nu se gândea să-i pună întrebări referitoare la planurile sale de viitor. Nu spera să poată scăpa de curiozitatea familiei foarte mult timp, dar George îi oferea puţin răgaz. îi mulţumi în gând tatălui vitreg care, în acea clipă, se plângea de lipsa de aer condiţionat în „ferma asta dezagreabilă“.

Masa se termină cu o promptitudine care ar fi tulburat orice gazdă; îndată ce ajutorul de bucătăreasă

veni să strângă, toată lumea se ridică în bloc şi aproape se năpusti afară din sufragerie. Celia profită de ocazie să iasă. Dacă se ducea în cameră, era sigură că va vedea pe cineva apărând pentru o conversaţie între patru ochi.

Se instală într-un colţ al verandei; nimeni nu va veni s-o caute pe o asemenea căldură. îşi imaginä urmarea citirii testamentului: toată lumea plecând înapoi la Sydney cu o grabă furioasă, George ameninţând să atace testamentul... Cât despre Celia, nu se punea problema să rămână la Mandarah; îi va cere ospitalitate Eleanorei şi lui George. După aceea, se va întoarce oare la Londra? Acum regreta că fusese atât de generoasă şi-i lăsase apartamentul lui Kel, până la expirarea contractului de închiriere. Kel, un tânăr artist se instalase în camera de oaspeţi cu două luni înainte. Această coabitare fusese ideea Celiei şi se desfăşurase foarte bine; tânăra fată apreciase mult compania tânărului bărbat excentric, ce-i spunea deseori: „Nu vei regreta niciodată ceea ce faci pentru mine, Celia. Când voi fi celebru şi bogat, nu îmi voi uita binefăcătoarea“.

Poate dacă îl va anunţa pe Kel la timp, nu va găsi pe cineva care s-o înlocuiască... în ceea ce priveşte munca, Derek nici nu putuse s-o înlocuiască într-o săptămână.

Gândurile îi fură întrerupte de un zgomot de paşi. Rick venea spre ea. Zâmbea uşor, desfăcându-şi cravata.

- Te căutam.

- Am venit aici pentru a fi singură.

Rick nu se lăsă descumpănit.

- Iar eu pentru a-ţi vorbi. Ar fi trebuit să-ţi aduc un pahar. Vrei să mă duc să-ţi iau ceva?

Când ea scutură negativ din cap, se instală pe un fotoliu.

- Ascultă, Rick, îţi mulţumesc foarte mult pentru tot ceea ce ai făcut...

- Te rog, nu te osteni şi tu!

Fără nici o îndoială, Rick făcea aluzie la mulţumirile lui Eleanor, care fuseseră atât de prost primite. Celia îi privi chipul dur, cu ochii de un cenuşiu metalic.

- Ştii să fii foarte crud, Rick. Cu siguranţă, este o mare satisfacţie pentru amorul tău propriu să le vezi pe Eleanor şi pe Lucy punându-se în mişcare în onoarea ta. Ai putea să arăţi ceva mai multă amabilitate.

- Mi se pare că doar acum câteva clipe voiai să-mi spui cât de amabil şi serviabil am fost.

- Ai înţeles foarte bine...

- Da, este adevărat. Dar mama şi sora ta ar putea avea gentileţea de a nu mă lua de imbecil.

Rick răspunsese cu o patimă neaşteptată.

- Nu se comportă astfel cu un scop anume! Este doar... este doar firea lor, explică Celia.

Rick râse amar.

- Vrei să spui că trebuie să i se ierte orice unei femei, dacă este frumoasă? Nu este genul meu. Sunt două copile răsfăţate şi afectate şi nu am venit aici să

vorbesc despre ele, nici pentru a te auzi suspinând de recunoştinţă.

Celia îşi împinse scaunul de la masă pentru a se ridica şi răspunse cu aroganţă:

- în acest caz, nu văd ce am avea să ne spunem.

- Te rog, Celia, încetează să te comporţi ca o fetiţă. Eşti furioasă împotriva mea; n-ai încetat să fii niciodată din clipa în care mi-ai făcut propunerea aceea pe care am respins-o - din nefericire fără nici o diplomaţie. Şi despre asta vom vorbi, după toţi aceşti ani. Ia loc. Vei rămâne aici, chiar dacă trebuie să te leg de scaun.

Capitolul 4

Celia începuse deja să se ridice. îl privi pe Rick cu gura căscată, uluită, apoi se aşeză din nou încet, fără măcar să se gândească.

îşi simţi faţa aprinzându-se, în timp ce mânia şi furia se succedară umilinţei. Ochii verzi căpătară o strălucire răzbunătoare.

- Mă întrebam cât timp vei rezista tentaţiei de a dezgropa această poveste veche!

Rick rămase impasibil.

- Trebuia ca unul din noi s-o facă. Muţenia ta a durat destul, Celia. Am fi putut vorbi ieri, în avion, dar... în starea în care erai, mă puteai arunca în gol.

Celia îl străpunse cu privirea, iar trăsăturile lui Rick se înăspriră. Continuă:

-îţi vorbesc acum, pentru că, ţi-o repet, trebuia ca unul din noi s-o facă. Am luat asta asupra mea, pentru că ai reuşit să mă eviţi timp de patru ani. Nu mi-ai lăsat nici o şansă să mă explic.

- Nu este nimic de explicat şi nu voi rămâne aici la...

- Taci! M-am săturat de accesele tale de proastă dispoziţie. Vei asculta ce am de spus.

înainte ca Celia să bănuiască ce va face, Rick se aplecă peste masă şi închise mâinile tinerei femei în ale sale. Celia se înroşi din nou, dar nu făcu nici o mişcare pentru a se elibera. Rick o privi în ochi.

- Vreau să-ţi explic de ce am reacţionat în acel mod, în ziua aceea, Celia. Ştiu că te-ai simţit umilită şi că te-

am mâhnit...

Celia avu impresia că primeşte o palmă. îşi retrase brusc mâinile din cele ale lui Rick; râsul strident şi tăios care-i scăpă o surprinse şi pe ea însăşi. Nu mai scosese niciodată mai înainte un sunet atât de ciudat.

- Totuşi, nu m-ai putut lua în serios? Dumnezeule, Rick, nu eram decât o fetiţă!

îşi recăpătă respiraţia, încercând să-şi stăpânească râsul nervos care o scutura. O parte din ea asista la scenă cu detaşare, cealaltă era hotărâtă să lupte pentru a nu-şi pierde complet demnitatea. Continuă:

- Nu există nimic de explicat, eram o elevă de liceu proastă... Admit că eram îndrăgostită, dar mă agăţam de tot ceea ce putea contraria autoritatea lui George, aş fi făcut orice pentru asta! Nu m-am gândit niciodată serios să mă căsătoresc cu tine. Nu era deloc uimitor că ai fost surprins... Eu...

Rick o privea, cu trăsăturile încremenite, dar cu o indulgenţă care biciuia amorul propriu al Celiei. De ce oare o lăsa să continue în acest fel? închise brusc gura şi încercă un zâmbet silit, tremurat! îşi lăsă capul în jos. Rick răspunse cu blândeţe:

- N-ai ştiut niciodată să minţi, Celia. Chiar când erai copilă, era suficient să te privesc atent, pentru a mărturisi adevărul în două secunde. Acum este prea târziu să reuşeşti să trişezi decent... în special cu mine. Te cunosc prea bine.

Celia înălţă capul.

- Cunoşteai o elevă de liceu, Rick, o mică elevă de liceu de şaptesprezece ani, cu care nu mai semăn. Aşa că nu-mi spune că mă cunoşti, nu este adevărat. Nu mai sunt o copilă.

Rick reluă pe un ton dur:

- Perfect. în acest caz, poate vom discuta ca doi adulţi despre ceva care este foarte important pentru fiecare dintre noi.

- N-a fost important pentru mine în acea perioadă; cât despre astăzi... Oh, Addie!

Chipul Celiei se lumină de un zâmbet de uşurare văzând-o pe Addie apropiindu-se din spatele lui Rick. Fără să se mişte, acesta înjură şi se încruntă.

Addie, radia, evident încântată să-i găsească împreună.

- Iată-vă, copiii mei. Veţi muri de cald afară, aşa că veniţi înăuntru. Bătrânul Burgess a sosit; de aici, probabil n-aţi auzit zgomotul avionului.

Cu ochii plini de maliţiozitate, îi adresă Celiei o strâmbătură complice.

- ... îmi pare rău că vă deranjez.

Celia strânse buzele.

- Nu ne deranjezi. Nu vorbeam despre nimic important.

îi aruncă lui Rick o privire sfidătoare şi sări în picioare.

Acesta răspunse foarte încet, cu o voce ameninţătoare.

- Te voi vedea mai târziu.

- Nu, dacă pot evita asta.

Celia alergă după Addie care se îndepărtă.

George era încă centrul atenţiei adunării, când Celia intră în salon. Prăvălit în mijlocul canapelei, prezenta toate amănuntele unei operaţii financiare care-i reuşise extraordinar. Julian, prins în cursă la dreapta sa, îl asculta cu o privire inexpresivă, în timp ce Eleanor, aşezată la stânga soţului său, nu-i acorda nici o atenţie, cu seninătatea sa obişnuită. Celia ar fi luat cu plăcere locul unuia dintre ei: alături de George ar fi fost cel mai sigură că va avea linişte.

Beth Lacey visa cu ochii deschişi într-un fotoliu. îmbrăcase o rochie de culoare deschisă care nu-i punea în valoare silueta cam plină. Lucy, care îşi păstrase eleganta tunică neagră încinsă cu o centură de argint, încetă să-şi observe unghiile lungi, roşii, pentru a-i arunca Celiei o privire suspicioasă. Semăna cu o mică mierlă neagră, nervoasă, într-un fotoliu prea mare.

Complet ignorat de toată lumea, un bătrân bărbat care părea stânjenit, luase loc în spatele unei mese de mahon, făcând oficiul de birou. Un mare număr de scaune fusese adus din sufragerie şi aşezate în faţa mesei. Ansamblul în întregime, semăna cu o sală de clasă improvizată. Addie o prinse de braţ pe Celia şi o duse în faţa unui scaun, unde o făcu să se aşeze.

- Să stăm aici, chiar în faţă.

Aproape tropăia de exaltare. După ce aruncă o privire rapidă în spate, păru mulţumită. I se adresă

notarului cu nerăbdare:

- Putem începe când vrei, Paul.

Paul Burgess înălţă capul din hârtii. Faţa slabă i se îmbujorase, ca şi când nu-şi revenise complet după ce fusese luat de la avion şi dus la masă, fără să aibă timp să-şi tragă sufletul. O privi pe Addie cu o expresie de reproş şi murmură:

- Ei bine, da... Da, ei bine...

îşi strecură degetele incredibil de lungi în servieta din piele pentru documente şi trase o mapă conţinând foi de hârtie.

- Nu este captivant, Rick?

Lucy gângurea în al doilea rând. Celia se încordă.

Nu se întoarse să vadă cine venise să ocupe scaunul situat în spatele ei şi acum observa că era Rick. Această vecinătate îi aminti Celiei ceea ce disputa lor de pe verandă o făcuse să uite: prezenţa tânărului bărbat era foarte interesată, cum de altfel era cazul şi pentru restul asistenţei. Se bucura cu amărăciune că nu-i va vedea expresia mulţumită când va fi momentul.

- Da, ei bine... Mi se pare că toată lumea este aici...

Paul Burgess examină superficial audienţa din ochi. George trâmbiţă:

- Evident, toată lumea este aici. Dă-i drumul, bătrâne!

Maestrul Burgess îşi plecă ochii cu tristeţe. începu să citească din testament cu o voce afectată.

Erau dispoziţii testamentare pentru personalul

fermei... pentru prieteni... o rentă pe viaţă pentru Addie... Celia nu reuşi să-şi păstreze atenţia. Frazele inexpresive care împărţeau banii bunicului o hipnotizaseră. Asculta cuvintele fără să le înţeleagă sensul. Apoi o simţi pe Addie încordându-se lângă ea şi se încorda de asemenea. Aruncând o privire alături, întâlnii ochii agitaţi ai lui Addie, care jucau pe o faţă stacojie.

- Cât despre domeniul meu Mandarah, ca şi toate clădirile şi capetele de animale încorporate de acest domeniu, îl las moştenire în acelaşi timp nepoatei mele dragi Celia Elisabeth Prescott şi lui Richard James Harland... cu condiţia...

Vocea rostise ultimele cuvinte cu emfază, apoi se întrerupse. Celia nu mai reuşea să respire. Paul Burgess ridică ochii, ca pentru a se asigura de atenţia generală. Apoi, aparent mulţumit să vadă o expresie de stupefacţie pe toate feţele, îşi plecă din nou ochii asupra testamentului. într-o tăcere mormântală, Celia auzi distinct cum Rick îşi recăpăta cu greu respiraţia.

Se simţi pălind. Privindu-l cu atenţie pe bătrânul şi imperturbabilul notar, îi venea să urle. Ştia ce urma să spună.

- Cu condiţia... să accepte să se căsătorească unul cu celălalt în termen de o lună, începând din această zi. Dacă această condiţie este îndeplinită, domeniul Mandarah va intra în posesia lor chiar în ziua căsătoriei. în cazul în care refuză această condiţie, numitul

domeniu va fi scos la licitaţie în termen de o lună, începând din această zi. Venitul din această vânzare va fi împărţit în părţi egale următoarelor persoane...

Celia nu mai auzea nimic. Rămase nemişcată, cu pleoapele strânse. în cele din urmă îşi dădu seama de tăcerea grea care domnea în încăpere.

Apoi George izbucni în râs; un râs lung şi tunător care răsună straniu în atmosfera încremenită.

- Bătrânul era nebun!

Râsul ameninţa să i se transforme în criză de isterie. Celia deschise ochii. Observă că mai putea respira şi lăsă aerul să-i scape din plămâni într-un lung fior.

- Era senil, vă spun eu! Complet ţicnit!

George încercă din nou să râdă, dar nu putu scoate decât un cotcodăcit ciudat.

Cu privirea triumfătoare, Addie sări în picioare. Pielea pergamentoasă era de un roz foarte viu şi respira atât de precipitat, ca şi când făcuse ocolul domeniului în pas alergător. Şuieră în direcţia lui George.

- Oh, nu, prietene, Sam nu era senil! Ştia cu exactitate ce făcea.

„Nu este posibil!“ strigă în sinea sa Celia. Crezuse că a vorbit cu voce tare când Addie se întoarse brusc spre ea. Celia refuza s-o privească. în acea clipă o ura cu înverşunare.

întâlni privirea lui Paul Burgess. Ochii notarului nu reflectau nici o curiozitate, nici o surpriză. Tânăra femeie lăsă ochii în jos profund jignită, umilită de toate

privirile aţintite asupra ei. Un zgomot de voci confuze îi zbârnâia în urechi, dar era conştientă mai ales de prezenţa tăcută a lui Rick în spatele ei. Se împotrivi unui impuls care îi ordona să se întoarcă: îi era prea teamă de ceea ce va descoperi pe faţa tânărului bărbat.

Julian spuse:

- Dar legal, este valabilă? Vreau să spun, o asemenea condiţie.

George răcni:

- Bineînţeles că nu! Nu este posibil! Dumnezeule, bătrânul a uitat în ce secol trăia... El...

- Este o clauză complet valabilă. Bizară, da, dar valabilă. Şi pentru că toţi membrii familiei au primit legate apreciabile, nu există nici un mijloc de a ataca testamentul folosind legea din 1981. Această lege...

Beth întrerupse cu vocea sa stridentă tratatul de legislaţie modern al maestrului Burgess:

- Bizară? Vreţi să spuneţi medievală!

Lucy încercă să ricaneze, fără mare succes:

- Cine s-ar fi gândit că era atât de romantic.

Vocea blândă şi rezonabilă a Eleanorei se făcu auzită:

- La urma urmei, este puţin probabil ca Celia să accepte această clauză... şi cu siguranţă este de asemenea cazul pentru Rick. Mandarah va fi pur şi simplu vândut la licitaţie după o lună.

Vorbea ca şi când nici Celia, nici Rick nu erau în încăpere. De fapt, tânăra femeie avu impresia că

amândoi deveniseră invizibili. George începu să râdă din nou.

- Aici o recunosc pe mica mea soţie! Nu eşti atât de împrăştiată cum pari, nu-i aşa? Ai completă dreptate...

Se întrerupse brusc. Celia îl auzi pe Rick împingându-şi scaunul, traversând încăperea şi trântind uşa în urma lui. Liniştea care urmă era stingherită: se părea că în sfârşit toţi înţeleseseră că purtarea lor fusese deplasată. Celia simţi că era din nou centrul de interes al adunării. Toată lumea aştepta să vadă ce va face, ce va spune. Chiar şi Addie părea stânjenită.

Celia nu avea nimic de spus. Se ridică demnă şi ieşi cu capul sus, pentru a evita privirile.

Ajunsă în hol, începu să tremure atât de puternic, încât trebui să se rezeme de perete. După o clipă, se simţi puţin mai bine. Voia să-l vadă pe Rick, trebuia să-i explice că n-avea nimic de-a face cu această clauză, că nu-şi convinsese bunicul s-o introducă în testament pentru a-l face s-o ia în căsătorie. Oare o va crede? Se îndoia şi se îndoia de asemenea că starea nervoasă îi va permite să ducă la capăt o explicaţie, atât de repede după şoc.

în timp ce încă ezita, uşa salonului se deschise brusc şi Addie pătrunse în hol; părea de o sută de ani.

- El a plecat! L-am văzut pe fereastră cum mergea spre avion!

în acelaşi timp neîncrezătoare şi tulburată, îşi agită mâinile în toate sensurile. Celia aproape urlă:

- Să nu-mi spui că eşti surprinsă! Ce credeai oare că va face? Că va scoate o verighetă din buzunar? A fost o idee nesăbuită, nesăbuită şi crudă. Ştiai încă de la început, nu-i aşa?

Ar fi vrut s-o scuture de furie pe bătrâna doamnă. Addie se dădu un pas înapoi, uluită. Celia o acuza încă:

- Ştiai, Addie, ştiai!

- Da, ştiam. Sam şi cu mine am discutat asta foarte des...

Vocea lui Addie era înspăimântată. Celia şi-i imagină pe cei
doi bătrâni urzindu-şi micul complot, pregătind fără să ştie suprema umilinţă a celei pe care o iubeau atât de mult.

- Este doar efectul surprizei, Celia. Rick te vrea de soţie şi Sam a ţinut să vă căsătoriţi. Te rog, copila mea, nu mă privi în felul ăsta...

- Ar fi fost mai bine să se ocupe de treburile sale... Şi asta este valabil şi pentru tine! Rick nu mă vrea de soţie şi nici eu nu-l vreau de soţ. Iar dacă doreşte să aibă Mandarahul, nu va plăti acest preţ.

Addie păru că se strânge. Pentru prima dată, Celia văzu lacrimi în ochii cenuşii.

- Vino cu mine, Addie, te duc în camera ta. Ai nevoie să te întinzi puţin.

O prinse de braţ, temându-se ca bătrâna doamnă să nu cadă. Addie se lăsă condusă în cameră.

- Se va aranja totul, draga mea Celia; Sam era un bărbat înţelept. Nu cred că era un bătrân nebun. Se va aranja totul...

Repeta această frază fără încetare, ca şi când faptul de a o rosti avea puterea s-o facă adevărată, dar vocea nu era foarte convingătoare.

Celia nu rămase lângă ea, de teamă să nu-şi lase iar furia să izbucnească. Bătrâna doamnă n-ar fi fost în stare să suporte. Ieşind din cameră, o întâlni pe Lucy pe culoar. Sora mai mare nu-şi dădu osteneala să ascundă că ascultase la uşă.

- Emoţia a fost prea puternică pentru draga noastră soră a bunicului?

Ochii incredibil de albaştri scânteiau de curiozitate. Celia ridică din umeri.

- Sunt obosită, Lucy, aş vrea să fiu singură.

încercă să treacă prin faţa lui Lucy, care stătea în mijlocul culoarului, dar sora sa nu cedă nici un deget de teren.

- Era atât de enervantă în timpul mesei... Am crezut că va exploda. Mă întrebam ce carte păstra în mânecă? Desigur, ştia totul şi nu aştepta decât momentul citirii testamentului...

Ochii sarcastici scrutară chipul Celiei. Lucy reluă:

- Nici tu nu arăţi prea bine. Vino în camera mea, am o sticlă de whisky; îţi va face bine un pahar. Să mergem, Celia, ai nevoie să vorbeşti cu cineva, mai bine să fiu eu... Eşti prea furioasă împotriva lui Addie

pentru a i te destăinui şi te înţeleg.

Lucy reuşi să pară sincer îngrijorată şi vocea îi era plină de solicitudine. Celia avu o clipă de ezitare, de care se folosi sora sa. O luă de mână.

- Aşa. După aceea te vei simţi mai bine.

Lucy o conduse pe Celia în mare grabă pe culoar, ca şi când se temea să nu-i fie smulsă.

Celia se aşeză în fotoliul din catifea aurie din camera lui Lucy. încăperea semăna cu ocupanta: feminină, rafinată, adorabil de frumoasă. Celia luă în mod reflex paharul care i se întindea. îl duse la buze, bău o înghiţitură şi se strâmbă cu dezgust.

- Nu face mutra asta, Celia, este cel mai bun whisky care se poate găsi... Cadou de la un admirator.

Lucy se aşeză pe pat, de unde o privea pe Celia cu un zâmbet protector. A doua înghiţitură fu mai puţin agresivă, mai degrabă chiar liniştitoare. Lucy continua s-o studieze pe Celia. Brusc, se lansă în miezul problemei.

- Ar fi trebuit să vezi mutra lui Rick!

Celia ridică din sprâncene în faţa acestei introduceri mai curând directe. Lucy continuă:

- A devenit alb ca varul. Era stupefiat... S-ar fi spus că a primit o lovitură în cap.

- Nu este de mirare că era furios.

Celia evita cu grijă să reacţioneze în vreun fel oarecare la cuvintele surorii sale.

- Furios? Cine a spus că era furios? Am spus:

stupefiat.

Celia îşi plecă ochii, ascunzându-şi surpriza. Fusese sigură
că faimoasa clauză îl înfuriase îngrozitor pe Rick.
Răspunse cu un aer indiferent:

- Ei şi?

- Există o mare diferenţă, crede-mă.

Lucy îşi examină sora cu o mină calculată, înlocuită repede de un zâmbet fermecător.

- Te vei căsători cu el, nu-i aşa, Celia?

Celia îşi aşeză paharul cu precauţie, din cauza uşorului tremur al mâinii. Susţinu privirea surorii sale şi reuşi să răspundă cu nonşalanţă:

- Nu fi stupidă, Lucy.

- Stupidă? în nici un caz. O vei face, chiar dacă numai pentru a ne scoate din sărite - mai ales pe George - şi pentru a avea Mandarahul... Chiar dacă Rick Harland nu ţi-ar plăcea, ceea ce este greşit. Testamentul bătrânului nebun este un frumos chilipir, nu găseşti?

Celia se ridică, având grijă să nu-şi trădeze agitaţia.

- Nu voi mai asculta nici o vorbă. Te laşi dusă de imaginaţie, Lucy.

Lucy râse cristalin.

- Rick a fost mereu punctul tău sensibil, nu-i aşa? Eşti nebună după el... într-o clipă sau alta, toate am fost. Ar trebui să fii oarbă pentru a rămâne indiferentă la Rick Harland. Şi totuşi, Dumnezeu ştie cât de puţin amabil este uneori. Sărmana Eleanor s-a ostenit de

pomană... Erai prea tânără atunci pentru a-ţi da seama ce s-a întâmplat.

Celia ajunsese deja la uşă când înţelese despre ce vorbea Lucy. Se întoarse.

- Nu vrei să spui că... mama... Rick?

Lucy se delectă cu reacţia surorii sale.

- Nu fi proastă... Desigur, Eleanor şi-a încercat norocul pe lângă Rick, după moartea tatii. De ce nu? Imaginează-ţi că n-a putut merge prea departe.

Celia refuza această idee.

- Dar...

- De ce aerul acesta îngrozit, draga mea? La urma urmei, Eleanor avea treizeci şi cinci de ani când a murit tata şi Rick avea... să zicem cu zece ani mai puţin. Nu este nimic teribil în asta.

- Dar ea a detestat întotdeauna locul ăsta!

Lucy păru stupefiată.

- Ce legătură are? Ah! Crezi că voia să se mărite cu el? Dumnezeule, chiar eşti complet lipsită de experienţă!

Cu siguranţă, avea dreptate. Oare cum putea fi atât de naivă? Celia deschise uşa, roşie de ruşine. Lucy schimbă brusc tactica.

- S-a întâmplat ceva, în timpul acelui ultim Crăciun la Mandarah, nu-i aşa?

Celia încremeni. „Ieşi imediat din camera asta“ îşi comandă. Totuşi, făcu stânga-mprejur şi se află în faţa lui Lucy.

- De Crăciun? Despre ce vrei să vorbeşti?

- Ştii bine despre ce vorbesc. S-a întâmplat ceva, am ştiut imediat ce l-am văzut pe Rick întorcându-se ca scăpat din puşcă pe sărmanul său cal. Plecase să te caute pe malul râului; sunt sigură că te-a găsit... şi că s-a întâmplat ceva. Altfel n-ar fi decolat ca un nebun în câteva minute. Era mai degrabă înnebunit de ceva... Sunt expertă în psihologia masculină.

Tulburată, Celia avu un zâmbet uşor, care se voia sarcastic.

- Sunt sigură că acest talent îţi este foarte folositor în viaţa profesională.

Regretă imediat această înţepătură meschină, dar Lucy rămase nepăsătoare.

- Da, este adevărat. Dacă ai vedea genul de indivizi care se învârtesc în jurul manechinelor...

Ridică din umeri cu graţie. Celia răspunse tăios.

- Mă lipsesc de asta.

Lucy continuă pe tonul unei conversaţii mondene:

- Ştii, Eleanor şi cu mine n-am înţeles niciodată de ce erai atât de grăbită să părăseşti Mandarah - mai ales după ce pretinsesei că nu voiai să pleci. De atunci, nu l-ai mai văzut pe Rick?

- Nu.

De data aceasta, Celia era foarte hotărâtă s-o şteargă.

- Celia!

Ceva în vocea lui Lucy o făcu să se oprească. Se întoarse; zâmbetul fermecător dispăruse.

- Nu ştiu de ce l-ai respins în acel Crăciun pe Rick, dar astăzi, nu vei ezita, nu-i aşa?

Mai întâi, Celia nu înţelese, apoi se lămuri: Lucy era geloasă!

- Nu nega că Rick te-a cerut în căsătorie de Crăciunul acela, Celia! L-ai refuzat şi apoi ţi-ai muşcat mâinile... Ar trebui să fii complet idiot să nu vezi că eşti nebună după el, după modul tău de a-l evita să-l priveşti jumătate din timp şi de a nu-ţi putea desprinde ochii de la el, cealaltă jumătate. Oh, da, îl vei lua de soţ!

Lucy era chiar scoasă din sărite. în cele din urmă, Celia îşi regăsi graiul.

- Eşti nebună!

Ieşi trântind uşa.

Capitolul 5

Nu-şi putea încuia uşa. Cheia dispăruse cu ani în urmă şi nu fusese înlocuită niciodată. Nu avusese importanţă... înainte de această zi, în care Celia era absolut sigură că va avea o criză de nervi dacă cineva îşi va impune prezenţa pentru o conversaţie.

Rezemată de uşă, examină comoda din lemn sculptat care se afla sub fereastră, întrebându-se dacă va avea puterea s-o mute, fără s-o golească înainte. Mobila îi păru la fel de grea ca plumbul când, de bine de rău, o împinse în faţa uşii. Ştia că era ridicolă baricadându-se astfel, dar era cea mai mică dintre preocupări; mintea îi era într-o totală confuzie, iar whiskyul nu aranjase lucrurile. Aparent, i se urcase direct la cap.

Se ridică făcând un efort, îşi scoase rochia lui Addie, încă mirosind a naftalină şi se strecură între cearşafuri, blestemând-o pe Lucy.

închise ochii. Să-l iubească pe Rick Harland, după ceea ce se întâmplase? Lucy nu ştia cât de comic era ceea ce spusese.

Cu faţa înfierbântată, chinuită de migrenă, Celia încercă să râdă. Dacă măcar ar şti Lucy...

Imagini venite din trecut îi defilau prin faţa ochilor cu o intensitate insuportabilă, ca de fiecare dată când era fizic şi moral prea slabă pentru a le respinge.

în anul acela, se întorsese la Mandarah pentru Crăciun. Viaţa i se părea frumoasă şi simplă... Cu

excepţia a ceea ce-l privea pe Rick Harland, pe care îl cunoştea dintotdeauna, dar care de puţin timp trezea în ea emoţii ciudate. Roşise de fiecare dată când el îşi aţintea asupra sa o privire amuzată, în avion, când venise s-o ia de la Mount Isa. Era îndrăgostită, în felul acela haotic şi dureros al tinerelor fete de şaptesprezece ani, dar mai degrabă ar fi murit decât să-şi mărturisească secretul cuiva.

Familia era reunită pentru sărbători. Venise chiar şi Lucy: toată farmec superior, sosea doar de la New York, unde pozase pentru o serie de fotografii. îşi adusese în bagaje ultimul iubit. Mandarah zumzăia ca un stup; complet fericită, Celia număra orele care o despărţeau de viitoarea vizită a lui Rick. Rick îşi ajuta tatăl la conducerea firmei familiei Harland, care se afla la aproximativ două sute de kilometri de Mandarah, vecin în aceste regiuni imense şi aproape pustii. Vizitele îi erau frecvente şi Celia spera în taină că venea s-o vadă.

în seara de Crăciun, George aruncă bomba:

- Este timpul să ieşi din locul ăsta uitat de lume, Celia. Nu poţi mucegăi aici pentru totdeauna. Vei veni să locuieşti la Sydney, cu mama ta şi cu mine.

Nu fu în nici un fel impresionat de lacrimile, argumentele şi mânia fiicei sale vitrege.

Celia nu se gândise că se putea întâmpla o asemenea catastrofă.... Dar bunicul şi chiar Addie, erau în mod inexplicabil de partea lui George. Universul i se prăbuşise, cel puţin aşa gândea galopând nebuneşte

spre râu, departe de casă, departe de ei toţi, asta incluzându-l şi pe bunicul.

Nimeni altcineva decât ea nu venea vreodată pe domeniul său, pe această porţiune de râu situată la opt sau nouă kilometri de casă, pe care şi-o atribuise de când era foarte mică. îşi scoase cu furie hainele, se aruncă în apă şi începu să înoate cu frenezie pentru a-şi domoli mânia şi disperarea.

Rick ştia unde s-o găsească. Când apăru, Celia, aşezată pe iarbă, aştepta s-o usuce soarele. Era îmbrăcată numai cu slipul şi cu o bluză pe care şi-o pusese pe umeri; era prea tulburată pentru a se gândi să se acopere când Rick se aşează alături. îi povesti nenorocirea sa şi în cele din urmă începu să plângă în hohote, ca o fetiţă. Rick o atrase spre el, pentru a o consola... ca pe un copil, cel puţin la început.

Celia nu-şi putu aminti niciodată cum venise sărutul. Dar acel sărut îi era gravat cu fierul roşu în memorie. Simţea şi astăzi contactul cald şi reconfortant al buzelor lui Rick cu ale sale; apoi gura lui Rick devenise mai insistentă şi Celia îi răspunse cu pasiune, tulburată de senzaţii necunoscute. îl atrase mai aproape de ea, înfiorată de plăcere amestecată cu teamă când începu să-i mângâie sânii goi.

Se abandonă complet acelui sărut, dorindu-şi să dureze mereu, incredibil de fericită. Dar o pornire necontrolată o făcu să se îndepărteze de Rick şi să exclame:

- Căsătoreşte-te cu mine, Rick! Te rog, ia-mă de

soţie şi George nu mă va mai putea lua cu el...

Rick îi dădu drumul, ca şi când contactul cu pielea sa moale îi arsese mâinile. Celia, neîncrezătoare, uluită, îi văzu ochii strălucind de mânie. în acea clipă, lăsă să-i scape secretul său:

- Te rog, Rick... Te iubesc.

Rick o privi cu o expresie în acelaşi timp sălbatică şi descumpănită, apoi închise ochii. Când îi deschise, sclipirea de mânie dispăruse; privirea îi devenise curios de stinsă.

- îmbracă-te Celia. Eşti prea mare acum pentru a rămâne pe jumătate goală.

Vocea aspră o lovi direct în faţă. Vibră sub impactul sancţiunii şi al umilinţei.

Rick plecă imediat călare; când multe ore mai târziu, Celia ajunse acasă, nu mai era la Mandarah. Nu se mai văzuseră de atunci, până la acea întâlnire de la aeroportul din Mount Isa, unde o aştepta ca în trecut. Celia ştia că Rick voise s-o vadă. Venise deseori la Sydney, dar n-o găsise niciodată acasă la George. îi scrisese, de asemenea. Trimisese scrisorile înapoi, fără să le deschidă; de fiecare dată, avea un sentiment de victorie: o mică victorie tristă şi meschină. Fără îndoială, Rick voia să-i ceară scuze pentru că fusese atât de brutal; dar ar fi putut să se scutească de această osteneală. Nimic din ceea ce ar fi putut spune, n-ar fi putut diminua ura pe care o simţea faţă de el.

Uneori, Celia se mira să constate că intensitatea

sentimentelor sale nu se atenuase cu timpul; amărăciunea acelei amintiri o obseda. în clipele cele mai rezonabile, se dispreţuia că nu putea reprima acele câteva minute din trecut, că risipeşte atâta energie morală pentru ceva atât de steril ca ura.

în acea perioadă era atât de incredibil de tânără şi de naivă. Acum, de ce n-ar fi un motiv de râs? Lucrul era mai degrabă comic: o elevă de liceu de şaptesprezece ani aruncându-se de gâtul unui bărbat de treizeci şi sperând să fie luată în serios! Dar Rick nu-şi bătuse joc de ea când o revăzuse; ochii săi arătau milă; ceea ce era mult mai rău. Oare ce gândea în acea clipă? Că ea însăşi introdusese acea clauză în testamentul bunicului? Plecase fără să-şi ia lucrurile, ceea ce voia să însemne că se va întoarce. A doua zi, va trebui să se trezească devreme şi să se ducă să-l caute.

Când închise ochii, se lumina de ziuă şi era ziuă când îi deschise. Dar lumina era mai tare, mai crudă. Cu siguranţă, dimineaţa era înaintată. Cu ochii în tavan, Celia asculta zgomotele cunoscute, care făceau parte din viaţa de la Mandarah. Le evoca deseori, la mii de kilometri de acolo: zgomotele de voci în grajd... Slabul nechezat al cailor... Strigătul răguşit şi pătrunzător al unui corb în zbor. în acea dimineaţă, nu le putea suporta.

Zări comoda plină de praf de-a latul uşii şi evenimentele din ajun îi reveniră în memorie ca nişte imagini de coşmar. Se ridică şi puse comoda la loc, sub

fereastră.

Mai târziu, după ce făcu un duş, îmbrăcă nişte blugi albaştri vechi şi un tricou deformat pe care îi găsi în dulap şi se aşeză la fereastră pentru a privi grajdurile. Dădea înapoi în clipa în care trebuia să-l înfrunte pe Rick. De fapt, era absolut capabilă de asta, îşi spuse cu fermitate, dar îi trebuia doar puţin timp să se pregătească. Brusc, scoase o uşoară exclamaţie: găsise mijlocul de a-şi acorda un răgaz. Sări în picioare şi alergă să deschidă uşile dulapului. încălţase deja o cizmă de călărie, când se deschise uşa.

- Te-ai trezit... Bine.

Bătrâna doamnă, înaltă şi slabă, ar fi putut trece drept sora lui Addie; chiar şi vocile li se asemănau. Chipul Celiei se destinse văzând-o pe menajeră. Aceasta adăugă:

- Sunt doar eu. Sper că nu vei încăleca fără să-ţi fi luat micul dejun.

- Nu voi pleca pentru mult timp, Susan, îţi promit... Oricum, nu-mi este foame.

Susan o examină încruntându-se.

- Nu arăţi prea bine, poate este o idee bună... Dar să fii punctuală la prânz, fetiţa mea.

- Promit. Addie?...

- Tocmai am văzut-o. Este bine, a adormit iar. Am aşezat-o din nou în pat. După ceea ce s-a întâmplat ieri, n-ar fi trebuit să se ridice. Era tulburată şi cred că nu era singura.

Celia ignoră zâmbetul încărcat de subînţelesuri.

- Unde este... Unde sunt toţi?

Zâmbetul Susanei se lărgi.

- Dacă vrei să vorbeşti de Rick Harland, a sosit dimineaţă devreme. Acum, nu ştiu unde se află.

Nimic din ceea ce se petrecea în casă nu-i scăpa menajerei; ceea ce ar fi putut să nu ştie, îi era raportat de Addie. Cele două bătrâne doamne erau prietene de prea mult timp pentru a-şi ascunde ceva. Celia nu dădu atenţie privirii scrutătoare a Susanei.

- Mulţumesc, Susan. Mă voi întoarce pentru prânz.

- Sper.

Evitând încăperile centrale ale casei, Celia se grăbi de-a lungul coridorului îngust, care ducea la uşa din spate. în locul în care culoarul forma un cot, se opri brusc. încă un pas şi s-ar fi izbit de Julian Lacey, în patru labe pe jos, în faţa unui încântător mic dulap rustic pentru vase, aşezat lângă perete. Celia zâmbi, intrigată de aerul său vinovat.

- Dar ce faci, Julian? Ţi-a căzut ceva?

- Oh... Hm... Bună ziua, Celia. Da, eu... Adică, nu...

Se întrerupse brusc, cu un zâmbet crispat. Celia îl privi înroşindu-se treptat, până a ajuns la roşu închis, o culoare îngrozitor de nepotrivită cu ochii de un albastru deschis şi cu părul argintiu. Celiei i se trezi curiozitatea.

- Dar ce naiba faci, Julian?

Păstrându-şi zâmbetul încremenit, Julian îşi trecu mâna peste dulapul de vase din spatele său, ca pentru

a-i mângâia suprafaţa lustruită. Celia zări metrul panglică înainte ca mâna lui Julian să-l atingă şi să-l facă să dispară. Se încruntă..

- Dar ce...? Măsurai dulapul de vase!

- Ei bine, credeam...

- Credeai că ţi-l însuşeşti!

Vocea Celiei tremura de mânie.

- N-o lua aşa, Celia. La urma urmei, nu este...

- Nu este al meu? Asta vrei să-mi aminteşti?

- Nu făceam nici un rău. Se întâmplă să cunosc pe cineva pe care l-ar interesa aşa ceva şi...

- Şi nu poţi să aştepţi o lună pentru a i-l vinde! Presupun că Beth face turul casei punând etichete pe toate tablourile?

Lacrimi de furie îi ardeau ochii. Julian înghiţi cu zgomot, apoi lăsă capul în jos. Nu era foarte elocvent în mod normal, iar explozia de furie a nepoatei îl lăsase mut.

- N-ai putut să aştepţi, nu-i aşa? Eşti... Eşti îngrozitor!

Celia era gata să se arunce asupra lui. Se stăpâni, surprinsă
de intensitatea mâniei sale. încă puţin şi l-ar fi lovit pe inofensivul unchi Julian. Nervii îi erau încă mai încordaţi decât crezuse. în plus, Julian era doar cel care fusese prins asupra faptului; ceilalţi probabil se plimbau foarte siguri prin casă, pentru a estima fiecare piesă de mobilier. De ce să-i fi oprit? Nu avea nici un drept

special asupra Mandarahului, doar dacă... Ori nu se punea problema.

Celia nu mai încălecase de ani de zile, dar nu avea dispoziţia de a aprecia prima sa plimbare. O mână nebuneşte pe biata Elly, ca şi când vieţile lor depindeau de timpul în care ajungeau la râu.

încetini viteza în cele din urmă, observând arborii bondoci care formau un mic boschet: ajunsese. în aceeaşi clipă, zări silueta lui Rick, aşezat cu un picior pe unul din arbori.

Celia vru să întoarcă iapa şi să plece în galop. Dar Rick o văzuse şi cu siguranţă o auzise de la distanţă. Deja se ridicase. La ce bun să fugă acum? La urma urmei, era de preferat ca întrevederea lor să aibă loc fără martori.

O conduse pe Elly la pas sub arbori şi se lăsă să alunece pe pământ. Armăsarul lui Rick mesteca liniştit câteva fire lungi de iarbă. Celia slăbi chinga, căutând să câştige timp. Vocea lui Rick se auzi în spatele ei:

- Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, vei veni aici. Lasă-mă s-o fac eu.

Celia se îndepărtă şi Rick scoase şaua de pe spatele iepei. îşi trecu mâna de-a lungul părţii laterale a lui Elly, apoi şi-o şterse pe blugi, într-o tăcere dezaprobatoare. Celia mormăi:

- Eu... Noi... am galopat puţin.
- Vino să te aşezi.

Celia se supuse şi se instală pe iarba deasă de pe

mal, întrebându-se de unde să înceapă. Rick se aşeză alături şi începură amândoi să contemple suprafaţa apei.

- Rick, nu ştiam... despre testament... Nu am nimic de-a face cu asta.

Rick răspunse calm.

- Ştiu.

- Oh, atunci este perfect. Credeam că te-ai gândit...

Râse stânjenită. Rick o examina cu atenţie.

- Credeai că am gândit ce?

- Nimic.

- Că tu ai uneltit această clauză cu Sam?

Celia se simţi roşind. Ridică o mână pentru a-şi răsuci pe degete o şuviţă din părul roşcat, ascunzându-şi astfel faţa. Rick o prinse de încheietură şi-i aşeză fără blândeţe mâna între ei, pe iarbă.

- Ascultă, mi-ar plăcea să mă priveşti măcar, în loc să întorci mereu capul.

Celia îl privi cu mânie.

- Şi de ce?

Rick răspunse pe un ton iritat:

- Pentru ca să-ţi pot vedea ochii. Este singurul mijloc pe care-l am pentru a şti ce se petrece în capul tău încăpăţânat. Avem de vorbit şi scuteşte-mă de osteneala de a protesta, nu te voi asculta.

Celia, care începuse deja să deschidă gura, o închise. Rick continuă:

- Vom discuta despre acest testament.

Celia izbucni:

- Ti-am spus deja că n-am nimic de-a face cu povestea asta ridicolă.

- Aşadar, o găseşti ridicolă?

- Bineînţeles, şi tu de asemenea, nu-i aşa?

încerca fără succes să descifreze expresia lui Rick.

- Nu, eu nu găsesc. Aşa că ţi-aş fi recunoscător să nu mai vorbeşti în numele meu. Pe scurt, se întâmplă să consider acest testament foarte rezonabil.

Rezonabil? Oare ce voia să spună? Din spusele lui Lucy, fusese stupefiat.

- Nu asta am auzit spunându-se.

Rick o prinse de încheietura mâinii.

- Şi ce ai auzit spunându-se?

Tânăra femeie ridică din umeri.

- Că ai părut... mai degrabă surprins.

Rick râse scurt.

- Dacă sora ta ţi-a spus asta, se înşală. Am fost surprins de clauza testamentului, ca toată lumea, dar asta nu înseamnă că o consider ridicolă.

Celia îl privi neîncrezătoare.

- Nu sugerezi că...

- Că te căsătoreşti cu mine? Ba da.

Dacă n-ar fi avut impresia că înnebuneşte, Celia ar fi izbucnit în râs. Rick se apropie ceva mai mult; braţul său gol, îl atinse pe cel al Celiei. Aceasta tresări, dar nu s-ar fi îndepărtat pentru nimic în lume.

- Nu te îndepărta de mine, Celia. Mi-ai spus într-o zi că mă iubeşti. Şi voiam...

- Cum poţi vorbi despre asta acum? Nu rezişti tentaţiei de a mă umili, nu-i aşa?

Rick strânse buzele, cu faţa albă de mânie. O reţinu pe Celia, care voia să se ridice.

- După toate aparenţele, într-adevăr nu sunt diplomat. îmi menţin propunerea, dar îi voi da o formă pe care s-o înţelegi mai bine: dacă te căsătoreşti cu mine, vei avea Mandarahul.

Celia strigă:

- Şi tu de asemenea, vei avea Mandarahul! Oare nu acesta este motivul zelului tău în casa asta?

Rick se apropie cu o faţă ameninţătoare şi şuieră printre dinţi:

- Explică-mi ce vrei să spui prin asta.

- Vreau să spun exact că te aşteptai ca bunicul să-ţi lase ferma moştenire.

Rick zâmbi amar.

- Aşadar, asta gândeşti... Ar fi trebuit să bănuiesc. Conversaţia îi părea Celiei plină de capcane deschise. încercă să-şi măsoare cuvintele:

- întotdeauna ai spus că voiai să ai propria fermă într-o zi... Iar fratele tău, mai devreme sau mai târziu, va prelua conducerea fermei familiei Harland, aşa că...

Ridică din umeri, apoi se lăsă din nou cuprinsă de furie:

- De ce nu i-a lăsat-o lui Addie? în realitate, ei îi

aparţine Mandarah.

Chipul lui Rick exprima uimire:

- Doar nu vorbeşti serios! Ba da, cred că da... Proastă mică! Se pare că ai uitat că draga de Addie are cel puţin şaptezeci şi cinci de ani.

- Asta nu înseamnă că este senilă! Şi aş fi ajutat-o, aş fi rămas... aş fi condus ferma.

Rick făcu o mină dispreţuitoare.

- Ah da, desigur, uitasem. Cu vasta ta experienţă, nu vei avea nici o greutate în a-i conduce pe bărbaţi, în a negocia vânzările şi cumpărările, în a administra o exploatare întreagă. în definitiv, când te ocupi de două duzini de tablouri agăţate pe un perete, te poţi ocupa foarte bine şi de mii de hectare. Este un joc de copii!

Celia l-ar fi lovit cu plăcere, dar instinctul o avertiză că ar fi lovitură pentru lovitură.

- Imaginează-ţi că aveam foarte multă responsabilitate în munca mea şi o făceam bine. Toată lumea spunea asta!

Rick se ridică dintr-o mişcare rapidă şi suplă:

- în mod sigur. Ştiu că toţi clienţii erau foarte mulţumiţi de serviciile tale.

Celia se încruntă, încercând să-i înţeleagă cuvintele. Rick se îndepărtă cu un pas de tânăra femeie care se ridicase şi ea; articulă cu un zâmbet ameninţător:

- Şi dacă am începe cu Kel McCarthy? Este o surpriză pentru tine, nu-i aşa?

înaintă. Celia se dădu grăbită doi paşi înapoi, înainte

de a se izbi de trunchiul unui copac. Rick continuă:

- Am fost la Londra acum două luni. Lui Sam i s-a părut că înţelege din scrisorile tale că ai vrea să te întorci... Şi m-am gândit că erai, în sfârşit, pregătită să mă asculţi. Ei bine, Sam şi cu mine ne-am înşelat. Nu ştiam nimic despre acel Picasso irlandez. Nu te-ai gândit să răspândeşti vestea.

- M-ai spionat!

- Să zicem că m-am interesat de tine.

Celia ridică mâinile pentru a-i lovi pieptul, sau poate faţa, dar Rick îi prinse încheieturile într-o strânsoare nemiloasă, făcând-o să lase braţele de-a lungul trupului.

- Mă doare!

Rick o strânse mai tare.

- Spune-mi, îi pozai frumosului pictor cu care trăiai?

- Ce te priveşte?

Da, îi pozase lui Kel. îi făcuse un portret straniu, enigmatic... „într-o zi va valora o avere, draga mea!“ exclamase
Kel râzând şi Celia îl crezuse, deoarece credea sincer că avea talent. De altfel, era principalul motiv pentru care acceptase să-l ajute, împărţindu-şi apartamentul cu el. Era inutil să-i explice toate astea lui Rick; bărbaţii de felul lui nu puteau înţelege că era posibil să trăieşti sub acelaşi acoperiş cu o persoană de sex opus în deplină nevinovăţie.

El îi privea cu obrăznicie sânii, apoi chipul tulburat.

- Şi ceilalţi prieteni pictori? Le-ai pozat şi lor?

Brusc, Celia se sătură de toate aceste subînţelesuri stupide.

- Poţi spune orice, Rick.

încercă să se elibereze; Rick se apropie mai mult. Aproape o atingea.

- Zău?

Celia avu o clipă de panică. întoarse capul dintr-o parte în alta, prinsă în capcană.

- Nu!

Gura lui Rick puse stăpânire pe buzele sale, întredeschizându-le cu forţa. Acesta îi dădu drumul la mâini şi o trase spre el, strângând-o sălbatic în menghina braţelor, strivind-o de bustul dur, în timp ce gura o violenta pe a tinerei femei, ca şi când o ura.

O căldură puternică o cuprinse pe Celia. Gura sa începu să-i răspundă celei a lui Rick cu pasiune egală. Era absolut conştientă de ceea ce se întâmpla, dar nu-şi putea stăpâni deloc valul înflăcărat de dorinţă care o copleşea.

Apoi, sărutul deveni mai tandru; Rick îi mângâia părul, îi ţinea capul spre spate, în timp ce buzele i se plimbau pe gâtul ei. Brusc, Celia observă că gemea; acest zgomot o făcu să revină la realitate. Mâinile îi erau pe umerii lui Rick şi îl respinse. Acesta păru mai întâi surprins, apoi o cercetă cu o privire scrutătoare.

în cele din urmă, ochii li se întâlniră şi Rick zâmbi. Celia crezu că vede în acel zâmbet satisfacţie, şi sentimentul de umilinţă care o obsedase ani de zile, o

copleşi. începuse din nou, se acoperise din nou de ridicol. Fiecare fibră a trupului său strigase dorinţa pe care o simţea faţă de el. Nu era de mirare că Rick se simţea mulţumit de el. Oare se aştepta să-i declare încă o dată că-l iubea? Alergă spre cai.

- Celia!

Vocea lui Rick era furioasă, sau indignată. în câteva secunde, o ajunse şi o făcu să se întoarcă. Celia nu încercă să lupte.

- Lasă-mă în pace, Rick. Amorul tău propriu nu este satisfăcut?

O umbră trecu peste faţa cu trăsături dure.

- Oh, Dumnezeule...

Celia adăugă calm:

- Dacă nu te deranjează, acum mi-ar plăcea să plec.

Rick deschise gura, o închise, apoi scutură capul, fără s-o scape din ochi. Se îndepărtă de Celia şi plecă să pună şaua pe Elly.

Capitolul 6

Celia încăleca singură, ignorând mâna întinsă de Rick. Plecă fără să se întoarcă, simţind privirea arzătoare a lui Rick în spate. Acesta o urma îndeaproape, ştia asta: îi simţea prezenţa mai bine decât dacă l-ar fi văzut.

în clipa în care înţelese că aşteptase acel sărut timp de patru ani, Celia se scutură de dezgust. Se detesta pentru că-l dorise pe Rick cum nu dorise niciodată un alt bărbat. îl detesta pentru că trezise acel zbucium din ea.

Nici un altul nu reuşise asta, deşi, unii se arătaseră încăpăţânaţi. Indiferenţa Celiei o dezamăgea pe Caroline, fiica patronului şi prietena sa cea mai bună din Londra.

- Dar până la urmă, oare pe cine aştepţi, Celia? Pe Făt- Frumos? Ştii că nu există şi nu este... ei bine, nu este normal să fii atât de distantă şi... rece cu bieţii inşi care stau la poarta ta.

Celia ştia foarte bine că prietena sa gândise cuvântul „frigidă“. Ar fi fost tentată să creadă că aşa era, dacă nu şi-ar fi amintit perfect de acel prim sărut al lui Rick Harland. Dar oricât de apropiată îi fusese Caroline, nu-i vorbise niciodată despre Rick.

O clipă, simţi arzând în ea o ură înverşunată pentru Mandarah. Apoi sentimentul dispăru la fel de repede cum venise şi fu înlocuit de o profundă disperare. Mandarah fusese întotdeauna căminul său, fie că locuise sau nu acolo, şi-l iubea.

„Dacă vrei atât de mult să păstrezi Mandarah, îi spuse o mică voce ascunsă, de ce nu accepţi să-l iei de soţ?“ A fi soţia lui Rick Harland n-ar fi fost o încercare atât de teribilă... Retrăi clipa în care trupul i se presase de al lui Rick. Nu! Vocea continuă, seducătoare: căsătoria aceasta putea fi o căsătorie de afaceri... Celia îi dădu pinteni lui Elly şi menţinu un galop neînfrânat până acasă.

Descălecă înainte chiar ca Elly să se fi oprit, aruncă frâiele unui băiat de la grajduri şi o luă la fugă. Rick va sosi dintr-un moment în altul, singurul loc în care va fi în siguranţă era în mijlocul familiei.

Celia aşteptă câteva minute în faţa uşii salonului pentru a-şi recăpăta respiraţia şi a-şi pune în ordine părul. Sesiză un zgomot de voci agitate, dar nu se întrebă cine era în interiorul încăperii; oricine va servi ca barieră între Rick şi ea.

Celia deschise uşa şi conversaţia se întrerupse imediat. Făcu câţiva paşi în încăpere, în mijlocul unei tăceri mormântale, cu un zâmbet pe buze, aproape aşteptând să fie aplaudată de asistenţă. Toţi aveau privirea aţintită asupra sa, cu excepţia lui Addie, care contempla peisajul prin fereastră. Exista acolo un bărbat blond; se părea că-l văzuse deja, undeva.

- Bună ziua, Celia.

Mike Johnson se ridică din fotoliu şi veni spre ea.

Zâmbetul îi descoperi dantura, de un alb strălucitor pe faţa bronzată. Celia avea probabil o expresie ciudată, deoarece el se opri în drum. Tânăra femeie izbucni spre George:

- Ce face el aici?

Mike continuă să zâmbească, dar evident se vedeau mai puţin dinţi decât înainte. Totuşi, trebuia mai mult decât doar o nepoliteţe pentru a-l zdruncina.

- Ei bine, ţi-am spus deja în avion că veneam în regiune pentru a inspecta proprietăţile, Celia. Evident, nu ştiam că vei fi aici. Am fost al naibii de surprins când George mi-a vorbit de dumneata.

Un negociator... George vorbise despre o companie minieră interesată de Mandarah... Totul se explica. Lucy izbucni:

- Ţineam un mic consiliu de familie, Celia. Mike vorbea despre sume... Din fericire, a adus un calculator. Vei fi uimită să afli că cifrele sunt enorme.

Brusc, Celiei i se uscă gâtul, înghiţi în sec şi se întoarse spre George:

- Este adevărat?

George deschise gura, dar Eleanor interveni înainte de a avea timp să scoată vreun sunet:

- Ai călărit, draga mea? De ce nu te duci să te răcoreşti şi să ni te alături apoi? Susan va anunţa prânzul dintr-un minut în altul.

- Taci, Eleanor.

George nici nu-şi privi soţia, ordonându-i tăcere. Ochii săi furioşi nu părăseau chipul Celiei de când aceasta intrase în salon. Reluă:

- Da, am discutat preţul de vânzare al fermei şi nu cred că vei avea de obiectat. I-am cerut lui Mike să vină astăzi, pentru că nu văd la ce ar folosi să pierdem timpul, dacă vom putea scăpa de Mandarah îndată ce va expira termenul de o lună. Negocierile vor lua timp. în cazul în care ai uitat, sunt mulţi bani în joc.

Apoi, toată lumea, inclusiv George, aştepta ca Celia să accepte provocarea. Foarte lent, aceasta trecu în revistă membrii familiei. Eleanor îşi examina inelele. Lucy se amuza vizibil foarte mult; întâlnind privirea surorii sale, ridică sarcastic o sprânceană. Beth şi Julian păreau a fi un cuplu de figuranţi de teatru; pretinzând că nu au nici un amestec în această poveste, evitară ochii Celiei. Mike Johnson nu mai părea atât de sigur că-şi va vedea negocierile duse la capăt.

Addie se întoarse cu faţa la Celia şi tânăra femeie se hotărî:

- Vreau să iasă din casa aceasta.

îl privi pe Mike Johnson.

- îţi sugerez să urci în avionul pe care l-am văzut afară şi să te întorci de unde ai venit. Mă tem că ai fost deranjat degeaba.

Mike roşi în faţa politeţii glaciale a Celiei.

- Aşteaptă o clipă, Celia...

George făcu un pas înainte.

- Mă ocup eu de ea.

Celia îl privi cu fermitate.

- Sunt foarte serioasă, George.

George pufni cu dispreţ.

- Zău? îţi amintesc faptul că nu eşti în situaţia de a vrea ceva. Orice ai spune, fata mea. Nimeni din această casă nu primeşte ordine de la tine, doar dacă...

Se întrerupse şi privi peste umărul Celiei. Toată lumea se întoarse spre uşă; Mike se străduia să pară mai înalt şi Celia ştiu că Rick se afla în spatele ei.

- Nu vă deranjaţi pentru mine. Spuneai, George...

George îşi reluă imediat atitudinea. începu, din nou furios.

- Spuneam că atâta timp cât comedia asta de căsătorie nu va avea loc, Celia nu va avea mai multe drepturi asupra acestei case decât restul familiei...

Celia nu se mişcă atunci când Rick îşi trecu un braţ în jurul taliei sale. Acesta răspunse pe un ton atât de amabil, încât era ameninţător:

- Mi-e teamă că te înşeli, George. Celia şi cu mine ne vom căsători cât mai repede posibil. Vezi aşadar, că poate acţiona cum i se pare bine în ceea ce priveşte Mandarah. Şi-mi permit să adaug că nu apreciez

termenul de „comedie de căsătorie“. Te-aş ruga să binevoieşti să eviţi să-l foloseşti în prezenţa noastră.

Celia tremura. Fu fericită să simtă susţinerea braţului lui Rick. George nu întârzie să reacţioneze:

- Nu-mi vine să cred!

Rick ridică din umeri.

- Este problema ta.

Renunţând la tonul monden, Eleanor întrebă încet:

- Dumnezeule, Celia, este adevărat?

Celia întâlni privirea lui Addie în spatele mamei sale. Răspunse cu o voce fermă şi limpede:

- Da, este adevărat.

Cu ochii ieşiţi din orbite, aproape să facă o criză de apoplexie, George repetă:

- Nu-mi vine să cred! Şi când v-aţi socotit şi aţi luat această decizie? Aproape nu v-aţi vorbit...

Rick îl întrerupse politicos:

- Asta nu te priveşte. Acum, dacă binevoiţi să ne scuzaţi.... Celia şi cu mine avem de pus la punct nişte amănunte.

Rick o conduse spre uşă. Ajunsă în hol, Celia spuse tăios:

- Ti-ai jucat foarte bine rolul, acum poţi să-ţi iei braţul.

Pe acelaşi ton pe care-l folosise cu George, Rick replică:

- Taci.

O duse de braţ traversând parterul, apoi străbătură curtea. Celia avea impresia că era prizonieră şi era dusă în celulă. Rick îi dădu drumul numai când trecură de uşa clădirii rezervate administratorului; o dată liberă, Celia simţea încă pe braţ urma fierbinte a mâinii lui Rick. Acesta îi ordonă:

- Ia loc.

Tânăra femeie se hotărî să rămână în picioare în timp ce el pregătea două pahare, apoi luă un scaun când veni să i-l întindă pe al său. Rezemat cu spatele de perete, Rick o privi în tăcere, apoi îşi ridică paharul.

- Pentru noi!

Luase un ton degajat şi Celia nu-şi putu da seama dacă era ironie sau nu; dar în ciuda atitudinii nonşalante, Rick lăsa să se bănuiască faptul că nu era atât de în largul său, cum voia să pară.

Celia bău o înghiţitură, felicitându-se că era atât de calmă; dintr-o clipă în alta, adevărul se putea impune minţii sale amorţite, aducând încă o dată confuzie. Aşteptând această clipă, era fericită să se simtă atât de stăpână pe ea.

- Va fi pur şi simplu o căsătorie de afaceri, evident.

Simţise nevoia de a spune ceva şi prinsese prima idee care-i
venise în minte.

Rick, mereu la fel de amabil, replică:

- Nu asta voia Sam şi nu asta intenţionez eu.

Celia se consideră stupidă să simtă un mic şoc în piept: era previzibil să-l vadă pe Rick reacţionând în acest fel.

- Ei bine, eu asta intenţionez.

- Zău?

Celia îşi examină paharul cu un interes excesiv, în timp ce gândurile i se învârteau cu viteză pentru a găsi un mijloc de a pune lucrurile la punct. Acum, căsătoria - versiunea sa despre căsătorie - devenise foarte importantă. Nu trebuia să-şi asume riscul de a-l şoca pe Rick. Avea nevoie de el. Luă un ton excesiv de rezonabil:

- Ascultă, Rick, când am spus „da“, am spus „da“ unui aranjament prin care vom obţine amândoi ceea ce vrem: Mandarah.

- Iar eu îţi propun o căsătorie în adevăratul sens al cuvântului... O căsătorie care să-mi aducă o soţie, nu o asociată în afaceri.

Rick înaintă spre ea; Celia se dădu înapoi, lipindu-se de scaun, apoi se consideră ridicolă. Rick n-o va lovi. îşi prinse paharul cu amândouă mâinile, pentru a se stăpâni să nu tremure. Rick îi ridică bărbia, privind-o adânc în ochi. îi spuse cu blândeţe:

- Când eram acolo, pe malul râului, n-am avut

impresia că găseai ideea de a fi soţia mea atât de neplăcută.

Copleşită de mânie, Celia aruncă într-o parte mâna tânărului bărbat.

- Asta nu are nimic de-a face... Era doar...

Rick termină fraza cu un zâmbet ironic:

- O atracţie sexuală?

Tânăra femeie avea prea mult amor propriu pentru a nega ceva atât de evident.

- Nu este suficient pentru reuşita unei căsătorii!

- Şi eu tot asta vreau: o căsnicie reuşită şi mă voi mulţumi cu atracţia sexuală... pentru început.

Zâmbi, dar ochii îi rămaseră serioşi când reluă:

- Nu glumesc, Celia. Dacă nu eşti pregătită să împarţi patul cu mine, să dai viaţă copiilor mei, în sfârşit, să joci rolul unei soţii adevărate, ar fi de preferat să te întorci în salon şi să le spui că ţi-ai schimbat părerea. Tatăl tău vitreg şi ceilalţi vor fi prea uşuraţi pentru a-ţi reproşa că eşti capricioasă.

Rick vorbea cu o indiferenţă care părea să arate că puţin îi păsa de alegerea pe care o va face Celia; dar tânăra femeie ştia care era adevărul: Rick voia Mandarahul.

- Nu poţi hotărî totul singur. Vrei ferma la fel de mult ca mine şi, pentru că singurul mijloc de a o obţine este să mă căsătoresc, am aceleaşi drepturi ca tine să pun

termenii contractului.

- Nu sunt prea sigur de asta.

Se îndepărtă, îşi turnă încă un pahar şi întrebă tăios:

- Aşadar, ţi-ai schimbat părerea? Nu mă deranjează dacă va trebui să te duci să-i linişteşti imediat.

Evident, era un bluf... Cu toate acestea, Celia aţinti asupra lui o privire nesigură, neştiind ce să creadă.

- Ei bine, oare ce aştepţi?

Celia îşi plecă ochii asupra cizmelor de călărie ale lui Rick, prăfuite. „Demască-l, îşi ordonă, ridică-te şi ieşi din această încăpere“. Dar rămase ţintuită pe scaun. Bâigui:

- Abuzezi de mine... Te foloseşti de împrejurări pentru...

Rick păru stupefiat:

- Abuzez de tine? Abuzez de tine! Spune-mi te rog, în ce clipă am abuzat de tine! Oare acum patru ani, când o tânără fată de şaptesprezece ani, nefericită, vulnerabilă şi foarte frumoasă s-a aruncat în braţele mele? Oare în această dimineaţă, lângă râu, când m-ai lăsat să cred că voiai să faci dragoste cu mine, înainte de a mă respinge ca şi când sărisem asupra ta pentru a te viola? Sau în faţa familiei tale, când am întrerupt negocierile lui George, care voia să vândă tot ce ai tu mai scump? Ai fi putut spune „nu“ în clipa aceea!

Rick părea nebun de furie.

- Eu... nu cunoşteam modul tău de a vedea lucrurile.

- Ei bine, acum îl cunoşti, aşa că alege. îţi dau cinci minute.

- Cinci minute?

Celiei nu-i venea să creadă că-i lăsa atât de puţin timp pentru a lua cea mai importantă decizie din viaţa sa. Rick zâmbi sinistru:

- Da, cinci minute... dacă ai noroc, pentru că dintr-o clipă în alta mama sau sora ta îşi vor reveni din emoţie şi vor vrea să vorbească despre ceremonie cu noi.

- Ceremonie?

- Ceremonie! Deoarece va exista totuşi o ceremonie: căsătoria mea nu va consta în trei minute petrecute în faţa primarului pentru a face în grabă formalităţile. Vom merge la biserică, iar familiile noastre vor fi invitate. Da, sau nu, Celia?

în mintea Celiei se formă o imagine exactă până în cel mai mic detaliu. Putea s-o facă să dispară, cu un singur cuvânt.

- Şi presupun că vei vrea să fiu îmbrăcată în alb, împodobită cu voal şi flori de portocal?

Acel „nu“ pe care voise să-l rostească nu-i ieşise din gură; de fapt, aproape spusese „da“.

Rick o privi cu un aer confuz, ca şi când încerca să-şi reprezinte scena pe care i-o descrisese. Apoi ironia sa muşcătoare apăru din nou.

- Da, mi-ar fi plăcut foarte mult... Dar nu este sezonul florilor de portocali. Cât despre rochia albă, având în vedere circumstanţele, te las să judeci singură.

Din nou acea legătură pe care presupunea că o avusese cu Kel! Celia roşi, reţinându-şi negarea pe care Rick nu merita s-o audă. El reluă pe un ton detaşat:

- Iartă-mă... Iartă-mă pentru ceea ce ţi-am spus lângă râu. Nu mă priveşte trecutul tău.

- Nu mai mult decât mă priveşte pe mine al tău.

Ştia foarte bine care fusese trecutul lui Rick. Regiunea din Australia în care se afla Mandarah şi ferma familiei lui Rick părea un sătuc, în ciuda întinderilor imense şi nimeni nu ignora nimic din viaţa personală a vecinilor. Rick nu trăise în abstinenţă; nu exista nici un motiv să-şi fi schimbat obiceiurile în lipsa Celiei. Observă că răspunsul îi fusese dictat de pură gelozie şi spre marea sa ruşine, văzuse şi Rick. Zâmbi zeflemitor.

- Atins. Vom mai aborda acest subiect, de acord?

Schimbă tonul şi adăugă:

- Ne-am putea căsători peste cincisprezece zile.

Celia scoase involuntar un strigăt uşor.

- Este prea repede!

Rick zâmbi indulgent.

- De ce să aşteptăm? La sfârşitul lunii ne vom putea instala aici.

- Sam de-abia a murit! Nu este decent.

- Celia, Sam ar fi fost întru totul de acord cu mine, te asigur. Şi nu vreau o ceremonie pompoasă, doar o nuntă de familie. Nu există nici un motiv să refuzi.

Până la urmă, Rick semăna puţin cu George, îşi spuse Celia cu amărăciune. Şi unul şi celălalt erau la fel de grăbiţi să pună mâna pe Mandarah. Ridică din umeri.

- De ce nu?

Rick păru iritat de tonul vocii sale. Făcu un mare efort asupra lui însuşi pentru a lua o expresie şi o voce amabilă:

- îţi sugerez să te întorci la Sydney cu familia ta: Eleanor va putea începe să organizeze totul. Eu va trebui să rămân aici până în ultimul minut. Dacă mă grăbesc, voi ajunge exact la timp pentru a semna în registru şi a alerga la biserică.

Celia se înfioră de mânie. După ce reuşise s-o facă să accepte această căsătorie la care el ţinea atât de mult, Rick voia acum s-o expedieze la Sydney şi s-o recupereze în ziua nunţii ca pe un fel de pachet cadou, înfăşurat în alb.

Rick se aplecă asupra ei, îi luă paharul din mână şi-l puse pe o masă. Apoi o obligă să se ridice. Erau aproape unul de celălalt, prea aproape. Celia făcu nervoasă un pas înapoi. Rick o trase spre el, până ce trupurile li se atinseră. Tânăra femeie îşi ţinu respiraţia când îi luă faţa în mâini.

- Poate merge, Celia... Dacă nu lupţi împotriva mea.

Celia deschise gura pentru a protesta, dar nu avu timp.
Buzele lui Rick puseră stăpânire pe ale sale, aruncând-o din nou într-o altă stare.

- Vă deranjăm?

Lângă uşă răsună vocea Eleanorei. Rick se îndepărtă fără grabă de Celia.

- Deloc, Eleanor, te aşteptam, de asemenea şi pe Lucy, nu-i aşa Celia?

Pentru prima dată, Celia îl văzu pe Rick adresându-le celor două femei un zâmbet adevărat. Eleanor îi observa cu atenţie, cu sprâncenele delicat ridicate, ca şi când încerca să descopere ce nu este în ordine în această imagine convenţională de pereche îndrăgostită. Ochii lui Lucy nu reflectau decât suspiciune. Mama se repetă:

- Dacă sunteţi siguri că nu vă deranjăm...

Rick răspunse cu amabilitate:

- Presupun că aveţi să ne puneţi nişte întrebări.

Eleanor îi adresă unul dintre cele mai spectaculoase zâmbete.

- Ei bine, dacă trebuie să aibă loc o nunţă, va trebui organizată o recepţie...

- Cu siguranţă!

Rick izbucni într-un râs care-i păru Celiei de o aroganţă insuportabilă. La urma urmei, de ce oare nu ar fi fost mulţumit de el? Ea capitulase fără să-i opună o

adevărată rezistenţă; Eleanor îi mânca deja din palmă şi va găsi fără îndoială un mijloc de a-i îmbuna pe ceilalţi în minimum de timp.

Rick luă mâna Celiei şi începu să-şi plimbe un deget peste palma sensibilă. Aceasta ridică ochii şi-i întâlni pe ai lui Rick, ce-i transmiteau zâmbind un mesaj pe care nu-l putea descifra. Voia oare s-o facă să înţeleagă că era ultima şansă de a da înapoi? întoarse privirea şi dădu de cea bănuitoare a lui Lucy.

- Vei fi domnişoara mea de onoare, nu-i aşa, Lucy?

Celia avu impresia că repurtase o mare victorie când de pe chipul surorii sale se şterse expresia sceptică. Lucy răspunse ceva de neînţeles, care nu avea nimic graţios şi Rick râse uşor înainte de a întreba:

- George mai este în salon?

Eleanor dădu din cap şi Rick reluă:

- Bine, am să-i vorbesc... şi de asemenea lui Burgess, dacă mai este acolo. Va fi posibil să organizezi nunta în cincisprezece zile, Eleanor? Celia şi cu mine am vrea să ne căsătorim îndată ce va fi posibil. Ştiu, este puţin cam repede, dar...

îi strecură Eleanorei o privire dulce şi aceasta roşi de încântare. Când voia, Rick Harland avea mult farmec. Continuă:

- Ne-am gândit la data de duminică, opt.

- Duminică? Da, cred că... Da, desigur, este întru

totul posibil...

Eforturile Eleanorei de a-i plăcea lui Rick erau aproape patetice şi Celia îi purta pică tânărului bărbat pentru că ştia atât de bine să-i manipuleze mama, pentru care nu avea nici o simpatie. Dar Eleanor era prea ocupată să-şi desfăşoare farmecul pentru a vedea limpede jocul lui Rick. Acesta zâmbi iar.

- Bine. Am încredere în voi.

Sărută uşor obrazul Celiei şi dispăru. Lucy îl urmări cu privirea.

- Este ceea ce s-ar putea numi o schimbare de tactică: Rick Harland numai zâmbet şi amabilitate faţă de noi... Sper că eşti magulită, Eleanor.

Eleanor reluă cu severitate:

- Nu fi copilă, Lucy. Sunt foarte fericită pentru tine, draga mea Celia. Desigur, este o surpriză, dar o surpriză foarte plăcută. Oh, Dumnezeule!

Lucy o întrebă, enervată:

- Ce mai este?

- Am uitat să-l felicit pe Rick... Pur şi simplu nu mi-a venit în minte.

Lucy râse strident.

- Nu cred că a remarcat, mamă. Era prea ocupat pentru a face în aşa fel ca tu să-i organizezi nunta.

îi spusese Eleanorei „mamă“, doar pentru a o contraria, iar inima Celiei se strânse la ideea de a petrece o săptămână şi jumătate în compania lor.

Capitolul 1

- Toată lumea să zâmbească... Aşa... Perfect.

Aparatul fotografic bâzâia, prinzând adunarea din toate unghiurile, în faţa bisericii din piatră cenuşie. Celia avea impresia că zâmbea de ore întregi. După ce se făcură pozele, fură liberi să se întoarcă acasă. George închiriase pentru tânăra pereche un Roll Royce oribil, alb, foarte puţin discret. în timpul drumului scurt de întoarcere, Rick strângea mâna Celiei atât de puternic, încât începuse să-i amorţească, dar nu spuse nimic, lucru pentru care Celia îi fu recunoscătoare. Dacă ar fi murmurat ceva atât de banal cum era „Cum vă simţiţi, doamnă Harland!“ ar fi făcut o criză de nervi.

Tânăra femeie aruncă o privire spre profilul său solemn, care părea gravat în piatră. în timpul şedinţei fotografice, zâmbise la fel de mult ca ea... Dar Celia era cea mai în măsură să ştie că asta nu dovedea nimic din adevăratele lui sentimente. Oare când îşi vorbiseră pentru ultima dată? Celia îşi întreba memoria înceţoşată. Asta fusese probabil cu două zile mai înainte, când Rick venise să cineze la George şi Eleanor. Părinţii lui Rick fuseseră de asemenea acolo, ca şi fratele său, cu soţia însărcinată. Toţi erau atât de fericiţi de această căsătorie, încât Celia avusese un sentiment îngrozitor de vinovăţie. Dacă familia Harland fusese surprinsă de această căsătorie neaşteptată, nu lăsase să se vadă nimic. în orice caz, testamentul lui Sam

Prescott nu fusese menţionat de familia Celiei şi aceasta nu avea nici un mijloc de a afla dacă Rick îi informase pe ai săi despre circumstanţele cel puţin ciudate ale acestei căsătorii.

Nu-i putuse pune întrebarea lui Rick, pentru motivul întemeiat că nu fuseseră niciodată singuri. Poate Rick voise astfel şi Celia îşi reproşase că simţise o înţepătură în inimă la această idee. Oare ce ar fi preferat? S-o atragă într-un colţ întunecos şi să-i spună vorbe dulci la ureche?

Nu-şi amintea să fi schimbat cu el alte cuvinte decât „bună ziua“ şi „la revedere“, de când părăsise Mandahar. îl privea, întrebându-se despre ce vor putea vorbi tot restul vieţii lor... între două certuri.

Rick întoarse brusc capul şi-i zâmbi. Era un zâmbet cald şi afectuos, care o făcu să roşească inexplicabil. Când o sărută, se înfioră. Dacă sărutul ar fi durat o secundă în plus, nu s-ar fi putut stăpâni să-i răspundă. Maşina se opri în faţa verandei casei lui George.

Eleanor făcuse tot posibilul ca recepţia să fie reuşită, iar George supervizase totul cu un zâmbet chiar mai strălucitor decât al lui Addie. Se comportase ca şi când căsătoria fusese propria lui idee şi avusese această atitudine de la plecarea lor de la Mandarah. Evident, Rick ştiuse cum să-l ia, ca şi pe ceilalţi, fericirea sinceră a familiei Harland părea banală alături de feţele lor mulţumite.

Celia continuă să zâmbească în mod reflex în timpul elegantei recepţii de la Eleanor. Toată lumea îi spunea că era radioasă, în timp ce ea se simţea la fel de naturală şi relaxată ca un robot. Sentimentul că tocmai făcuse o greşeală o obseda tot mai mult şi gândul că salvase Mandarahul nu era suficient pentru a se calma. Fiecare pahar de şampanie o ajuta să-şi domine panica; cu cât bea mai mult, cu atât mintea îi amorţea mai mult. Făcu în aşa fel încât paharul să nu-i rămână niciodată gol, mai întâi în mod discret, apoi mai direct. După un timp nu se mai preocupa de părerea celorlalţi. Râse şi vorbi mult, până când Rick îi spuse că era timpul să plece. Lucy trecu foarte aproape prin faţa ei.

- Nervoasă, scumpo? Ai înghiţit şampania lui George într-un ritm remarcabil. Este cea mai bună producţie a sa, de acord, dar...

- Nu ştiam că cineva numără paharele pe care le beau.

Lucy o urmă în cameră, desfăcu legăturile rochiei surorii
sale şi o ajută să se dezbrace.

- Era şi situaţia lui Rick. Asta nu mă miră. în noaptea nunţii, tinerii soţi sunt în principiu beţi morţi.

Celia îşi scoase rochia din mătase de culoarea fildeşului şi
o aruncă grămadă pe pat.

- Pentru Dumnezeu, Lucy, lasă-mă în pace!

I se părea că se întorsese în timp, în adolescenţă, când Lucy avea o plăcere răutăcioasă s-o înfurie. Continuă pe un ton obosit:

- Nu mă necăji, Lucy, te rog... Nu în seara asta.

N-avea nevoie de Lucy pentru a şti că abuzase de şampanie şi că Rick, la fel ca toată lumea, remarcase. Celia se simţea de mii de ori mai bine înlocuindu-şi rochia de mireasă cu o alta, din crep de culoare albastru deschis. Pentru moment distrată, Lucy remarcă:

- Ar trebui să porţi un albastru mai pronunţat, te asigur că ţi s-ar potrivi mai bine.

Apoi reluă, necruţătoare:

- De ce acest aer lamentabil? Ar trebui să fii cea mai fericită din lume, după formula consacrată. Tocmai ai primit ceea ce este important pentru tine: Rick Harland şi Mandarah... De altfel, mă întreb uneori care este pe primul loc.

Celia nu putea să lupte împotriva surorii sale care combina o reală intuiţie şi o maliţiozitate deseori crudă. îi întoarse spatele şi începu să-şi scoată florile prinse în păr. Obţinuse să nu poarte voal, dar nu-i putuse împiedica pe Eleanor şi pe coafor să-i pună flori în păr, pentru a-l înlocui. Celia le aruncă în dezordine pe măsuţa de toaletă şi-şi desfăcu părul pe care-l pieptănă. Constată cu ciudă că nu-i putea da părului mişcarea obişnuită şi că parfumul florilor se impregnase în el.

- Miros la fel ca o florărie.

Se privi în oglindă şi se încruntă în faţa imaginii chipului prea roşu şi a expresiei rătăcite. Era beată şi se vedea.

Lucy o întrebă, curioasă:

- Unde trebuie să petreceţi luna de miere?

Celia se întoarse de la imaginea sa cu dezgust.

- N-am nici o idee.

Dacă n-ar fi depins decât de ea, i-ar fi plăcut să părăsească imediat oraşul şi să se întoarcă la Mandarah, dar Rick nu-i lăsase de ales. Era unul dintre subiectele pe care nu considerase necesar să le discute cu ea. Celia îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă, exclamând spre sora sa:

- Mulţumesc pentru că mi-ai fost domnişoară de onoare.

Lucy avu un zâmbet batjocoritor:

- N-aş fi ratat acest eveniment pentru nimic în lume... Noroc, cred că vei avea nevoie.

Celia oftă coborând scara pentru a-i spune lui Rick că era gata de plecare. Trebui să facă faţă ultimelor bun-rămasuri şi ultimelor îmbrăţişări. Dacă n-ar fi văzut cu ochii săi reacţia familiei oftând că se va căsători, le-ar fi crezut urările de fericire întru totul sincere. George era extrem de demonstrativ. Plin de amabilitate şi şampanie, insistă să fie conduşi de propriul lui şofer.

O dată aşezaţi în maşină, Celia întrebă:

- Unde mergem?

- La mine la hotel. Am rezervat un apartament pentru două zile, înainte de a pleca.

- Să plecăm unde?

- în insulele Barierei de Corali... Vom putea închiria o ambarcaţiune şi să facem mici croaziere... dacă îţi convine.

Rick era îngrijorat şi Celia îi reproşa asta: era puţin prea târziu pentru a se nelinişti de ceea ce-şi dorea, atâta timp cât neglijase să-i ceară părerea mai înainte. Nu răspunse şi Rick îi aruncă o privire dură înainte de a continua:

- Credeam că-ţi va plăcea puţină culoare locală, deoarece vii din Anglia... Dacă vrei, vom putea pleca în străinătate mai târziu.

N-ar fi putut alege locul mai rău; Celia n-ar fi vrut pentru nimic în lume să facă parte din mulţimea de tineri căsătoriţi care-şi petreceau luna de miere pe insule. Cât despre a fi prizonieră pe o ambarcaţiune cu Rick...

- Aş fi preferat să ne întoarcem la Mandarah, dar ceea ce prefer eu nu pare să aibă prea mare importanţă, pentru că nici măcar nu m-ai consultat.

Rick se posomorî şi Celia fu ridicol de fericită că-l contrariase. Păstrară tăcerea până când maşina se opri în faţa hotelului.

- Iată-ne ajunşi.

Rick zâmbi puţin forţat şi o trase pe Celia de mână, ca şi când se temea să nu fugă. La drept vorbind, se gândise la asta.

Era un hotel de lux tipic, decorat cu multă marmură, oglinzi şi lustre de cristal. Apartamentul enorm etala un bun-gust foarte costisitor care l-ar fi aruncat pe Julian în extaz; tablourile care împodobeau pereţii erau originale, iar vederea de la etajul al şaisprezecelea îţi tăia respiraţia.

Celia făcu să gliseze uşile din sticlă şi ieşi pe balcon, în timp ce Rick se ocupa de portarul care le urcase bagajele. Nu era foarte târziu şi seara se anunţa umedă şi caldă. Cu toate acestea, Celia se înfioră. Contemplă minunatul spectacol de lumini al oraşului şi-şi dori cu disperare să se afle în noaptea blândă şi liniştită de la Mandarah, unde singurele lumini vizibile erau cele ale stelelor. Tresări violent când simţi mâna lui Rick înconjurându-i talia. Acesta murmură:

- Este frumos, nu-i aşa?

- Da.

- Şi eu încă nu ţi-am spus cât de frumoasă ai fost astăzi...

Buzele lui înlăturară părul care îi cădea Celiei pe gât, atingând pielea catifelată.

- ... Cât eşti de frumoasă...

Continuă să o sărute pe gât, în timp ce mâinile îi explorau trupul. Celia îşi ţinu respiraţia, în pragul panicii. Prinzând mâna lui Rick, îl imploră:

- Te rog, Rick...

Rick se încordă.

- Nu face lucrurile şi mai dificile, Celia. Am aşteptat mult timp clipa aceasta.

O trase spre el. Tânăra femeie gemu, lăsându-şi capul pe spate, pe umărul lui Rick, fără nici o rezistenţă. Nimic n-ar fi fost mai uşor decât să plonjeze în vârtejul senzual pe care-l făceau să se nască în ea mâinile care o mângâiau... Dar în cap îi răsună o mică voce aspră, care o împiedica să uite că se vânduse pentru Mandarah şi că, dacă ceda atât de uşor, nu se va mai putea privi niciodată în oglindă.

Se eliberă dintr-o săritură şi se întoarse în apartament. întrebă cu o voce ascuţită:

- N-am văzut oare o sticlă de şampanie într-o frapieră?

Observă că mâinile îi tremurau când luă sticla; avea într-
adevăr nevoie de un pahar.

Rick se întoarse încet şi intră în încăpere. Pielea înnegrită de soare părea de bronz în contrast cu materialul cămăşii; era incredibil de frumos. Celia îşi simţi stomacul crispându-se, ca şi când mâinile lui Rick se aflau încă pe ea. Oricare ar fi fost ordinele pe care i le dădea mintea sa, tânăra femeie nu putea să ignore că trupul ei îl dorea cu pasiune pe acest bărbat.

Cum venea spre ea, flutură sticla cu braţul întins deasupra capului, pentru a-l împiedica să se apropie. îi

întâlni privirea şi de data aceasta nu avu nici o greutate s-o descifreze. Rick era furios. îşi plecă ochii şi, fără o vorbă, Rick îi luă sticla din mână. Celia aştepta un comentariu sarcastic, o aluzie la faptul că băuse deja prea mult, dar nu se întâmplă nimic, ceea ce o făcu şi mai nervoasă. Zâmbi uşor pentru a-şi domoli tensiunea interioară când Rick desfundă sticla cu un gest priceput şi umplu ceremonios o cupă de cristal luată de pe o tavă din argint. Cea de-a doua cupă rămase goală.

- Tu nu bei?

Rick îi întinse cu un zâmbet sarcastic cupa plină. Ea ar fi vrut să-l refuze... Poate ar fi făcut-o dacă în privirea soţului său n-ar fi fost atâta ironie. Cu o expresie sfidătoare, bău îndelung. Bulele îi gâdilară nasul; nu se putu stăpâni să râdă prosteşte şi să-şi golească paharul.

- Este delicioasă, bea puţin! declară.

Auzi un râs silit în încăpere şi observă că ieşea din propria gură.

Rick îi întoarse spatele şi trecu în încăperea alăturată, care trebuia să fie dormitorul. îl privi dispărând, apoi îşi umplu din nou cupa pe care se grăbi s-o golească. în nici un caz nu trebuia ca mintea să i se limpezească, sau se va comporta într-un mod şi mai stupid; de exemplu, ar fi izbucnit în plâns. Ori, dacă începea să plângă acum, nu se va mai putea opri niciodată.

Se adânci în fotoliul moale şi continuă să bea cu

hotărâre. îl auzea pe Rick mergând prin camera vecină. I se părea extraordinar de nostim să golească singură o sticlă de şampanie în noaptea nunţii sale. Nu observă întoarcerea lui Rick înainte ca el să-i ia paharul şi să-l aşeze cu putere pe tavă. Zgomotul produse o durere ascuţită în capul Celiei; mormăi un protest. Rick o prinse de amândouă braţele şi o trase din fotoliu fără blândeţe.

- Vino să te culci.

Celia avu impresia că trupul îi cântărea incredibil de greu pe picioarele instabile. Lăsă ochii în jos şi le privi cu surprindere, apoi se lăsă să cadă spre Rick, chicotind prosteşte la pieptul său. Propriul trup îi devenise fluid, iar cel al lui Rick avea o fermitate liniştitoare. Nu făcu nici o mişcare când, după o uşoară ezitare, Rick o îmbrăţişă. Rămaseră astfel nemişcaţi o clipă şi Celiei situaţia nu i se mai păru deloc comică. înălţă capul spre Rick ce-şi lăsă ochii în jos, cu o faţă impasibilă. îl imploră încet:

- Nu în seara asta, Rick... Te rog.

Acesta îi dădu drumul atât de brusc, încât era gata să se prăbuşească. Cu maxilarul crispat de mânie, Rick replică printre dinţi:

- în legătură cu acest subiect, nu-ţi face griji. îmi place ca atunci când fac dragoste cu o femeie, să fie conştientă.

Celia se clătină ca şi când fusese pălmuită. Minţi mizerabil.

- Nu sunt beată.

Se întrebă dacă toate acestea se întâmplau în realitate, sau dacă şi le imagina într-un delir etilic.

- Eşti beată. Băusei deja prea mult în timpul recepţiei.

Celia îi întoarse spatele; ripostă brusc - prea brusc, deoarece camera începu să se învârtă în jurul ei. Exclamă cu o expresie puerilă de triumf.

- Ah! Ai numărat paharele pe care le-am băut! Lucy mi-a spus...

- Ce a spus sora ta nu mă interesează. Poţi să mergi, sau trebuie să te car?

Celia se simţea atât de nefericită, încât nimic nu mai avea importanţă, nici măcar să-şi păstreze o urmă de demnitate.

- Nu ştiu.

Rick îşi trecu un braţ în jurul taliei sale şi o duse în cameră, unde o aşeză pe pat. îndată ce el îşi retrase braţul, tânăra femeie se rostogoli pe o parte şi închise ochii. Avea impresia că se afla pe un vapor, iar patul se legăna uşor în oscilaţiile sale. Asta ar fi fost plăcut dacă senzaţia aceea nu i-ar fi agravat greaţa.

Mâinile lui Rick o trăgeau dintr-o parte în cealaltă, scoţându-i rochia albastră din crep. Şopti, crezând că ţipă:

- Lasă-mă în pace...

Oparte a creierului îi funcţiona totuşi; ştia ce se

pregătea el să facă şi, într-o clipă, găsi puterea de a se ridica şi a-l respinge.

Rochia albastră din crep era atârnată pe un umeraş agăţat de mânerul şifonierului. Fu primul lucru pe care-l văzu Celia, deschizând cu greu ochii în dimineaţa următoare.

Bineînţeles, Rick o făcuse intenţionat; pusese rochia în acel loc pentru ca Celia s-o vadă trezindu-se şi să se simtă umilită. Se întoarse pe partea cealaltă. într-o străfulgerare de luciditate, îşi dădu seama că bătea câmpii: s-ar fi putut foarte bine trezi cu faţa la perete. Se simţi vinovată şi ruşinată, nu era un motiv să-i atribuie lui Rick tertipuri sadice.

Pentru a fi cinstită - şi asta nu era uşor - trebuia să admită că se comportase cu un extraordinar sânge-rece pentru cineva a cărui soţie fusese beată în noaptea nunţii. îşi scoase mâna stângă de sub cearşafuri, contemplându-şi cu detaşare verigheta din aur. Râse înăbuşit îndepărtând pătura pentru a se ridica, apoi scoase o uşoară exclamaţie îngrozită când descoperi cămaşa de noapte cu care era îmbrăcată. Bustiera minusculă din dantelă nu reuşea să-i cuprindă sânii.

Până la urmă, Eleanor îşi atinsese scopul. Trusoul tinerei mirese fusese unul dintre numeroasele subiecte de dispută în timpul ultimei săptămâni. Celia îşi cumpărase două cămăşi de noapte foarte simple din bumbac, iar Eleanor văzându-le, ridicase scandalizată

braţele spre cer şi se năpustise prin magazine pentru a aduce o colecţie de lenjerie ispititoare. Celia refuzase categoric s-o ia, dar nu prevăzuse că mintea şireată a mamei sale era plină de resurse. Cu siguranţă, valiza îi era plină ochi cu acest gen de articole... iar Rick le văzuse şi se gândise... La ce se gândise oare? Că prevăzuse să joace marea scenă a seducţiei, dar că fusese prea beată pentru a o face?

Roşi puternic, imaginându-şi-l pe Rick îmbrăcând-o cu acea cămaşă de noapte îngrozitoare. Dacă trebuise s-o dezbrace, de ce oare n-o lăsase pur şi simplu doar cu slipul?

- Să înţeleg că te-ai trezit?

Vocea lui Rick era amabilă când trecu de uşă. Celia îşi ridică din nou pătura până la gât. Era îmbrăcat în blugi şi o cămaşă uşoară, iar Celia îl privi cu neîncredere văzându-l că părea foarte bine dispus. Rick se aşează pe pat.

- Am comandat micul dejun, va fi aici în câteva minute. Până atunci, vei putea face un duş, te vei simţi mai bine.

Când îi zâmbi cu amabilitate, Celia se încordă sub pătură. Se simţea în poziţie de inferioritate; se ridică în capul oaselor ţinându-şi totuşi cearşaful până la bărbie, fără să se gândească la faptul că nu mai avea mare lucru de descoperit după noaptea precedentă.

- Mă simt foarte bine, mulţumesc.

Reuşi chiar să zâmbească. Se simţea mult mai bine decât merita: avea doar o uşoară durere de cap. Ochii i se întoarseră spre rochia albastră. Rick îi urmări privirea şi-i explică:

- Am pus-o pe un umeraş, ca să nu se şifoneze.

îmbujorată, Celia murmură:

- Mulţumesc. Apropo de noaptea trecută, eu....

- Uit-o.

Rick îi atinse braţul gol, cu siguranţă pentru a o înconjura. Celia şi-l retrase cu un gest brusc.

- Cum aş putea? M-am acoperit de ridicol.

îi purta pică lui Rick pentru că nu voia să vorbească despre acel incident, în timp ce se simţea obligată să-i dea explicaţii.

- Ti-am spus să uiţi noaptea asta.

Se ridică şi se duse la fereastră. Celia îl studie, apoi nu se putu stăpâni să întrebe:

- Unde ai dormit?

- în camera cealaltă. A fost foarte confortabil.

- îmi pare rău.

Rick îi ignoră scuzele şi anunţă:

- Astăzi plecăm la Mandarah.

- Mandarah? Dar ai spus...

- Insulele pot aştepta puţin. N-a fost o idee atât de bună... ca de altfel nici acest hotel. Voiai să te întorci la Mandarah, nu-i aşa? Asta voiai, nu-i aşa?

Celia nu răspunse. Oare asta voia? Nu mai era sigură. Se gândi la Susan şi la Addie, la toţi cei care locuiau la fermă, descoperind că mariajul lor era un eşec şi că luna de miere se terminase chiar înainte de a începe. Nu credea că amorul său propriu va suporta asta. Era de preferat să-şi reglementeze disputele la adăpost de priviri curioase, adică la distanţa cât mai mare posibilă de Mandarah.

Mai era şi altceva: la Mandarah n-ar mai avea scuză, nu se va mai putea ascunde în spatele valurilor de şampanie. Insulele şi chiar acest hotel foarte luxos din mijlocul oraşului,
i se păreau mai puţin ameninţătoare. Rick aştepta un răspuns. îi spuse politicoasă:

- Nu vreau să deranjez programul pe care l-ai făcut.

Văzu imediat că nu spusese ceea ce trebuia. Rick va crede
că-i reproşa din nou că organizase totul fără ea.

- Vreau să spun că... Voi fi absolut mulţumită să mergem pe insule.

Rick întrebă, alegându-şi cuvintele cu precauţie:

- încerci să mă faci să înţeleg că, până la urmă, ai fi preferat să plecăm în călătorie de nuntă?

- Ei bine, eu... Presupun că da.

Calmul lui Rick fu de scurtă durată.

- Renunţ să încerc să te înţeleg, Celia! Eşti furioasă

că te îndepărtez de ferma aia păcătoasă şi, un minut mai târziu te comporţi ca şi când era ultimul loc în care ai fi vrut să mergi! Ei bine, acum este prea târziu. Am anulat toate rezervările şi nu am intenţia s-o iau de la început. Oricum, nu vreau să mă îndepărtez prea mult de Mandarah, acum... inundaţiile...

- Ah, aşa stau lucrurile! Ar fi trebuit să bănuiesc! Vrei să te întorci, aşa că trebuie să ne întoarcem, iar eu nu am nimic de-a face cu asta. Puţin îţi pasă de ceea ce-mi pot dori, aşa că de ce vrei să mă faci să cred că ţi-ai schimbat planurile pentru a-mi face plăcere?

Din doi paşi, Rick fu lângă pat.

- Oare ce ai, Celia? îmi vine să te scutur ca pe un prun!

Celia se dădu înapoi, aşteptându-se ca într-adevăr s-o facă.

Ochii lui Rick reflectau mânie, dar şi incapacitatea de a înţelege. Bătaia din uşă veni exact la timp. Rick ieşi din cameră.

- Grăbeşte-te, dacă vrei să iei micul dejun. Nu ţi-l voi servi în pat.

Se întoarse şi înainte de a ieşi, adăugă:

- Vei avea cârcei la mâini dacă vei continua să te agăţi de cearşaful acela.

Capitolul 8

Părăsiră Sydneyul la mijlocul după-amiezii, cu o cursă regulată şi regăsiră avionul lui Rick la aeroportul din Brisbane. De dimineaţă, nu se mai certaseră; Celia se închisese într-o muţenie încăpăţânată. Când se plictisi să răsfoiască revistele pe care le cumpărase pentru călătorie, încercă să privească pe fereastră, dar asta o plictisi la fel de mult. îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi închise ochii.

Avea impresia că se întorsese în timp: Rick la comenzi, zbârnâitul motorului, atmosfera încărcată de tensiune. Din când în când arunca o privire pe furiş spre verighetă, pentru a-şi aminti ce se întâmplase.

Zgomotul motorului se schimbă în timp ce pierdeau din altitudine. Ajunseseră, se gândi Celia cu o strângere de inimă, care nu avea nimic de-a face cu coborârea rapidă. întrebă pe un ton care încerca să fie indiferent:

- Oare Addie s-o fi întors deja?

îşi încrucişă degetele în minte, dorindu-şi ca Rick să răspundă „nu“ şi să nu se afle în faţa ochilor pătrunzători ai bătrânei doamne, care ar fi înţeles totul dintr-o privire. Rick răspunse pe un ton sarcastic:

- Ti-e teamă de ce ar putea crede despre tinerii căsătoriţi?

Ofensată că era atât de transparentă, Celia ridică din umeri.

Rick continuă:

- Nu, nu va fi aici. Linişteşte-te, se va întoarce probabil cu părinţii mei şi va petrece cincisprezece zile la ei. I-am cerut să nu se întoarcă la Mandarah înainte

de un anumit timp: poate că pe tine nu te preocupă aparenţele, dar eu vreau ca această căsătorie să nu fie un eşec şi nu ţin ca cineva să se amestece în treburile noastre.

- Am încredere în tine!

Rick mormăi, stăpânindu-se în mod vizibil.

- în cazul în care ai uitat, pentru asta trebuie să fie doi.

Făcu avionul să aterizeze cu o bruscheţe neaşteptată, rulă
cu mare viteză pe pistă, apoi frână brusc. Celia fu proiectată în faţă; centura de siguranţă îi tăie talia. Strigă înspăimântată numele lui Rick, apoi se închise într-o muţenie furioasă când avionul se opri încet. Când îşi recăpătă respiraţia, izbucni:

- Ce-ai încercat să faci, poate să mă omori?

Rick scoase o înjurătură şi se întoarse spre ea, cu faţa albă de spaimă.

- N-ai nimic? Iartă-mă, m-am comportat într-un mod stupid.

Celia scutură din cap cu mânie. Picioarele îi tremurau şi-l lăsă pe Rick s-o ajute la ieşirea din avion, dar îl respinse imediat ce fu cu picioarele pe pământ. Rick făcu o mişcare spre ea, dar renunţă, lăsând braţele să-i cadă de-a lungul corpului.

- Eşti sigură că te simţi bine?

- Absolut sigură, mulţumesc. Şi în cazul în care cauţi să-ţi însuşeşti ce-a de-a doua jumătate din Mandarah, ar

fi mai bine să găseşti un accident mai discret decât acesta.

Ii lăsă să se ocupe de valize şi se îndreptă spre casă. Mergea încet, mai zguduită decât voise să lase să se vadă. Când ajunse la peluza mare care se întindea în faţa casei, aşteptă ca Rick s-o ajungă. Era de preferat să ajungă împreună, asta le va părea mai firesc Susanei şi oamenilor de la fermă.

S-ar fi putut scuti de această ostenealã: nici un comitet de primire nu apăruse; nu văzură nici o fiinţă vie înainte de a intra în hol. Susan apăru din fundul unui culoar, întâmpinându-i fără nici o surpriză, cu bruscheţea obişnuită.

- Ah, v-aţi întors. Duceţi-vă să vă schimbaţi şi vă voi servi o cină rece. Cu siguranţă, doriţi să vă culcaţi devreme.

O privi pe Celia şi continuă:

- Eşti foarte palidă, îţi va face bine să dormi. Camera este pregătită.

- Bine. Mulţumesc, Susan.

Rick răspunsese cu multă politeţe, dar era evident că o concedia pe Susan. Aceasta înţelese, cu toate că nu avea obiceiul să audă decât ceea ce-i plăcea. Expresia sumbră a lui Rick n-o incită să insiste:

- Ei bine, dacă nu mai este nimic altceva...

Celia îi adresă un zâmbet rapid.

- Sunt... Suntem mai degrabă obosiţi. A fost o călătorie lungă.

Prima încercare fusese trecută, gândi Celia cu uşurare
văzând-o pe bătrâna menajeră plecând; apoi, această reacţie

puerilă o irită. Nu avea de dat nici o explicaţie Susanei referitor la luna lor de miere scurtată. Nici Susanei, nici nimănui altcuiva.

Celia merse de-a lungul culoarului, urmată de Rick. Trecând prin faţa uşii de la vechea sa cameră, avu o ezitare, apoi întinse intenţionat mâna spre clanţă. într-o fracţiune de secundă, Rick lăsă valizele şi o prinse de mână.

- Unde vrei să mergi exact?

Pur şi simplu voise să câştige timp. Rezistă tentaţiei de a se înfuria pe Rick şi minţi calmă:

- Uitasem.

Rick îşi luă degetele de pe încheietura mâinii.

- într-adevăr. Ştii unde este camera noastră...

îi arătă drumul cu o politeţe ceremonioasă, apoi plecă primul. După o ezitare, Celia îl urmă. Pentru că se obişnuise cu rolul de soţie ascultătoare.

Camera lor era cea mai mare din casă, cea în care dormiseră tatăl şi mama Celiei, iar înaintea lor, bunicul şi bunica ei. Era o încăpere încântătoare, decorată cu lambriuri de culoarea mierii. Perdele de dantelă veche împodobeau uşile-fereastră care dădeau spre verandă. Patul enorm din lemn sculptat fusese adus la Mandarah de părinţii lui Sam, la sfârşitul ultimului secol şi părea destul de solid pentru a mai dura o sută de ani. El atrăgea ca un magnet privirile Celiei; cu cât încerca mai mult să nu-l vadă, cu atât îl privea mai mult. îşi dădu

seama că Rick o observa cu atenţie. Lăsase valizele pe jos.

- Voi scoate mai târziu celelalte bagaje din avion. Ar fi trebuit să mă laşi să merg la George pentru a lua restul lucrurilor, le-am fi putut aduce cu noi.

Pentru ca toată familia să afle despre schimbarea planurilor lor? Nu, mulţumesc, se gândi ea cu amărăciune. Răspunse pe un ton glacial:

- Am tot ce-mi trebuie în valiză, îţi mulţumesc. Eleanor ne va trimite restul într-o săptămână sau două... Nu prevăzuse că voi avea nevoie de ele atât de curând, şi nu este singura.

Adăugase ultima frază pentru a-i aminti lui Rick că era încă furioasă că se întorseseră la Mandarah. Rick ignoră provocarea.

- Mă întorc imediat.

Celia făcu rapid un duş, temându-se ca Rick să nu se întoarcă după câteva minute. Materialul halatului verde de baie i se lipise de pielea spatelui pe care nu avusese timp s-o şteargă. Trebui să bată toate recordurile, dar aşteptă în salon mai mult de o jumătate de oră înainte de a-l auzi pe Rick intrând în casă.

Trecu de uşă cu braţele încărcate cu o tavă.

- M-am gândit că am putea cina aici. Trebuie cel puţin o duzină de comeseni pentru a umple sufrageria.

Zâmbi forţat şi reluă:

- Ia loc, mă ocup eu de tot.

Celia se îndreptă cu pas nonşalant spre canapea şi se aşeză, murmurând cu o politeţe exagerată:

- Mulţumesc.

Apoi observă sticla de şampanie desfundată şi două cupe pline. îi aruncă lui Rick o privire surprinsă şi deveni imediat suspicioasă. Şampanie după ceea ce se întâmplase noaptea trecută?

- Nu cred că voi bea iar şampanie.

- Sunt sigur că vei suporta o cupă mică.

Zâmbetul lui Rick părea sincer, fără vreo umbră de ironie. Celia ridică din umeri şi luă paharul. Nu era destul de naivă pentru a nu vedea unde voia să ajungă Rick: declara un armistiţiu temporar, cu un scop evident.

Mâncă pentru că-i era foame, dar ar fi fost incapabilă să spună ce-a mâncat. Bău două înghiţituri de şampanie şi lăsă restul, jucându-se nervoasă cu paharul în timp ce Rick făcea conversaţie. îi era imposibil să se concentreze asupra a ceea ce spunea, în timp ce mintea îi revenea neîncetat la acest pat imens, aştepta cu nervii încordaţi la maximum clipa în care Rick va înceta să vorbească şi-i va sugera să meargă la culcare.

Până la urmă, cuvintele lui Rick o liniştiră; se relaxă uşor. îi vorbea într-un mod monoton şi calm, ca unei iepe tinere pe care încerca s-o domolească. Comparaţia i se păru întru totul potrivită, şi nu-şi putu stăpâni un zâmbet uşor.

Rick se apropie de divan.

- De ce zâmbeşti?

- Din cauza mea... a ta... a noastră.

Rick se posomorî.

- Ce este oare atât de amuzant?

Celia răspunse cu dezinvoltură, cu toate că tonul lui Rick era uşor ameninţător.

- Modul în care-mi vorbeşti... Ca unui cal pe care ai vrea să-l dresezi. Mi s-a părut nostim.

- Este un fel foarte cinic de a vedea lucrurile.

- Dar este adevărat, nu-i aşa? Vorbeai doar pentru... în sfârşit, pentru a vorbi.

- Pentru a-ţi da încredere? Presupun că nu ţi-a venit în minte că-ţi puteam vorbi despre Mandarah deoarece credeam că te va interesa?

Era în acelaşi timp iritat şi mâhnit; Celia se simţi brusc vinovată. Protestă:

- Bineînţeles, asta mă interesează!

Rick zâmbi trist.

- în acest caz, ce-ţi spuneam?

- Ceva în legătură cu râul... Oh, nu ştiu. Ar fi trebuit să mă anunţi că mă vei întreba despre fiecare vorbă a ta.

îşi puse brusc paharul pe masa joasă şi se ridică pentru a merge la fereastră, în timp ce continuă:

- Asta n-a fost inclusă în contractul nostru. Ar fi trebuit să-ţi specifici clauzele în scris.

Rick făcu un gest de mânie.

- Oare trebuie să vorbeşti neîncetat despre

căsătoria noastră în aceşti termeni? Totuşi, este mai mult decât un contract!

- Nu în ceea ce mă priveşte! Nu văd de ce te încăpăţânezi să pretinzi contrariul. Ştim amândoi că este un simulacru de căsătorie. M-ai făcut s-o accept pentru a intra în posesia Mandarahului. Nu te condamn şi eu eram interesată, de aceea m-am pretat la asta. La drept vorbind, nu aveam de ales.

Rick râse printre dinţi.

- Te-ai putea convinge de orice, nu-i aşa? Ai acceptat mai degrabă uşor, aşa că nu lăsa să se subînţeleagă că te-am târât la altar. Dacă voiai să renunţi, aveai aproape două săptămâni la dispoziţie. De ce n-ai făcut-o?

- M-am gândit la asta.

Rick repetă cu un zâmbet cinic:

- De ce n-ai făcut-o?

Celia îl privea furioasă, în timp ce motivele îi defilau prin minte. Nu putuse accepta faptul ca Mandarah să fie vândut şi ca Addie să rămână fără cămin. Şi de asemenea, probabil nu avusese puterea să reziste o dată ce Eleanor pusese în mişcare maşinăria căsătoriei. Dar acesta nu era un motiv întemeiat. în loc de orice răspuns, ridică din umeri. Rick spuse calm:

- Voiai să te căsătoreşti, Celia. Altfel n-ai fi acceptat niciodată. Nu poţi să admiţi asta, în faţa mea, pentru că n-ai admis-o niciodată tu însăţi.

Celia vru să râdă, dar nu reuşi.

- Nu fi ridicol! Te crezi atât de seducător încât nici o femeie nu te-ar putea refuza de soţ? Ei bine, ascultă-mă, Rick, poate am vrut o dată să mă căsătoresc cu tine, dar nu este cazul de data aceasta. Acum, căsătoria a fost doar un mijloc de a obţine ceea ce voiam.

îl sfida, în picioare în faţa lui, căutând cu disperare ceva care să-i şteargă zâmbetul sarcastic. Brusc, găsi:

- Nu te-am aşteptat ca pe Făt-Frumos în timpul acestor patru ani, după cum ai putut vedea venind la Londra să mă spionezi.

Zâmbetul lui Rick se transformă în grimasă. Marcase un punct. Tocmai se felicita, când Rick sări în picioare de pe canapea şi o prinse cu sălbăticie de braţ.

- La el te gândeai noaptea trecută, nu-i aşa?

Luată pe nepregătite, Celia nu înţelese.

- La cine?

Rick o scutură cu violenţă.

- Nu face pe proasta cu mine!

în clipa aceea, înţelese. îi râse în nas, pe de-o parte din cauza absurdităţii a ceea ce subînţelesese Rick, pe de alta pentru că-i era teamă. îşi pierdu curând controlul nervilor şi hohotul de râs se transformă într-un râs isteric. Rick ridică mâna. „Mă va pălmui“, se gândi imediat Celia. închise gura, ilaritatea dispărându-i. Rick n-o lovi; o prinse de braţ.

- Au, mă doare!

încercă să se elibereze, dar el o strânse mai tare. Cu

lacrimi în ochi, Celia exclamă:

- Probabil te simţi foarte tare.

- La el te gândeai noaptea trecută, nu-i aşa? Voiai să fie el în locul meu. De asta ai băut...

îl privi cu fascinaţie pe străinul pe care-l cunoscuse dintotdeauna şi cu care se căsătorise. Deschise gura pentru a-i spune că era nebun.

- Eşti gelos?

Fu ea însăşi surprinsă de aceste cuvinte. însemna să arunce gaz peste foc, ştia asta, dar n-o mai preocupa. Trebuia neapărat să-l rănească.

- Gelos, eu? Gelos pe tipul ăla amărât, afemeiat? Mă întreb chiar dacă este capabil să...

- Nu-ţi permit să-l insulţi în acest mod pe Kel!

Celia îşi apăra prietenul mai înverşunată decât s-ar fi apărat pe ea însăşi. Kel nu avea o înfăţişare deosebit de masculină, cu siguranţă, dar acea remarcă a lui Rick era necinstită. Continuă:

- Oare pentru că nu are aerul unei gorile, gândeşti astfel?

Rick exclamă, cu un triumf nestăpânit.

- Aşadar, într-adevăr la el te gândeai! O ştiam!

Expresia sa începu s-o neliniştească pe tânăra femeie. îi
susţinu privirea. Totuşi nu-i replică. Era furioasă, fie, dar nu proastă: o provocase în plus şi Rick nu se va mai putea controla. Avea o licărire ucigaşă în ochi.

Rămaseră mult timp încremeniţi. Celia spuse calmă:

- Acum, cred că ar trebui să-mi dai drumul.

Rick ascultă. Faţa albă ca varul era acoperită de o mască împietrită. Scoase un oftat lung şi se întoarse de la ea.

Celia ar fi dorit s-o ia la fugă, totuşi se sili să meargă şi reuşi chiar să nu trântească uşa. N-avea rost să alerge, n-avea nicăieri unde să se refugieze. Nu mai era în oraş, unde noaptea era animată, agitată, unde se găsesc o mulţime de restaurante sau de cinematografe pentru a dispărea. Era la Mandarah. Sute de kilometri împrejur, nu exista nici un loc în care să se ascundă.

O întâlni pe Susan pe culoar.

- Ti-ai terminat cina? Bine. Acum, vei avea o noapte bună pentru odihnă.

Susan o credea pe drumul spre cameră. Văzând-o dispărând, Celia îşi întoarse într-adevăr paşii în acea direcţie. De ce nu? Rick o va găsi chiar dacă se ducea în altă încăpere. Nu mai dorea să reziste. Şi nu-i era teamă de el, îşi spunea încercând să uite furia din ochii lui cenuşii.

în cameră, dădu perdelele la o parte şi rămase un timp în faţa ferestrei, respirând adânc. Ultimele licăriri ale apusului dispăruseră în spatele colinelor; curând, cerul va avea culoarea albastră profundă, care-i plăcea atât de mult. Noaptea precedentă îşi dorise cu disperare să regăsească această culoare... Ei bine, acum o avea.

în plus, îl avea pe Rick Harland. Oare ce să-şi dorească mai mult? se întrebă cu amărăciune.

În mod curios, Rick nu părea să se obişnuiască atât de bine ca ea cu ideea că făcuseră o căsătorie din interes, sortită inevitabil eşecului. Era problema sa, îşi spuse cu mânie, iar ea nu-şi va schimba atitudinea pentru a-i face lucrurile mai uşoare! Plătiseră amândoi prea scump concretizarea visului lor. Orice ar fi, trebuia să-şi asume hotărârile. Făcuseră un contract şi ea nu-l va retracta. Când Rick va veni, va fi gata.

- Blestemat Mandarah.

Înjură în şoaptă şi se întoarse de la peisajul care se întuneca rapid. În spatele încăperii, patul era o masă ameninţătoare. Celia îl privi impasibilă. Cel care inventase proverbul „cum îţi aşterni, aşa dormi“, ştia despre ce vorbea.

Străbătu încăperea cu pas hotărât, aprinse lampa de pe noptieră şi descoperi patul cu precauţie. Apoi îşi deschise valiza, răscoli lenjeria dată pe ascuns de Eleanor şi alese o cămaşă de noapte la întâmplare. Semăna foarte mult cu cea cu care o împopoţonase Rick; poate era aceeaşi, Celia n-ar fi putut spune şi o preocupa prea puţin asta.

Se dezbrăcă în întregime şi îmbrăcă rapid cămaşa de noapte, pentru a nu avea timp să-şi schimbe părerea. Tocmai îşi agăţa rochia în dulap, când Rick intră în cameră. Pieptul i se strânse de teamă, dar

anunţă cu cea mai senină voce:

- Sunt gata să mă culc.

Continuă să cotrobăie prin dulap, făcând să zornăie toate umeraşele, atât de tare îi tremurau mâinile. Se întoarse încet auzindu-l pe Rick apropiindu-se. Când fu în picioare în faţa ei, observă că respira precipitat. Nu făcu nici o mişcare când întinse braţul pentru a-i mângâia umărul gol; se înfioră uşor, dar continuă să-l privească fără expresie. Rick o întrebă cu neîncredere:

- Oare ce carte vrei să scoţi din mânecă?

- în cazul în care n-ai remarcat, nu am mâneci.

Nici unul, nici celălalt nu zâmbi. Rick îşi plecă ochii spre pieptul de-abia acoperit de dantela uşoară, apoi se întoarse la chipul său. Privirea îi exprima încă suspiciune, dar şi o dorinţă sporită.

O preveni cu un zâmbet înspăimântător.

- Dacă ai vrut doar să mă provoci, vei regreta.

Celia scutură din cap. Acum nu mai putea da înapoi şi nu avea nevoie de Rick pentru a i-o spune. O citea în ochii săi.

Acesta îşi puse un braţ în jurul taliei ei, o atrase spre sine în timp ce cu cealaltă mână îi ridică bărbia. Cu privirea încă aţintită în cea a Celiei, îşi coborî gura peste a sa, despărţindu-i uşor buzele.

Gesturile îi erau atât de stăpânite, încât părea că face o demonstraţie. Celia rămase de gheaţă, iar el nu întârzie să observe asta. Se îndepărtă cu ochii scânteind.

- Ah, vrei să te joci de-a frumoasa indiferentă! Vom vedea.

O ridică în braţe şi o duse până la pat unde o lăsă să cadă.

îi dădu drumul imediat, pentru a-şi smulge în grabă hainele. Celia nu-şi putu lua ochii de la el, în timp ce se dezbrăca. în ultima clipă, întoarse capul. în faţa mişcării de pudoare, Rick râse încet.

Celia se aştepta să se arunce asupra ei şi tremura anticipat de teamă, dar Rick se arătă foarte tandru. Tânăra femeie îl privi întinzându-se lângă ea, rămânând sprijinit într-un cot. O sărută cu o blândeţe dezarmantă şi îşi strecură mâna sub materialul uşor al bustierei. Celia îşi ţinu respiraţia.

Rick înălţă capul pentru a privi sânii goi şi propria mână care-i mângâia cu voluptate. Se mişcă uşor lângă picioarele sale şi atingerea acelui trup tare şi musculos declanşa în ea un tremur ce nu putea fi stăpânit, stârnindu-i valuri de dorinţă tot mai puternice. în tot acest timp, Rick îi privea chipul.

Celia se simţea vulnerabilă, complet dezarmată, în timp ce trupul i se cambra sub mâinile lui Rick. Raţiunea o părăsise, lăsând-o singură într-un univers de senzaţii. Gemu încet când gura lui Rick se aşeză între sânii ei.

Fără să-şi dea seama, tânăra femeie îi mângâia părul, îl atrăgea spre ea, iar degetele i se afundară în buclele dese.

Gura lui Rick urma drumul cămăşii de noapte, care

cobora tot mai jos. Celia bâigui cuvinte de neînţeles când în cele din urmă el îi scoase veşmântul uşor, înfăşurat în jurul gleznelor şi-l aruncă din pat. în acea clipă se înfioră, apoi rămase nemişcată, tăcută. îl privi pe Rick aşezându-se în genunchi pe pat, plecându-şi ochii asupra ei. în timp ce el contempla cu o încetineală deliberată trupul alb, îşi simţi sângele pulsând cu putere în urechi. După câteva clipe nu mai putu să aştepte. îi şopti numele, se ridică pentru a-şi trece o mână în spatele gâtului lui Rick, pentru a-l atrage spre ea, lăsându-se să cadă înapoi pe cearşafuri.

în lumina blândă a lămpii de pe noptieră ochii cenuşii ai lui Rick păreau de un negru profund. Acesta şopti:

- Spune-mi acum, spune-mi că pe mine mă vrei.

Celiei îi trebui o clipă să înţeleagă. Kel? Tocmai vorbise iar despre Kel? în acea clipă? întoarse capul, simţind un frison de gheaţă înlocuind căldura arzătoare din vene. Rick insistă la urechea ei.

- Sunt eu, Celia, sunt eu care te vreau.

Tânăra femeie îşi aţinti privirea asupra peretelui, fără să-l vadă, încremenită ca un bloc de gheaţă, cuprinsă de greaţă, înţelegând că Rick voise s-o seducă doar pentru a marca un punct împotriva presupusului său amant... Şi ea îl dorise cu atâta pasiune încât era să fie sedusă.

Rick înălţă capul.

- Ce ai?

Cum nu-i răspunse, Rick îi ridică bărbia.

- Nu te închide astfel, Celia, te rog...

O implora, cu vocea vibrând de frustrare şi de mânie. Apoi puse cu furie stăpânire pe gura ei, căutând cu sălbăticie un răspuns pe care tânăra femeie nu i-l va da, pe care nu i-l putea da. Nu în acea clipă. Trupul pe care i-l trezise atât de abil, îi era încă la dispoziţie... N-avea dreptul la nimic în plus.

Vocea lui Rick tremura.

- Dar, la ce te gândeşti oare?

Celia exclamă cu o încetineală răutăcioasă:

- La ce? Ar trebui să spui: la cine?

în tăcerea interminabilă care urmă, inimile le băteau cu putere una lângă cealaltă. Apoi Rick izbucni:

- Destrăbălato! Destrăbălată josnică şi meschină!

Se prăbuşi asupra ei, îndepărtându-i cu duritate picioarele.

Celia nu luptă până în clipa în care puse stăpânire pe ea.

Strigă de durere şi-l respinse furioasă, cu mâinile pe umerii săi, apoi căzu din nou pe pernă, în timp ce el continua într-o izbucnire de furie şi de dorinţă. Brusc, Rick îi gemu numele şi rămase nemişcat. Când stupefacţia protectoare în care căzuse dispăru, el era întins alături.

Cu furia în suflet, rămase tăcută. Se încordă când Rick îşi puse o mână şovăitoare şi tandră pe umărul ei, dar n-o îndepărtă.

- Proastă mică, m-ai făcut să cred deliberat...

Celia replică furioasă:

- Aşa, reproşează-mi tendinţele tale paranoice!

Mânia lui Rick se trezi imediat.

- Dar până la urmă, de ce nu mi-ai spus nimic? Nu voiam să-ţi fac rău.

Tânăra femeie îl privi cu dezgust.

- Nu mi-ai făcut rău.

Rick murmură cu o voce în care se amesteca tandreţea şi ce mai rămăsese din mânie.

- Nebună mică... Te iubesc.

Dintr-o mişcare, Celia îi respinse mâna şi se aşeză pe pat. Urlă, în pragul unei crize de isterie:

- Nu spune asta! Să n-o mai spui niciodată. Ai obţinut ceea ce aveai dreptul, să-ţi fie suficient!

Capitolul 9

Rick părea şocat. Faţa bronzată căpătase o tentă pământie. Apoi închise ochii şi îşi apăsă palmele pe pleoape. îşi lăsă mâinile să cadă într-un gest învins şi o privi scuturând din cap.

Celia aştepta să părăsească patul, urând apropierea acelui corp lângă al ei. Tresări când Rick o prinse de umăr şi o împinse pe pernă.

- Te iubesc... Nu poţi să înţelegi?

Celia îi lovea pieptul cu pumnii strânşi, din toate puterile.

- Nu spune asta, ţi-am spus să n-o mai repeţi niciodată!

îl lovi până când furia i se epuiză. Probabil îl durea, dar nu lăsa să se vadă nimic. Celia îi ceru cu amărăciune:

- Lasă-mă în pace.

închise ochii pentru a nu vedea chipul lui Rick. Acesta îşi luă mâna de pe umărul Celiei. Tânăra femeie nu făcu nici un gest: se simţea la fel de slabă ca o păpuşă din cârpe. Rick şopti:

- La naiba cu Sam!

Ea deschise ochii imediat.

- Acum este şi vina lui?

Rick pocni iritat din limbă.

- Eşti obosită. Vom vorbi mâine. Trebuie să dormi.

Vocea i se îmblânzi pentru a continua:

- îmi pare rău că te-a durut. Ti-am spus deja.

Celia îi întoarse spatele, fără să se mai preocupe să ştie dacă Rick rămăsese în pat sau se ridicase. în noaptea aceasta n-o va mai atinge.

Celia se trezi la atingerea unei mâini pe braţul său. îşi revenea cu greu dintr-un somn profund.

- Rick?

- Ceaiul dumneavoastră este gata, doamnă Harland.

Jean, fiica bucătăresei, zâmbea timid punând o tavă pe
noptieră. Reluă:

- Domnul Harland a plecat de mai multe ore cu bărbaţii. Celia se îndreptă brusc.

- A plecat?

Jean îşi plecă ochii şi Celia îşi aminti cu jenă că era complet goală. Trase cearşafurile pentru a se acoperi şi bâigui, ca şi când plecarea lui Rick n-o surprindea:

- Oh, înţeleg. Mulţumesc mult, Jean.

Jean se îndreptă spre uşă. Căutând să spună ceva, anunţă:

- Plouă.

Celia se încruntă. Aşadar, Rick plecase... fără îndoială pentru toată ziua, dacă bărbaţii fermei îl însoţiseră. Ei bine, nu-şi dorea o nouă confruntare cu el şi cu siguranţă nu-şi dorea să-i vorbească. Cu cât se vor vedea mai puţin, cu atât va fi mai mulţumită. în acest caz, de ce oare se simţea atât de amărâtă? Ce-o apucase? Sperase că Rick se va plictisi toată ziua, se va umili în faţa ei reînnoindu-şi scuzele pentru că o

posedase atât de sălbatic? Va trebui să se mulţumească doar cu acea minciună plină de compasiune, cu acel „te iubesc“ pe care-l rostise din vârful buzelor după ce aruncase asupra ei responsabilitatea eşecului nopţii lor.

Trebuia să admită: voise să-l facă să creadă că avusese deja iubiţi. Dar de ce? Celia luă ceaşca, pierdută în contemplarea ploii fine şi dese pe care o vedea prin fereastră. Bău o înghiţitură de ceai, întrebându-se de ce oare încurajase gelozia lui Rick, lăsându-l să creadă că avusese o legătură cu Kel?

Oare din amor propriu? Dacă Rick ar fi ştiut că era încă virgină, ar fi fost destul de înfumurat pentru a crede că-l aşteptase în timpul acestor patru ani. Dar fusese o hotărâre greşită; era inevitabil ca Rick să descopere într-o zi că nici un bărbat nu o atinsese vreodată. Era un fapt care nu putea trece neobservat pentru un bărbat cu experienţă - cum era cazul lui Rick Harland. Torsese ca o pisică până în clipa în care stricase totul cu gelozia lui neaşteptată.

Celia aşeză ceaşca brusc şi se ridică pentru a merge în baie.

Nu fusese o bună idee să facă o baie după ce se întinsese în cadă. Apa caldă şi parfumată îi relaxa corpul care o durea, dar cu siguranţă nu şi mintea chinuită de imagini şi senzaţii pe care ar fi preferat să le uite. Când eforturile de a le îndepărta se dovediră fără rezultat, ieşi din apă, se şterse şi îmbrăcă o bluză din bumbac şi o jupă.

încercă să ia o expresie radioasă ajungând la uşa bucătăriei.

- Bună ziua, Susan... Cred că am dormit puţin mai târziu. Eram atât de obosită... Acum mor de foame.

Susan veni încet spre ea. Spre marea surprindere a Celiei, o luă de braţ şi o duse cu blândeţe la masă, ca şi când se ridica pentru prima dată după o boală gravă.

- Aşază-te, fetiţa mea. Mă voi ocupa de micul dejun.

Această atitudine era uluitoare din partea Susanei, care nu
menaja pe nimeni, în afară, poate, de bătrâna sa prietenă Addie. Celia o privi cu gura căscată. Bătrâna doamnă zâmbi încurajator.

- N-ai de ce să-ţi faci griji, totul va merge bine. Bărbaţii au mai făcut deja faţă la acest fel de lucruri, nu-i aşa?

- Acest fel de lucruri? Despre ce vorbeşti? Nu sunt îngrijorată, de ce aş fi?

Fu rândul Susanei s-o privească uluită. Apoi faţa sa îşi reluă expresia normală.

- Aşadar, nu ştii?... Credeam că te sileai să fii veselă...

Era exact, dar Susan nu ştia de ce.

- Pentru Dumnezeu, Susan, încetează să vorbeşti în enigme şi spune-mi ce se întâmplă!

- Credeam că ţi-a spus Jean...

- Mi-a spus că Rick a plecat cu bărbaţii, ce este atât de extraordinar în asta?

Susan se întoarse spre maşina de gătit; Celia întrebă pe un ton imperativ:

- Unde s-au dus?

Susan luă fără grabă tigaia în care se prăjeau ouăle şi le făcu să alunece în farfurie. Celia dorea s-o scuture din toate puterile.

- Bill Harrison a chemat prin radio de la Keldon Downs, în zori...

Celia ghici urmarea. îşi duse mâinile la gură, cu un strigăt îngrozit.

- Râul! Oh, nu! A ieşit din albie şi...

- Nu încă. Slavă Domnului, vor avea timp să construiască diguri. Altfel, ferma familiei Harrison este distrusă. Harrison a cerut toate braţele disponibile; Rick şi doisprezece bărbaţi au plecat imediat.

- De ce nu mi-a spus nimic?

- Nu voia să te neliniştească.

Susan îi puse cu bruscheţe farfuria în faţă, ca pentru a arăta că găsea ideea lui Rick ridicolă. Celia întrebă cu o vagă şi inexplicabilă speranţă:

- A lăsat vreun mesaj pentru mine?

- A cerut doar să fim pregătiţi pentru a primi familia Harrison, dacă va fi necesar. Asta nu pune probleme... Am făcut-o deja.

Celia respinse farfuria; pofta de mâncare îi dispăruse.

- Nu ştiam că inundaţia era atât de aproape... Am survolat ieri zone acoperite de ape, dar nu credeam că

apele vor ajunge până la Keldon...

- Se umflă repede în această perioadă a anului, ar trebui să-ţi aminteşti asta. Iar ferma familiei Harrison a fost întotdeauna prima lor victimă, pentru că a fost construită în apropiere de braţul râului, fără nici o colină cât de mică pe kilometri împrejur.

Bătrâna menajeră părea că reproşează familiei Harrison locul ales de strămoşii lor cu mai mult de o sută de ani mai înainte, dar Celia ştia că în spatele aerului ursuz îşi ascundea neliniştea. Toţi locuitorii regiunii cunoşteau foarte bine ravagiile produse de ape, care luau în valurile lor recoltele, animalele domestice şi uneori vieţi imeneşti. Celia se simţea îngrozitor de vinovată.

- Vă voi ajuta să pregătiţi totul... dacă trebuie să fie evacuaţi.

Rick încercase să-i vorbească aseară. Probabil era deja îngrijorat, iar ea nu dăduse nici cea mai mică atenţie la ceea ce spunea, deoarece fusese convinsă, încerca doar s-o domolească, pentru a împărţi patul cât mai repede posibil. La Sydney, spusese de asemenea că inundaţiile îl îngrijorau şi ea explodase de mânie; schimbarea programului nu-i convenise. Oare cum se putuse arăta atât de egoistă?

Munci toată dimineaţa, cu Susan şi Jean. Căutară cearşafuri şi pături şi pregătiră toate paturile din imensa casă. Apoi Susan o trimise pe Celia în cămară să facă socoteala proviziilor, deşi era cunoscut în familie că menajera ştia ce se găsea în dulapuri, până la ultimul

bob de orez. Celia făcea tot ce i se cerea; doar pe la jumătatea după-amiezii îşi dădu seama că Susan îi cam inventa treburi, pentru a o menţine ocupată. în acea clipă, fu cu adevărat îngrijorată.

- Nu este într-adevăr pericol acolo, nu-i aşa? Vreau să spun pentru... pentru bărbaţi?

- Ştiu ei cum să se descurce. Cunosc deja totul despre asta.

Susan nu vru să discute mai mult şi asta nu fu de-ajuns
pentru a o linişti pe Celia.

în acea zi nu se întoarse nimeni. Mandarah se cufundase într-o atmosferă de aşteptare calmă şi dezolată. Casa era tăcută. Cea mai mare parte a bărbaţilor care nu plecaseră cu Rick, ieşiseră pentru a muta turmele şi a le duce spre zone mai înalte. Căldura era înăbuşitoare; ploaia fină de dimineaţă se transformase într-un potop în toată regula, care părea că nu se va opri niciodată. Nu era nimic altceva de făcut decât să aştepţi.

Veni seara şi Celia era chinuită de teamă. Epuizată, palidă, se agăţă de prezenţa Susanei ca o fetiţă căreia îi era frică să rămână singură.

- Ai face mai bine să te culci. Nu foloseşte la nimic să rămâi trează.

Chipul Susanei se îmblânzi brusc şi puse cu stângăcie mâna pe umărul Celiei.

- Nu te nelinişti, micuţo, totul va fi bine.

Celia petrecu o noapte îngrozitoare, ridicându-se

dintr-o săritută la cel mai mic zgomot şi dimineaţa era moartă de oboseală. Casa era în stare de urgenţă, peste tot în încăperi fuseseră aranjate paturi de campanie, ici şi colo erau aşezate vrafuri de pături, totul era pregătit pentru a îngriji răniţi, dacă era cazul... şi nu venea nimeni. Nu exista nici un mesaj de la Rick, iar tânăra femeie renunţă la speranţa de a primi vreunul. Un bărbat care îndesa cu disperare saci cu nisip pentru a indigui o inundaţie, nu se preocupa să trimită mesaje prin radio cuiva care nu arătase decât un egoism feroce.

Rămase în cea mai mare parte a zilei deprimată în sinea sa, până când Susan îi aduse toată argintăria din Mandarah, ordonându-i s-o lustruiască. Asta îi luă ore întregi şi totuşi, când termină, ar fi dorit s-o ia de la început. Nu putea să mănânce şi refuză cina, aşa cum refuzase şi prânzul. La sfârşitul acelei zile lungi, Susan o târî în camera sa, bodogănind că avea prea multe de făcut pentru a se ocupa de ea.

Celia se dezbrăcă, apoi se înfăşură în halatul de casă al lui Rick, pregătindu-se de o noapte de veghe.

Se întinse pe pat, ascultând liniştea cu atâta atenţie, încât avu impresia că o dor urechile. După un timp neprecizat, căzu până la urmă într-un somn agitat.

Se trezi brusc, convinsă că auzise în sfârşit ceva.

Se năpusti desculţă afară din cameră, şi se izbi de Susan. Cocul de obicei ireproşabil al menajerei era

complet ciufulit şi silueta subţire înfăşurată într-un halat îmbrăcat în grabă. Celia îi prinse braţul atât de puternic, încât bătrâna doamnă se strâmbă de durere.

- Unde este?

- în locuinţa administratorului. Veneam să te iau.

Celia alergă până la uşa din spate şi străbătu curtea ca o săgeată. Uşa camerei era deschisă şi lumina aprinsă.

Rick era întins pe pat, acoperit de noroi, ud din cap până în picioare, complet îmbrăcat. Celia se grăbi lângă el.

- Oh, Dumnezeule!

Susan şopti din uşă, deşi Rick părea adâncit într-un somn atât de profund încât nici o lovitură de tun nu l-ar fi trezit.

- Lasă-l, micuţo, este epuizat. Nu cred că a dormit de ieri dimineaţă, de când a plecat.

Celia n-o ascultă.

- Ajută-mă să-i scot cizmele.

îi scoaseră cizmele şi reuşiră să-l dezbrace, rostogolindu-l pe o parte. în timpul acestei operaţiuni, Rick rămase complet inert. Când nu mai avea pe el decât slipul, Susan se îndreptă spre uşă.

- Te las acum... Trebuie să mă ocup de ceilalţi.

Celia de-abia observă că plecase. Rămase în picioare lângă pat, contemplând corpul înalt, epuizat, apoi trase cearşaful până la umerii lui Rick. Fără să se

gândească îi atinse obrazul, mângâind uşor barba de două zile.

- Oh, Rick...

Uşurarea îi dădu dorinţa de a plânge. Când îşi luă mâna, pleoapele lui Rick tremurară, dar nu deschise ochii. Rosti câteva cuvinte greu de auzit:

- Rămâi cu mine, Celia... Te rog.

Fără nici o ezitare, aceasta îndepărtă cearşafurile şi se strecură în pat.

Se aşeză astfel încât capul lui Rick să se odihnească pe braţul său. Rick se ghemui lângă ea, murmurând cuvinte nedesluşite. Celia îi comandă cu blândeşe:

- Dormi.

El oftă profund şi se relaxă. Câteva secunde mai târziu, tânăra femeie ştiu după respiraţia sa regulată că adormise. întinse braţul cu precauţie, pentru a nu-l deranja şi stinse lampa de pe noptieră.

După o clipă de întuneric total, Celia distinse vag ceea ce o înconjura. Ghici chipul lui Rick lângă pieptul său, vulnerabil şi încrezător, abandonat ei în somn. în timp ce-l privea, ceva izbucni în ea, o durere pe care o combătu instinctiv. Murmură, refuzând să admită adevărul:

- Nu, nu este posibil...

Ştiuse tot timpul, în mod inconştient desigur, că nu încetase niciodată să-l iubească pe Rick, nu încetase niciodată să-l dorească. Deşi voia să se convingă de contrariu, nu Mandarahul era ceea ce dorea. Nu dorul

de ţară o făcuse cu câteva luni mai înainte să-şi dorească atât de fierbinte să se întoarcă acasă. Mandarah nu însemna nimic fără Rick; ultimele două zile de disperare şi de îngrijorare nebună îi dezvăluiseră asta. Exclamă:

- Oh, Dumnezeule!

Rick făcu o mişcare uşoară şi ea îşi afundă faţa în buclele dese.

- ... Totul va fi bine.

îl atrase spre ea, pentru a simţi mai bine trupul puternic lângă al său.

- Totul va fi bine...

îl legănă, înnebunită de durere, pentru că ştia că nimic nu va mai fi bine vreodată

Se întorsese la punctul de plecare; iubea un bărbat care n-o iubea. Dar nu era acelaşi lucru ca la şaptesprezece ani.

De data aceasta era vorba de o dragoste matură, mai profundă, mai potolită. Când va pleca, va trebui să înfrunte singurătatea ca un adult.

Să plece? Instinctul îi dictase conduita de urmat. Trebuia să plece, era evident. Nu era o atitudine foarte curajoasă, dar era sigură: pe termen lung era mai uşor să suporte mai degrabă ani, sau o viaţă de singurătate decât să coabiteze cu un bărbat care o luase de soţie pentru a obţine Mandarahul, şi nu din dragoste.

Nu-i reproşa nimic. Acţionase la fel, sau mai exact

aşa crezuse în acea clipă. Dacă nu ar fi descoperit iubirea din ea, ar fi rămas. Dar nu mai era posibil. Ar suferi prea mult să-l vadă pe Rick în fiecare zi, să-l iubească, să-l dorească, fără să fie iubită.

Ce importanţă avea că el pretinsese contrariul? Deşi nu avea nici o experienţă în acest domeniu, bănuia că cea mai mare parte a bărbaţilor doresc să fie galanţi faţă de femeia cu care fac dragoste. Nu fusese nimic mai mult decât un mijloc politicos de a-i mulţumi şi dacă Rick l-ar fi repetat în acea clipă, ar fi coborât imediat din pat, ar fi sărit în orice vehicul ar fi gonit drept înainte, fără să se mai întoarcă vreodată.

Nu voia să se întâmple asta! Nu, decise Celia, va pleca în mod demn... îndată ce va găsi mijloc. Poate asta îi va lua săptămâni, dar va pleca. Privi lumina zilei ce mijea printre obloane şi se simţi îngheţată, epuizată. îşi eliberă braţul care susţinea capul lui Rick, se vârî în pat şi închise ochii.

Revenindu-şi dintr-un somn fără visuri, îl văzu pe Rick la câţiva centimetri de ea. Se rezema într-un cot şi o contempla, impasibil. Rămaseră în aceeaşi atitudine un timp, la capătul căruia, într-un impuls necontrolat, Celia îi mângâie faţa.

Nu se scăpară din ochi în timp ce degetele Celiei urmăreau curba maxilarului lui Rick, coborând de-a lungul gâtului, înainte de a se pierde în părul brun de pe piept. Respiraţia lui Rick se acceleră, în timp ce tânăra

femeie şi-o reţinu pe a sa.

Celia îşi opri brusc mângâierea, îşi trecu mâinile în spatele cotului lui Rick şi-l atrase încet spre ea.

Fu un sărut lung, blând şi calm, care o umplu de o căldură reconfortantă. Fără să se întrerupă din mângâierea buzelor ei, Rick îi descheie capotul pe care-l purta şi îşi strecură o mână în jurul său pentru a o strânge lângă el. Celia simţi că se topeşte. De data aceasta, mintea nu-i mai impunea nici o barieră şi se lăsă purtată de undele de dorinţă, ondulându-se senzual lângă trupul lui Rick.

Sărutul se sfârşi prea curând. Rick înălţă capul. Ochii îi străluceau şi îi trecu încet o mână peste obraz.

- îţi voi irita pielea. Nu acum... Trebuie să mă întorc la ferma familiei Harrison în aproximativ o oră, dar mă voi întoarce diseară... îţi promit.

îi zâmbea ca şi când îi promitea lumea întreagă. Orice căldură o părăsi pe Celia. Cum oare îi putea spune că va fi prea târziu... Că voia să facă dragoste acum, înainte ca barierele din mintea sa să se ridice din nou, înainte de a-şi permite să se gândească la faptul că el n-o iubea... Dădu din cap şi Rick coborî din pat.

- îţi aduc un halat.

Reuşi să ia o voce firească, în timp ce cobora la rândul ei.

Când se întoarse, Rick era în baie. Vesel ca un cintezoi, cânta cu vioiciune şi Celia se simţi cuprinsă de un sentiment de vinovăţie. Aruncă halatul pe pat şi se

întoarse în casa principală pentru a se îmbrăca, apoi i se alătură la masă pentru micul dejun.

Hotărându-se să asiste la masă, Susan întreţinea conversaţia prin comentarii despre inundaţiile pe care le văzuse în trecut. Celia se simţi încurajată de prezenţa bătrânei doamne. Asta pentru că-i era teamă să nu se trădeze rămânând singură cu Rick, să nu-i mărturisească dragostea, sau să-i spună că va pleca.

Puse o mulţime de întrebări referitoare la familia Harrison, la râu, la orice subiect impersonal care îi venea în minte. Dată fiind tulburarea profundă ce o chinuia, consideră că nu se descurcase atât de rău, când Rick ridică ochii din farfurie:

- Oare ceva nu este în ordine?

Celia tresări, întrerupând felicitările pe care şi le adresa:

- Ce vrei să spui? Că nu sunt foarte veselă? Sunt obosită... Am fost îngrijorată pentru tine, este doar o reacţie...

Ridică din umeri; Rick nu insistă, dar ştia că nu-l convinsese. I se părea chiar că privirea pătrunzătoare a ochilor cenuşii îi putea citi gândurile... Sau era o invenţie a conştiinţei sale vinovate? îi adresă un zâmbet seducător, în timp ce Susan se întorcea de la bucătărie cu un ceainic plin.

- Am auzit spunându-se că femeile angajaţilor familiei Harrison trebuie să sosească în curând. Este adevărat?

- Da, am uitat să vă spun. Doar două femei şi copiii lor... Le-au fost inundate locuinţele. Doar pentru câteva zile: avionul lor va sosi în dimineaţa asta pe la zece.

- Am pregătit totul. Sărmanii, se vor simţi bine aici.

Celia se înfioră auzind cuvântul „avion“. Inima îi bătu mai
repede. întrebă pe un ton complet indiferent, încât sfida pe oricine ar fi legat vreun interes personal de întrebarea sa:

- Al cui este avionul?

Rick îi adresă o privire ciudată.

- Al Pazei Civile... De ce?

Celia râse cu indiferenţă.

- Pentru nimic...

Se grăbi să schimbe subiectul, punând o întrebare despre familia Harrison, pe care o pusese deja mai înainte şi ascultând răspunsul lui Rick, deoarece mintea îi era ocupată cu altceva.

Rick plecă într-un vehicul de teren, o jumătate de oră mai târziu. O sărută rapid pe treptele verandei, în faţa Susanei şi a celor doi bărbaţi care trebuia să-l însoţească. Celia nu putu prelungi acel rămas-bun şi cu siguranţă era mai bine astfel.

Când îl văzu îndepărtându-se, simţi dorinţa de a se aşeza pe trepte şi a plânge. Sub privirea foarte amabilă a Susanei, afişă un zâmbet superficial şi declară:

- Am treabă.

Dispăru în casă.

Nu-i trebuiră decât câteva minute să-şi facă bagajele; îi fu suficient să arunce lucrurile de toaletă în valiza pe care n-o desfăcuse încă. Cel mai greu va fi să redacteze scrisoarea pe care avea intenţia să i-o lase lui Rick. Se gândea la asta în timp ce aranja distrată camera, dorind în mod inconştient se şteargă orice urmă a trecerii sale pe acolo. Când nu-i mai rămăseseră decât douăzeci de minute înainte de sosirea avionului, se aşeză în faţa măsuţii de toaletă cu un stilou şi un teanc de hârtii.

Coşul pentru hârtii dădea pe afară de ciorne neterminate, când auzi motorul avionului.

Celia luă rapid o foaie nescrisă şi scrise cât mai repede posibil: „Căsătoria noastră este o greşeală. Dar nu te nelinişti, voi face în aşa fel încât să ai jumătatea mea din Mandarah“. Semnă „Celia“ şi reciti mesajul. Era brusc, fără nici o delicateţe. Nu l-ar fi putut face mai rău, dar nu avea timp s-o ia de la început şi era incapabilă să găsească altceva. Poate va şti să-şi aleagă cuvintele mai târziu; îi va scrie de la Sydney, sau din Anglia, când va pune o distanţă destul de mare între ea şi Mandarah, când va suferi mai puţin.

Lăsă mesajul pe măsuţa de toaletă şi ieşi pe verandă. Susan împingea deja în faţa ei, ca o cloşcă, două femei şi trei copii. Celia le făcu semne largi cu mâna, alergând spre avion.

Spre marea sa uşurare, tânărul pilot nu puse nici o întrebare stânjenitoare, nu se arătă surprins când îi ceru s-o ia cu el.

- Desigur, doamnă Harland. încântat să vă fac acest serviciu. Merg la Mount Isa să iau alimente pe care trebuie să le paraşutez unui grup de turişti blocaţi de ape. Nu puteţi şti numărul proştilor de felul lor: în timp ce toată lumea a fost anunţată de săptămâni că nu trebuie s-o ia pe anumite rute. Sunt nebuni!

Aruncă o privire spre ceas.

- Aş prefera să plecăm imediat, dacă nu vă deranjează.

Celia îl linişti în grabă:

- Am totul pregătit, mă duc doar să-mi iau valiza.

Avea intenţia să lipească scrisoarea şi să i-o dea Susanei în ultima clipă. Bătrâna doamnă se va înfuria, dar asta era inevitabil. Şi Rick se va înfuria... totuşi va fi de mult timp la adăpost.

Se simţea cuprinsă de panică. Trebuia să urce cât mai repede posibil în avion. Alergă spre casă şi când ajunse gâfâind la uşile-fereastră de la verandă, care dădeau spre cameră, Rick era în încăpere.

Capitolul 10

Un sunet ciudat ieşi din gura Celiei, în timp ce rămăsese încremenită în cadrul uşii, hipnotizată de silueta lui Rick. Până la urmă, întrebă cu o voce tremurătoare:

- Ce faci aici?

Apoi auzi un foşnet de hârtie şi ştiu ce ţinea în pumnul închis. Se repezi spre el, încercând să-i prindă mâna.

- Dă-mi asta!

Rick era prea rapid şi prea puternic pentru ea. Ridică braţul, pentru a nu ajunge la scrisoare şi o respinse cu cealaltă mână. Celia încerca încă să prindă scrisoarea, sărind ca un mic câine furios, apoi înţelese inutilitatea eforturilor şi renunţă. Probabil Rick văzuse deja ce era scris pe foaia de hârtie, aşa că n-avea rost să vrea să i-o ia.

- Nu voiam s-o citeşti.

- Nu înainte de a pleca, vrei să spui?

O privea cu un zâmbet necruţător. Celia era frântă de oboseală, înnebunită, în timp ce el îşi păstra calmul imperturbabil.

- Te credeam absent.

- Te-am dus de nas, nu-i aşa?

Tânăra femeie îl acuză imediat, cu sentimentul că fusese înşelată:

- N-aveai intenţia să te duci la Keldon Downs astăzi!

Rick era din ce în ce mai ameninţător.

- Greşeală. Aveam această fermă intenţie, înainte ca atitudinea ta din timpul micului dejun să mă facă să cred că mintea ta întortocheată pregăteşte ceva. Am considerat că merită osteneala să rămân aici.

- Eşti un mincinos! Dacă ţineai într-adevăr să pleci, ai fi luat avionul. Voiai doar să-mi întinzi o cursă!

- Evident. N-am avut nici o greutate să ghicesc ce aveai de gând, când aproape ai leşinat de uşurare auzind vorbindu-se de sosirea avionului.

- Este demn de dispreţ şi... şi necinstit!

Cuvintele îi ieşiră din gură fără să le poată opri şi privirea dispreţuitoare a lui Rick o făcu să înţeleagă imediat cât de inutile şi de nejustificate îi erau acuzaţiile.

Rick îi flutură furios scrisoarea pe sub nas.

- Şi asta, cum o vei califica oare?

Celia făcu un pas înapoi.

- Ti-aş... ţi-aş fi scris mai târziu...

- Oh, zău! Voiai să te explici? Ce idee bună, măcar o dată. Dar de ce nu eşti în stare să vorbeşti sincer, în loc să te închizi în tine însăţi şi să fugi?

Când se ciocăni la uşă, se întoarse violent şi strigă:

- Da?

Amândoi îşi aţintiră privirea asupra uşii şi apăru Susan, care-i măsură pe rând, cu faţa complet inexpresivă.

- Iertaţi-mă că vă deranjez. Pete - pilotul - mi-a cerut

să vin să văd dacă nu ai nevoie de ajutor pentru valiză, Celia.

Celia aruncă o privire disperată spre fereastra prin care se vedea un mic vârf din aripa avionului, apoi spre valiză. în aceeaşi clipă în care îi veni în minte tentaţia nebunească de a-şi lua valiza şi de a alerga de-a lungul peluzei, Rick se apropie şi îi trecu ferm un braţ în jurul umerilor. Nu mai exista nici o speranţă să prindă acel avion.

Celia deschise gura, fără să ştie neapărat ce va spune. Oricum, Rick răspunse primul:

- Binevoieşte şi spune-i lui Pete că doamna Harland şi-a schimbat părerea. Rămâne aici.

- înţeleg...

Susan răspunse cu o voce senină; emoţia nu-i era vizibilă decât în licărirea ochilor de pe faţa impasibilă. Rick continuă:

- Ei bine, fii amabilă şi transmite-i mesajul.

Susan dispăru. îndată ce uşa fu închisă, Celia şuieră cu o voce joasă:

- Nu mă poţi împiedica să plec.

Se stăpâni să meargă să vadă dacă bătrâna menajeră curioasă nu avea ochiul lipit de gaura cheii sau urechea pe uşă. Rick replică liniştit:

- Tocmai asta fac.

- De data aceasta...

Se răsuci pentru a respinge braţul care o strângea şi reuşi fără greutate, doarece Rick nu făcu nici un efort

pentru a o reţine. Continuă:

- Data viitoare...

Rick o întrerupse.

- Taci şi dă-mi nişte explicaţii.

Celia privi foaia de hârtie pe care încă o ţinea.

- Explicaţiile sunt în scrisoare.

- Explicaţii? Aici?

- Voiam... să-ţi scriu mai târziu, pentru a face precizări.

- Ei bine, te scutesc de această osteneală. De ce nu ai face precizări imediat?

Din expresia sa încordată, Celia văzu că făcea mari eforturi pentru a se stăpâni, pentru a se împiedica s-o brutalizeze.

Tânăra femeie consideră mai înţelept să se îndepărteze cu ceea ce credea că era naturaleţe. Ajunsă la fereastră, se întoarse spre el.

- Căsătoria noastră a fost o greşeală. La Sydney m-aş fi dus să-l văd pe notar pentru a regla lucrurile... legal.

Se opri, gândindu-se ce va mai spune apoi.

- Da. Continuă...

- Dacă ai fi încetat să-ţi baţi joc de mine cu sarcasmele tale, poate ar fi fost mai uşor! M-aş fi dus la maestrul Burgess pentru a-ţi dona partea mea din Mandarah; astfel, n-ai fi pierdut nimic din cauza rupturii noastre.

- N-am observat să fie vreo ruptură.

Celia îi susţinu privirea.

- Nu era mare lucru de rupt, nu-i aşa? Nu mai vreau toate astea, Rick. Nu mai pot continua... îmi pare rău...

Îl privi cu disperare, ştiind că n-o putea înţelege. Totuşi, prin ochii lui Rick trecu o lumină, iar mânia şi ironia dispărură.

- înţeleg... Şi când ai luat hotărârea asta?

Celia ridică din umeri, obosită.

- Asta n-are importanţă. în schimb, ceea ce are, este că vei obţine ceea ce ţi-ai dorit mereu. Ai două soluţii: sau o iei pur şi simplu, sau...

Rick ridică sprâncenele cu uimire. întrebă:

- Sau ce?

Celia îşi alese cu grijă cuvintele.

- Sau despăgubeşti familia. Date fiind împrejurările, cum căsătoria a fost un eşec... te vei putea oferi să cumperi partea mea, adăugând o anumită sumă la ceea ce Sam le-a lăsat moştenire, sau... în sfârşit, să le propui altceva...

Se oprise într-un punct în care nu putea continua fără să folosească vorbe ca „demnitate“ sau „onestitate“. Cum Rick părea că-şi regăsise calmul, nu voia să îndrăznească să le rostească. Rick râse furios.

- Vulturii aceia pe care-i numeşti familie au primit deja tot ceea ce trebuia să primească din partea mea.

Desfăcu pumnul şi privi foaia de hârtie mototolită. Foarte calm, o făcu un cocoloş şi mai mic, pe care-l

aruncă în coşul pentru hârtii. Adăugă pe tonul unei conversaţii normale:

- Nu vei pleca.

Celia răspunse, accentuând deliberat fiecare cuvânt:

- Ce vrei să spui?

- Am spus că nu vei pleca.

Tânăra femeie scutură din cap.

- Nu, fraza precedentă... referitoare la familie... Ai spus...

- Nu-mi mai amintesc. Nu era important. Ceea ce mă interesează, este...

Făcu un pas spre ea, în clipa în care Celia se năpustea asupra sa. Voia să strige, dar nu putu decât să şoptească:

- I-ai plătit deja!

Rick se îndepărtă, mânios.

- Nu fi melodramatică. N-am plătit pe nimeni, am făcut o tranzacţie absolut legală.

Celia îl privea cu ochii măriţi de uimire, incapabilă să prindă vreo idee dintre cele care-i treceau cu mare viteză prin minte.

- Ti-ai cumpărat partea ta!

- Oarecum, da.

Făcu un gest evaziv şi se întoarse. Tânăra femeie îl prinse de braţ.

- Cum asta, oarecum? Şi partea mea personală, ai cumpărat-o de asemenea?

Era scuturată în întregime de o furie inexplicabilă.

Rick păru uşor stânjenit.

- Ti-aş fi spus oricum... Voiam să ţi-o spun diseară...

- Aşadar, ai cumpărat partea mea. M-ai cumpărat!

Îl privi cu atenţie câteva minute, înainte de a-i lăsa braţul şi de a se îndepărta. Avea impresia că fusese trasă pe sfoară, că Rick trişase. Rick o prinse de mână şi o trase spre el.

- Nu, nu te-am cumpărat. Este exact ca şi când nu ai fi moştenit-o.

Celia strigă cu o voce stridentă:

- Totuşi, nu este acelaşi lucru!

Rick o scutură, făcându-i părul lung să joace în jurul umerilor.

- Proastă mică! Ceea ce am făcut, am făcut pentru noi. Am cumpărat Mandarah şi ne aparţine în comun, pentru că suntem căsătoriţi.

- N-aveai dreptul să faci asta. Mi-ai luat ceva ce îmi aparţinea şi acum pretinzi că nu s-a schimbat nimic, pentru că mi-l faci cadou?

Rick scutură din cap, exasperat. Studia expresia ofensată a Celiei cu un zâmbet uşor, pe care aceasta nu-l putu interpreta.

- N-ai uitat oare ceva? N-ai fi avut absolut nimic dacă nu te căsătoreai cu mine!

Ceea ce spunea era adevărat, îşi dădu seama de asta cu toată furia şi tristeţea ei. Rick continuă cu o voce rezonabilă:

- Ascultă-mă, Celia. Trebuia s-o fac. Nu m-aş fi putut

privi niciodată în faţă dacă aş fi acceptat Mandarahul doar prin clauza abuzivă a lui Sam... şi nici tu n-ai fi putut s-o faci. M-ai fi urât - mă urai deoarece credeai că aşa am făcut. Voiam să-ţi spun adevărul, dar trebuia să aştept ca să înţelegi exact pentru ce ai acceptat această căsătorie. Trebuia să afli că m-ai luat de soţ nu pentru Mandarah, ci pentru mine însumi. Şi ai înţeles asta. Mi-ai arătat-o de dimineaţă.

O speranţă plăpândă se trezi în ea, dar durerea, prea puternică n-o lăsă să se dezvolte.

- Toată lumea ştia, nu-i aşa? De aceea, până la urmă, erau atât de mulţumiţi de această căsătorie... în ciuda testamentului, îşi primiseră partea. Iar eu eram singura care nu bănuia nimic.

- Eu le-am cerut... le-am ordonat să nu-ţi spună nimic.

- Dar de ce? De ce ai recurs la acest şantaj?

Rick ridică din umeri cu o grimasă.

- Te-ai fi căsătorit cu mine dacă ţi-aş fi spus totul? Dacă ai fi ştiut că Mandarah nu va cădea în ghearele companiei miniere, te-ai fi căsătorit sau nu cu mine?

Celia îl observă îndelung înainte de a răspunde.

- Probabil că nu.

Rick lăsă să-i scape un râs tăios.

- Ai fi putut să treci peste „probabil“. Ai fi plecat mereu furioasă pe mine, convinsă că mă detestai. Trebuia să exercit o presiune asupra ta - şantajul, cum

ai spus - şi încă repede. Testamentul picase din cer şi am profitat de el. M-am grăbit să te trimit la Sydney înainte de a-ţi schimba părerea. M-am gândit că nu vei scăpa de ghearele Eleanorei, ajunsă acolo. Ştiam că-mi purtai pică pentru asta. N-a fost delicat, dar trebuia s-o fac.

- Dacă nu te-ai căsătorit cu mine pentru a avea Mandarahul, atunci de ce?

Cunoştea răspunsul, dar voia să-l audă din gura lui Rick.

- Uneori, când te comporţi atât de stupid ca acum, îmi pun aceeaşi întrebare. Soarta mea este să iubesc o mică proastă. Te iubesc, Celia.

Nu mai zâmbea şi în ochi îi strălucea un fel de durere. Tânăra femeie lăsă cuvintele să o pătrundă încet, întrebându-se de ce se simţea brusc atât de detaşată. Ştia că spunea adevărul, n-ar fi avut nici un alt motiv s-o ia de soţie... Dar furia surdă n-o părăsise încă.

- De cât timp mă iubeşti?

îl privea impasibilă; Rick păru descumpănit de răceala ei.

- De când aveai cincisprezece ani.

îi zâmbi, crezând că spusese ceea ce voia să audă. în clipa aceea, Celia îl lovi cu pumnul strâns; avu timp să-i dea două lovituri în pieptul musculos înainte ca el să reacţioneze şi s-o prindă de încheietura mâinii.

- în acest caz, de ce nu te-ai căsătorit cu mine când ţi-am cerut-o? De ce a trebuit să mă umileşti în acel mod? Ca să mă faci să te urăsc toţi aceşti ani?

Rick o prinse în braţe cu un gest violent. Celia se zbătea cu furie în timp ce o conducea spre pat şi o culcă lângă el pe cuvertură. O ţinu cu putere până când încetă să lupte, epuizată. Apoi rămaseră nemişcaţi, îmbrăţişaţi. în tăcere, se auzi răsunând strigătul unui corb.

Rick îşi eliberă o mână pentru a îndepărta o şuviţă de păr roşcat care-i cădea Celiei în ochi.

- Oare cum aş fi putut? Erai o copilă.

Tânăra femeie vru să se îndepărteze când o sărută pe obraz.

- Eu te iubeam...

Rick îi privi chipul scăldat în lacrimi.

- Este posibil, dar nu acea iubire doream de la tine. Oare nu poţi înţelege, Celia? întotdeauna am făcut parte din viaţa ta, mai întâi ca un frate mai mare, apoi ca un înlocuitor al tatălui tău. Şi la acel Crăciun, în timp ce credeam că începusei să mă vezi altfel, te-ai întors la rolul de fetiţă, pentru a-mi cere să-ţi fiu protector împotriva lui George... A te căsători cu mine nu era decât un mijloc de a rămâne la Mandarah.

Celia scutură nervoasă din cap.

- Nu era deloc ceea ce voiam să spun... Nu voiam să plec pentru că nu voiam să te părăsesc... pentru că te

iubeam.

- Dar nu puteam să ştiu. în acea zi te-am dorit, crede-mă. Nu poţi să ştii cât de mult îmi doream să fac dragoste cu tine... A lipsit foarte puţin să cedez; aşa că mi-am asumat consecinţele. Dar eram atât de mânios, erai atât de.... tânără, de vulnerabilă, nu mai ştiu ce era cu tine, iar eu eram furios pe mine să profit de situaţie. M-am comportat într-un mod îngrozitor de umilitor pentru tine, dar nu asta era intenţia mea.

îşi ascunse faţa la gâtul Celiei, dar aceasta nu era încă pregătită să cedeze sărutărilor.

- M-ai lăsat să plec. Ştiai că te detestam.

Rick înălţă capul şi o privi surprins.

- Trebuia! George avea dreptate, trebuia să părăseşti Mandarah, să înveţi să cunoşti viaţa. Nu aveam nici un drept să te ţin aici... şi voiam de asemenea să înveţi să mă vezi ca pe un bărbat, să mă iubeşti ca pe un bărbat şi nu ca pe un fel de protector fratern. Eram pregătit să aştept câţiva ani în plus. Voiam să ţi-o spun, să-ţi explic motivele mele, dar nu mi-ai dat ocazia. Mi-a fost foarte teamă la un moment dat, că te-am pierdut pentru totdeauna.

Acesta era motivul furiei Celiei, pentru asta îl lovise... din cauza riscului teribil pe care şi-l asumase, punându-le în pericol viitorul.

- M-aş fi putut căsători cu un altul... La asta te-ai gândit oare?

- Bineînţeles, m-am gândit, dar nu te-aş fi lăsat s-o faci. Când ai refuzat să rămâi în legătură cu mine, te supravegheam datorită lui Sam. îmi cunoştea sentimentele faţă de tine şi mă informa. Eram gata să plec în Anglia dacă una dintre scrisorile tale ar fi lăsat să se presupună că te interesa în mod special un bărbat.

- Nu sunt sigură că asta ar fi fost foarte eficace... Aminteşte-ţi cum ai reacţionat găsindu-l pe Kel în apartamentul meu.

Rick îi făcu favoarea de a lua un aer încurcat, apoi zâmbi silit.

- A fost şocul. Nu-mi poţi reproşa că mi-am pierdut manierele când un tip mi-a deschis uşa casei tale, când mi-a spus că erai la Paris pentru o săptămână şi că locuia cu tine. Asta mi-a produs un adevărat şoc. Eram deja în avion pentru a mă întoarce aici, când mi-am revenit. Când m-am întors, Sam s-a îmbolnăvit şi nu mai puteam pleca. Crede-mă, Celia, aceste ultime două luni au fost cele mai greu de suportat din viaţa mea. Apoi ai revenit şi te-ai comportat ca şi când visai să-mi implânţi un cuţit în spate... Am oftat profund de uşurare.

Celia avu surpriza să se audă izbucnind în râs. Rick continuă:

- în situaţia noastră, o femeie nu doreşte să omoare un bărbat dacă nu-l iubeşte. Pictor irlandez sau nu, mă iubeai încă suficient pentru a fi furioasă pe mine.

- Rick, apropo de Kel...

El scutură din cap şi-i puse un deget pe buze.

- Nu mai vorbi despre asta, te rog... Eram nebun de gelozie. Ştii, li se întâmplă deseori gorilelor cu atitudine discriminatorie faţă de femei.

Celia nu voia să-l lase să se îndepărteze de subiect printr-o glumă.

- Ar fi fost foarte important dacă într-adevăr Kel mi-ar fi fost amant?

Rick răspunse cu un fulger de mânie în ochi.

- Cum poţi să-mi pui o asemenea întrebare? Da, ar fi fost foarte important, dar n-ar fi schimbat cu nimic sentimentele mele pentru tine. Pentru a vorbi pe şleau, mă simţeam mai ameninţat de pasiunea ta pentru Mandarah decât pentru orice bărbat. Ştiam că mă iubeai, dar nu ştiam cum să te fac să înţelegi asta. în noaptea aceea, când ţi-am pus întrebarea... La asta mă gândeam.

Aşadar, nu se gândise la Kel... îi ceruse să-i spună că pe el îl voia şi nu Mandarahul. Răspunse încet:

- Am înţeles, Rick, te iubesc.

- O ştiu. Am fost sigur de asta în această dimineaţă, când mă ţineai în braţe. De aceea am vrut să-ţi explic totul diseară, să-ţi spun că am cumpărat Mandarahul pentru noi doi, că nu trebuia să te gândeşti că m-am căsătorit cu tine pentru nişte hectare de teren sau nişte capete de animale. Apoi...

Degetele lui Rick atacară nasturii de la corsajul Celiei, în timp ce continuă:

- Apoi, aş fi făcut dragoste cu tine.

Printr-un efort de voinţă, Celia îşi stăpâni dorinţa ce o copleşea. Declară, serioasă:

- Noaptea trecută am detestat Mandarahul, pentru că se înălţa între noi.

Plină de admiraţie, îşi adânci privirea în ochii lui Rick. Oare cum putuse crede că nu-l iubea? Probabil fusese oarbă!

- Ar fi mai bine să-l iubeşti din nou, pentru că suntem complet legaţi de el.

Rick o sărută pe nas, apoi vru să-i sărute gura. Celia îi puse un deget pe buze, urmărindu-i cu dragoste conturul, ştiind că o dorea şi respingând sărutul pentru a-l tachina. Zâmbi.

- Te-a costat probabil o avere.

Rick încuviinţă cu indiferenţă.

- într-adevăr. Toată viaţa noastră vom avea datorii de plătit.

Celia izbucni în râs, îl luă pe Rick după gât pentru a-i atrage
gura spre a sa. îi murmură lângă buze:

- Toată viaţa? Ce idee minunată!

Sfârşit